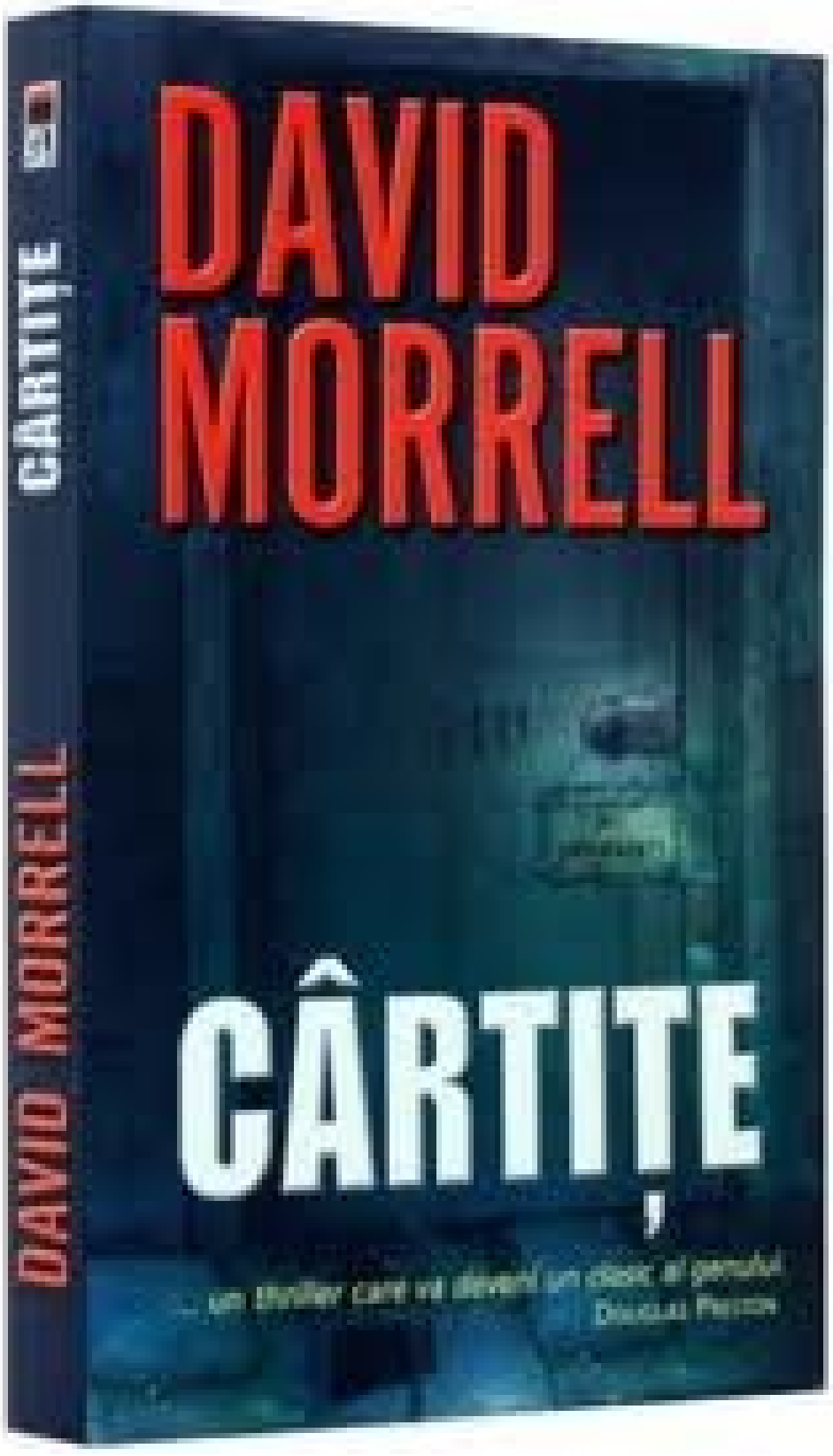
DAVID MORRELL
CÂRTIȚE
DAVID MORRELL
CÂRTIȚE
... un thriller care vă ține un ochi la pericol.
Douglas Preston

DAVID MORRELL

CÂRTIŢE

9.00 P.M.

1

„Aşa îşi spuneau, iar denumirea asta ar face o poveste bună “, gândea Balenger, motiv pentru care se întâlnea cu ei în acest motel uitat de Dumnezeu din New Jersey dintr-un orăşel-fantomă cu doar 17 000 de locuitori. Chiar şi câteva luni mai târziu, tot i se părea insuportabil să se afle în încăperi cu uşile închise. Mirosul greu de mucegai avea să continue să

declanşeze amintirea ţipetelor. Raza de lumină a unei lanterne avea să-l facă mereu să transpire.

Ulterior, pe când se afla în convalescenţă, sedativele aveau să doboare barierele impuse memoriei sale, permiţând unor sunete şi imagini dezlănţuite să iasă la iveală. Acea noapte răcoroasă de sâmbătă de la sfârşitul lui octombrie. Puţin după ora nouă. Acela a fost momentul în care s-ar fi putut întoarce şi s-ar fi putut salva de coşmarul intens al următoarelor ore. Însă, privind retrospectiv, deşi a supravieţuit, cu siguranţă nu a fost salvat. Se învinuia că nu a reuşit să observe cât de intens părea totul. Pe când se apropia de motel, zgomotul valurilor de pe plaja aflată la două străzi distanţă părea neobişnuit de puternic. Briza arunca nisip pe caldarâmul de ruină. Frunze moarte foşneau pe pavajul crăpat.

Însă sunetul pe care Belenger şi-l amintea cel mai bine, cel care, îşi spunea el, ar fi trebuit să-l facă să se retragă, era un dangăt ritmic, ca de jale, *ding*, *dong*, ce răsuna pe străzile abandonate din zonă. Era aspru, ca şi cum ar proveni de la un clopot spart, însă avea să afle curând adevărata lui origine şi faptul că reprezenta tărâmul lipsit de speranţă în care avea să intre.

Ding.

Ar fi putut reprezenta zgomotul de avertisment adresat navelor pentru a evita dezastrul.

Dong.

Sau clopotele ce bat la o înmormântare.

Ding.

Sau putea fi zgomotul pierzaniei.

2

Motelul avea douăsprezece camere. Însă doar patru erau ocupate, o lumină palid-gălbuie întrezărindu-se printre perdele. Exteriorul era deteriorat, având nevoie de reparaţii la fel ca şi celelalte clădiri din zonă. Balenger nu putea să nu se întrebe de ce grupul alesese tocmai motelul ăla. În ciuda greutăţilor suferite de comunitate, erau totuşi câteva locuri decente în care puteai sta.

Vântul rece îl făcu să-şi tragă până la gât fermoarul de la jacheta impermeabilă. Era un bărbat de treizeci şi cinci de ani, lat în umeri, cu păr scurt şi blond, şi un chip brăzdat, pe care femeile îl găseau atrăgător, deşi lui îi păsa doar de o singură femeie. Se opri în faţa camerei, încercând să-şi controleze gândurile, să-şi pregătească trăirile pentru rolul pe care trebuia să-l îndeplinească.

Prin uşa şubredă auzi o voce de bărbat. Părea tânără:

— Tipul întârzie.

Apoi o voce de femeie, de asemenea, tânără:

— Poate că nu mai vine.

Un al doilea individ, mult mai bătrân:

— Când m-a contactat, era entuziasmat de proiect.

Un al treilea bărbat, tânăr, ca primii doi:

— Nu cred că e o idee bună. Nu am mai luat niciodată cu noi un străin. Ne va sta în cale. Nu trebuia să fi fost de acord.

Balenger nu voia ca discuţia să meargă în direcţia aceasta, astfel că îşi luă inima în dinţi şi ciocăni la uşă.

În cameră se făcu linişte. După o clipă, se auzi încuietoarea. Uşa se deschise cât lungimea lanţului de siguranţă. În deschizătură se ivi un chip cu barbă.

— Profesorul Conklin?

Chipul dădu din cap.

— Sunt Frank Balenger.

Uşa se închise. Se auzi un zornăit de lanţ. Uşa se deschise din nou, lăsând vederii imaginea unui bărbat de şaizeci de ani învăluit în lumină.

Balenger ştia vârsta bărbatului pentru că făcuse cercetări amănunţite legate de el. Robert Conklin. Profesor la Universitatea de Stat din Buffalo. Protestatar împotriva Războiului din Vietnam în timpul studenţiei. A făcut închisoare de câteva ori în timpul unor diferite evenimente politice, inclusiv marşul din 1967 de la Pentagon. Arestat o dată pentru deţinere de marijuana, acuzaţiile fiind respinse din lipsă de probe. Căsătorit în 1970. Rămas văduv în 1992. Un an mai târziu, a devenit cârtiţă.

— E trecut de nouă. Începeam să ne întrebăm dacă mai vii.

Părul grizonant al profesorului era în ton cu barba. Avea nişte ochelari mici şi pometi groşi. După ce se uită cu grijă în jur, închise şi încuie uşa.

— Am pierdut trenul ce pleca mai devreme din New York. Îmi cer scuze că v-am reţinut.

— Nu face nimic. Şi Vinnie a ajuns mai târziu. Ne organizăm.

Profesorul, care arăta neobişnuit îmbrăcat cu blugi, pulover şi jachetă impermeabilă, făcu semn către un bărbat slab de douăzeci şi patru de ani, care era de asemenea îmbrăcat cu blugi, pulover şi jachetă impermeabilă. La fel şi ceilalţi doi tineri din cameră. La fel ca şi Balenger, care urmase instrucţiunile pe care le primise, inclusiv directiva ca hainele să fie de culoare închisă.

Vincent Vanelli. Licenţiat în istorie: Universitatea de Stat din Buffalo, 2002. Profesor de liceu în Syracuse, New York. Necăsătorit. Mama decedată. Tatăl pensionat pe caz de boală, suferind de emfizem pulmonar cauzat de fumat.

Conklin se întoarse către celelalte două persoane rămase, un bărbat şi o femeie. Şi aceştia aveau douăzeci şi patru de ani, Balenger ştia acest lucru din investigaţiile făcute. Femeia avea părul roşcat prins în coadă, o gură senzuală la care majoritatea bărbaţilor nu puteau să se abţină să nu se holbeze şi o siluetă pe care puloverul şi jacheta impermeabilă nu o puteau ascunde. Bărbatul arătos de lângă ea avea părul şaten şi o constituţie solidă. Chiar dacă Balenger nu i-ar fi cercetat trecutul, şi-ar fi dat seama că acestuia îi place să facă sport.

— Eu sunt Cora, iar el este Rick, spuse femeia cu o voce plăcută şi profundă.

Din nou, doar numele mici, deşi Balenger ştia că numele lor de familie era Magill. Absolviseră istoria la Universitatea de Stat din Buffalo în anul 2002, iar acum erau masteranzi în acelaşi domeniu ai Universităţii din Massachusetts. S-au cunoscut în 2001 şi s-au căsătorit în 2002.

— Încântat de cunoştinţă.

Balenger dădu mâna cu toată lumea.

Momentul stânjenitor luă sfârşit când arătă spre obiectele înşirate pe cearceaful uzat.

— Deci acestea sunt uneltele voastre de lucru?

Vinnie izbucni în râs.

— Cred că, dacă aici ar intra cine nu trebuie, ar deveni bănuitor.

Era o colecţie uimitoare de echipamente: căşti de protecţie cu lanterne ataşate, lumânări, chibrituri, baterii de schimb, mănuşi de lucru, cuţite, rucsacuri, frânghie, bandă adezivă, sticle cu apă, ciocane, o rangă, camere digitale, staţie de emisie-recepţie, batoane energizante şi câteva dispozitive electronice micuţe pe care Balenger nu le putea identifica. Un set de scule universale (cleşti, patenţi, diferite feluri de şurubelniţe) se afla lângă o trusă de prim-ajutor dintr-un sac roşu de nailon. Trusa, cu eticheta Pro Med, era la fel cu cea pe care o au echipele SWAT[1] şi unităţile militare speciale, Balenger ştia acest lucru.

— Vă aşteptaţi să apară probleme? Unele dintre acestea ar putea fi considerate unelte de spărgători.

— Departe de noi acest gând, spuse profesorul Conklin. Oricum, nu e nimic de furat.

---

[1] Acronim pentru „Special weapons and tactics “este o unitate tactică de elită în anumite departamente de poliţie din America (n. Red.).

— Din câte ştim noi, spuse Cora. Nu că ar fi vreo diferenţă. Cercetăm, însă nu punem mâna. Desigur, acest lucru nu e întotdeauna posibil, dar asta e, în mare, ideea.

— Pentru a cita din Sierra Club, „nu furaţi decât fotografii[2] ; nu lăsaţi decât urme de paşi “.

Balenger scoase un caiet şi un stilou din buzunarul jachetei.

— De când sunteţi ?

— Sper că nu vei folosi acest cuvânt în articolul tău, obiectă Vinnie.

— Dar face parte din jargon, nu-i aşa? „Sticleţii “sunt poliţiştii, nu-i aşa? „Spărgătoarele de bile “sunt conductele peste care trebuie să treceţi. „Pocnitorile “sunt răngile pe care le folosiţi ca să desfaceţi gurile de canal. Iar „cârtiţele” sunt...

— ”Intruşi” e un termen la fel de dramatic, cu conotaţii mai puţin dure, deşi implică faptul că încălcăm legea, recunoscu profesorul Conklin. Lucru care, tehnic vorbind, e adevărat.

— De ce să nu ne numeşti exploratori urbani sau aventurieri urbani? spuse Cora.

Balenger continua să scrie.

— Speologi ai oraşului, sugeră profesorul. Investigatori de peşteri care coboară în trecut.

— Ar fi bine să stabilim nişte reguli, spuse Rick dintr-odată. Tu lucrezi pentru...

— New York Times Sunday Magazine. Am fost adus pentru a scrie articole despre trenduri culturale interesante. Despre mişcările marginale.

— Marginali am vrea să şi rămânem, spuse Cora. Nu ai voie să spui cine suntem în articolul tău.

— Nu vă ştiu decât prenumele, minţi Balenger.

— Chiar şi aşa. Acest lucru este deosebit de important pentru profesor. A fost păstrat permanent în funcţie, dar acest lucru nu înseamnă că decanul nu va încerca să-l excludă dacă se află la universitate cu ce ne ocupăm.

Balenger ridică din umeri.

— De fapt, sunt cu mult înaintea voastră din acest punct de vedere. Nu am nici cea mai mică intenţie să vă folosesc numele ori detalii exacte despre trecutul vostru. Presupusul element de pericol va fi cu atât mai mare, dacă voi face să pară că sunteţi un grup secret.

Vinnie se aplecă înainte.

— Nu e vorba de nici un „presupus” pericol în asta. Unele cârtiţe au fost rănite grav. Unele chiar au murit.

— Dacă ne dezvălui identităţile, am putea ajunge la închisoare sau plăti amenzi mari, sublinie Rick. Ne dai cuvântul tău că nu ne vei compromite?

— Vă garantez că Nici unul dintre voi nu va avea de suferit din cauza a ceea ce voi scrie.

Aceştia se priviră unul pe celălalt, nesiguri.

— Profesorul mi-a explicat de ce crede că articolul merită să apară, îi

[2] Joc de cuvinte intraductibil: în original, „take nothing but photographs” – „nu faceţi decât fotografii” (n. Red.).

asigură Balenger. El şi cu mine credem acelaşi lucru. Avem o cultură a dispensabilului. Oamenii, plasticul, sticlele, principiile. Totul e dispensabil. Naţiunea suferă de tulburări de memorie. Ce se întâmpla acum două sute de ani? E imposibil de imaginat. Acum o sută de ani? Prea greu de imaginat. Cu cincizeci de ani în urmă? Antic şi de demult. Un film făcut acum zece ani e considerat vechi. Un serial turnat acum cinci ani e considerat clasic. Majoritatea cărţilor au o existenţă de trei luni pe rafturi. Organizaţiile sportive nici nu termină bine stadioanele, că le şi aruncă în aer pentru a construi unele noi, mai urâte. Clădirea şcolii generale pe care am urmat-o a fost dărâmată şi în locul ei s-a construit un mall. Cultura noastră e atât de obsedată de tot ce e nou, încât distrugem trecutul şi ne prefacem că nu a existat niciodată. Vreau să scriu un eseu care să-i convingă pe oameni că trecutul e important. Vreau să-i fac pe cei care citesc să-l simtă şi să-l aprecieze.

În încăpere se lăsase liniştea. Balenger auzea dangătul de afară şi valurile spărgându-se pe plajă.

— Tipul ăsta începe să-mi placă, spuse Vinnie.

3

Balenger se relaxă. Ştiind că vor urma şi alte teste, urmări cum cârtiţele îşi umpleau rucsacurile.

— La ce oră intrăm?

— Imediat după zece.

Conklin îşi prinse la brâu o staţie de emisie-recepţie.

— Clădirea e la doar două străzi distanţă şi am făcut deja munca de recunoaştere, astfel că nu suntem nevoiţi să pierdem vremea gândindu-ne cum să ne infiltrăm. De ce zâmbeşti?

— Mă întreb dacă îţi dai seama cât de mult seamănă vocabularul tău cu cel al militarilor.

— O misiune operativă specială, spuse Vinnie prinzându-şi un briceag de buzunarul blugilor. Asta este.

Balenger stătea pe un scaun ars de ţigară de lângă uşă şi lua conştiincios notiţe.

— Am găsit o mulţime de materiale pe site-ul profesorului, precum şi altele importante pe net, de exemplu infiltration.org. Câte grupuri de explorare urbană crezi că există?

— Yahoo şi Google afişează mii de site-uri, răspunse Rick. Australia, Franţa, Anglia. Aici în Statele Unite există în toată ţara. San Francisco, Seattle, Minneapolis. Pentru exploratorii urbani, oraşul acela e cunoscut datorită reţelei de tuneluri utilitare drept Labirintul. Apoi mai sunt Pittsburgh, New York, Boston, Detroit...

— Buffalo, spuse Balenger.

— Locul unde ne făceam veacul înainte, spuse Vinnie.

— Grupurile se ivesc deseori în zone cu clădiri în paragină, spuse Conklin. Buffalo şi Detroit sunt locuri tipice. Oamenii fug către suburbii, lăsând clădirile vechi neocupate. Hoteluri. Birouri. Magazine. În multe cazuri, proprietarii pur şi simplu pleacă. În contul taxelor, municipalitatea preia posesia. Însă deseori birocraţii nu pot hotărî dacă să renoveze sau să dărâme. Dacă avem noroc, clădirile sunt izolate şi păstrate. În centrul oraşului Buffalo, deseori ne infiltrăm în locuri construite în jurul anului 1900 şi abandonate în 1985 sau chiar mai devreme. În vreme ce lumea merge înainte, ele rămân la fel. Avariate, da. Deteriorarea e inevitabilă. Dar în esenţă nu se schimbă. Cu fiecare clădire în care ne infiltrăm, e ca şi cum o maşină a timpului ne duce cu decenii în urmă.

Balenger lăsă stiloul jos. Interesul din privirea lui îl încurajă pe profesor să continue.

— Când eram copil, obişnuiam să mă furişez în clădiri vechi, lămuri Conklin. Era mai bine decât să stau acasă şi să-i ascult pe părinţii mei cum se certau. Odată, într-un complex de apartamente izolat, am găsit un teanc de discuri de fonograf din anii ’30. Nu cele de vinil, cele numite LP-uri, cu şase

melodii pe fiecare parte. Mă refer la acele discuri groase, din plastic, uşor casante, cu o singură melodie pe fiecare parte. Când părinţii mei nu erau acasă, îmi plăcea să pun discurile la pick-up-ul tatălui meu şi să le ascult din nou şi din nou, o muzică veche şi scârţâită, care mă făcea să-mi imaginez studioul de înregistrări primitiv şi hainele vechi pe care le purtau cântăreţii. Pentru mine, trecutul era mai bun decât prezentul. Dacă te gândeşti la ştirile din zilele noastre – ameninţările sporite şi atacurile teroriste – are sens să te ascunzi în trecut.

— Pe când eram studenţi şi frecventam un curs pe care îl preda profesorul, ne-a cerut să mergem cu el într-un vechi magazin universal, spuse Vinnie.

Conklin părea amuzat.

— Implica un oarecare risc. Dacă vreunul dintre ei era rănit sau dacă universitatea afla că încurajam studenţii să comită infracţiuni, aş fi putut fi demis.

Delectarea îi făcea chipul să pară mai tânăr.

Cred că încă mai merg împotriva curentului, dorind să stârnesc valuri cât încă mai pot.

— Experienţa a fost ciudată, spuse Vinnie. Tejghelele magazinului se aflau încă acolo. Şi câteva produse. Pulovere mâncate de molii. Bluze roase de şoareci. Case de marcat vechi. Clădirea era ca o baterie care stoca energia a tot ce se întâmplase înăuntru. Apoi răspândea acea energie şi aproape că simţeam clienţii morţi cu multă vreme în urmă care mişunau în jurul meu.

— Poate că ar trebui să faci parte din secţia artistică a Universităţii din Iowa, glumi Rick pe seama lui.

— Bine, bine, dar fiecare dintre voi ştie la ce mă refer.

Cora încuviinţă din cap.

— Şi eu am simţit asta. De aceea i-am spus profesorului să ne ia în calcul pentru alte expediţii, chiar şi după ce absolvim.

— În fiecare an, aleg o clădire despre care consider că are calităţi neobişnuite, îi spuse profesorul lui Balenger.

— Odată ne-am infiltrat într-un sanatoriu aproape uitat din Arizona, spuse Rick.

— Altă dată, am pătruns într-o închisoare din Texas abandonată de cincizeci de ani, adăugă Vinnie.

Cora rânji.

— Pe urmă, ne-am furişat pe o platformă petrolieră din Golful Mexic. Mereu ceva incitant. Aşadar, ce clădire ai ales anul acesta, profesore? De ce ne-ai adus în Asbury Park?

— E o poveste tristă.

4

Asbury Park a fost înfiinţat în 1871 de James Bradley, un manufacturier din New York care a dat numele comunităţii după Francis Asbury, episcopul ce a pus bazele metodismului în America. Bradley a ales să amplaseze staţiunea lângă ocean pentru că era uşor de ajuns din New York pe la nord şi din Philadelphia pe la vest. Metodiştii şi-au construit aici case de vacanţă, atraşi de străzile umbrite şi bisericile semeţe. Cele trei lacuri din oraş şi numeroasele parcuri erau locuri ideale pentru plimbări şi picnicuri în familie.

La începutul anilor 1900, promenada lungă de câţiva kilometri era mândria ţărmului din Jersey. Când miile de turişti aflaţi în vacanţă nu stăteau la plajă sau se bălăceau în apă, mâncau caramele şi vizitau caruselul din alamă şi sticlă sau Palatul Distracţiilor, unde se dădeau în vârtelniţă, tornadă, în roata mare şi treceau prin tunelul dragostei. Ignorând bazele metodiste ale comunităţii, mulţi mergeau şi la cazinoul ce ocupa acum capătul sudic al promenadei.

În timpul Primului Război Mondial, în anii ’20, de-a lungul Marii Crize şi, în mare parte, în al doilea Război Mondial, Asbury Park a înflorit. Însă în 1944, ca un simbol a ceea ce avea să urmeze, un uragan a distrus o mare parte din zonă. Reconstruită, staţiunea şi-a recăpătat măreţia, s-a străduit să o păstreze în anii ’50 şi aproape a reuşit în anii ’60, când concertele rock umpleau Sala Polivalentă de pe promenadă. Pereţii care au simţit acordul corzilor lui Harry James şi Glenn Miller vibrau acum pe ritmurile celor de la The Who, Jefferson Airplane şi Rolling Stones.

Însă, în 1970, Asbury Park a început să decadă. Dacă rock and rollul era o forţă a vremurilor, la fel era şi Vietnamul, protestele antirăzboi şi manifestaţiile împotriva rasismului. Acestea din urmă au luat cu asalt Asbury Park, spărgând vitrinele, răsturnând maşinile, prădând magazinele şi provocând incendii care s-au extins până când flăcările au distrus comunitatea. Mai apoi, familiile de localnici au fugit din calea dezastrului, în vreme ce turiştii au migrat către locuri situate de-a lungul ţărmului. Locul lor a fost luat de mişcări contraculturale: hipioţi, muzicanţi, motociclişti. Pe atunci, necunoscutul Bruce Springsteen cânta deseori în cluburile locale despre disperarea de pe promenadă şi dorul de ducă.

În anii ’80 şi ’90, instabilitatea politică şi falimentul bancar au zădărnicit eforturile de a reconstrui comunitatea. Pe măsură ce locuitorii plecau în număr tot mai mare, blocuri întregi deveneau nelocuite. Clădirea Palatului Distracţiilor, datând din 1888, practic sinonimă cu Asbury Park, a căzut pradă buldozerelor în 2004. Promenada în paragină a rămas pustie, la fel şi renumitul circuit pe care motocicliştii se întreceau la nord de Ocean Avenue, uneori cu o sută de kilometri la oră. Pe vremuri, virau pe câte o stradă la vest, apoi se avântau către sud pe Kingsley Avenue, apoi la est, continuând cursa la nord, spre ocean. Gata. S-a dus. Vizitatorii puteau sta toată ziua în

mijlocul Ocean Avenue fără să se teamă că vor fi loviţi.

Molozul şi ruinele aduceau cu o zonă afectată de război. Deşi 17 000 de oameni susţineau că sunt locuitori ai Asbury Park, rar se ivea câte unul pe plajă pe care, cu o sută de ani în urmă, mişuna o mulţime de turişti. În locul muzicii de carusel şi a chicotelor copiilor, o bucată de metal desprinsă se bălăngănea în vânt, cu dangătul pierzaniei, dinspre o clădire de apartamente cu zece etaje, neterminată. Mărturie a zădărniciei eforturilor de reînnoire a oraşului, proiectul a rămas fără fonduri. Ca şi clădirile istorice din jurul său – puţinele rămase – construcţia a fost abandonată.

Ding.

Dong.

Ding.

5

Balenger îl urmări pe profesor cum desfăşoară o hartă, apoi bate cu degetul pe o porţiune aflată la două străzi distanţă.

— Hotelul Paragon? întrebă Cora după ce citi.

— Construit în 1901, spuse Conklin. După cum arată şi numele, cei de la Paragon susţineau că era un model de excelenţă. Cele mai bune facilităţi. Cele mai rafinate servicii. Podea din marmură în holul recepţiei. Veselă din porţelan fin. Tacâmuri placate cu aur. Telefon în fiecare cameră într-o vreme când singurele telefoane se aflau în mod normal la recepţie. O piscină acoperită şi încălzită reprezenta o raritate. Saună, lucru de asemenea rar. O versiune incipientă de jacuzzi. Sală de dans. Galerie de artă. Zonă acoperită pentru patinaj cu rotile. Un sistem primitiv de aer condiţionat bazat pe aer suflat peste gheaţă. De asemenea, un sistem complet de încălzire, lucru nemaiîntâlnit chiar şi la cele mai bune hoteluri de pe plajă – până la urmă, clienţii erau turişti care voiau să scape de căldură. Patru ascensoare electrice, ce tocmai fuseseră inventate, cu comenzi acţionate de butoane. Serviciul în cameră era disponibil douăzeci şi patru de ore. Lifturile, plus un sistem electric de servire, asigurau livrarea promptă.

— Dacă mai pui şi nişte chelneriţe la socoteală, e ca în Las Vegas, spuse Vinnie rânjind.

Balenger încerca să se integreze arătându-se amuzat.

— Paragon a fost proiectat de proprietarul acestuia, Morgan Carlisle, care a moştenit averea familiei după ce părinţii săi bogaţi au murit într-un incendiu pe mare.

Explicaţia profesorului îl făcu pe Vinnie să-şi piardă rânjetul.

— Carlisle avea doar douăzeci şi doi de ani, era excentric, retras, măcinat de momente de furie şi depresii profunde, însă dădea dovadă, în acelaşi timp, de o minte sclipitoare în tot ce făcea. Era un geniu aflat constant în pragul unei căderi nervoase. Ironia este că, deşi sursa averii sale era o linie de transport maritim cu aburi, îi era o teamă teribilă să călătorească. Suferea de hemofilie, mă-nţelegeţi.

Ceilaţi îşi luară privirile de la hartă.

— Boala sângerării? întrebă Cora.

— Uneori numită şi „maladia regală” pentru că cel puţin zece descendenţi pe linie masculină ai Reginei Victoria au suferit de hemofilie.

— Cea mai mică lovitură sau tăietură stârneşte o sângerare necontrolată, nu-i aşa? întrebă Balenger.

— Corect. Prin definiţie, este o dereglare genetică prin care sângele nu se coagulează corespunzător. Fără să manifeste simptome, femeile o transmit bărbaţilor. Deseori hemoragia nu este externă. Sângele se revarsă în încheieturi şi muşchi, cauzând dureri îngrozitoare, care determină victima să stea la pat săptămâni întregi.

— Există vreun leac? spuse Balenger notându-şi ceva.

— Nu, însă există câteva tratamente. În tinereţea lui Carlisle, o metodă experimentală presupunea transfuzii de sânge ce furnizau temporar agenţi coagulanţi din sângele normal. Părinţii lui erau îngroziţi că un accident i-ar putea genera sângerarea până la moarte, astfel că îl ţineau sub un control atent, aproape ca un prizonier, supravegheat de servitori. Nu avea niciodată voie să iasă din casa familiei din Manhattan. Mamei şi tatălui lui le plăcea să călătorească, iar pe el îl lăsau deseori singur acasă. S-a estimat că erau plecaţi şase luni pe an. Se întorceau cu fotografii, picturi şi imagini stereoscopice cu minunile pe care le văzuseră. A stat atât de mult în casă încât a dezvoltat o agorafobie şi nu suporta gândul de a ieşi afară, însă după moartea părinţilor, şi-a adunat toată frustrarea, curajul şi furia şi şi-a propus ca, pentru prima dată în viaţa lui, să-şi mute domiciliul. Nu călcase niciodată pe trotuarul de pe Fifth Avenue din faţa casei sale, însă acum era hotărât să proiecteze un hotel şi să locuiască în el, într-o staţiune fabuloasă de la ocean, aflată dincolo de orice imaginaţie şi despre care vorbea toată lumea: Asbury Park. Modelul pe care l-a folosit provenea din una dintre pozele aduse de părinţii lui: o ruină maia din jungla mexicană.

Balenger observă cât de intense deveniseră privirile celor din grup.

— Carlisle a hotărât că, dacă nu poate vedea o piramidă maiaşă, îşi va construi el una, continuă profesorul. Clădirea avea şapte etaje de înălţimea, lăţimea şi adâncimea piramidei originale. Însă nu a imitat-o întru totul. În loc de asta, a decis ca fiecare nivel să fie din ce în ce mai îngust, etajele superioare devenind mai mici, până când în vârf se mai afla doar un apartament, o formă de piramidă modificată ce anticipa clădirile art deco din anii ’20.

Rick se încruntă.

— Însă dacă avea agorafobie...

— Da? spuse Conklin studiindu-l pe Rick, aşteptând ca acesta să ajungă la o concluzie logică.

Cora a fost mai rapidă:

— Profesore, vrei să spui că Carlisle s-a mutat în hotel, a locuit în apartamentul de la ultimul etaj şi nu a mai plecat niciodată de acolo?

— Nu, tocmai mi-ai spus asta.

Conklin îşi împreună, bucuros, mâinile.

— Unul dintre ascensoare era pentru uzul său personal. Zi şi noapte, dar mai ales noaptea, când oaspeţii dormeau, el avea o versiune în miniatură a lumii la dispoziţia sa. Având în vedere costurile hotelului, afacerea nu a avut niciodată şansa de a face profit. Chiar şi bogaţii ar fi refuzat să plătească preţurile pe care Carlisle era nevoit să le ceară. Cei cu venituri modeste nici nu se puteau apropia. Astfel că el a făcut preţurile competitive. Până la urmă, scopul lui era să se înconjoare de viaţă, nu să facă profit.

Balenger puse întrebarea logică:

— Cât a trăit?

— Până la vârsta de nouăzeci şi doi de ani. Prejudecata generală legată de cei care suferă de hemofilie este că sunt slabi şi bolnăvicioşi, iar unii dintre ei

chiar sunt. Însă unul dintre tratamente presupune activitatea fizică. Este recomandat exerciţiul fizic lipsit de contact precum înotul şi bicicleta medicinală. Un trup musculos susţine încheieturile şubrede. Se recomandă doze uriaşe de vitamine cu supliment de fier pentru a preveni anemia şi a întări sistemul imunitar. Deseori se utilizează steroizi pentru a creşte masa musculară. Carlisle a urmat toate aceste tratamente cu frenezie. Mai presus de toate, avea o prezenţă fizică impresionantă.

— Nouăzeci de ani! Se minună Cora. Dintr-odată îşi dădu seama de ceva. Dar dacă avea douăzeci şi doi de ani în 1901, atunci a trăit până...

— Adaugă încă şaptezeci de ani. Până în 1971.

Rick a fost cel care a completat ideea Corei. Balenger observă că, deşi se aflau la începuturile căsniciei, aveau această trăsătură comună.

— Carlisle s-a aflat acolo când au avut loc revoltele şi incendiile din anul precedent. Probabil a urmărit totul de la fereastra apartamentului său. Cred că era îngrozit.

— „Îngrozit” e puţin spus, rosti profesorul. Carlisle a poruncit să se instaleze obloane la fiecare uşă şi fereastră din hotel. Obloane din metal. S-a baricadat înăuntru.

Balenger lăsă caietul jos, oarecum intrigat.

— Şi ferestrele au rămas acoperite astfel timp de trei decenii?

— Chiar mai bine. Reacţia lui Carlisle la manifestaţii ne-a făcut o favoare. Obloanele interioare au acţionat mai bine decât orice panouri exterioare. Vandalii şi furtunile au distrus geamurile de la ferestre. Dar, teoretic, nu a pătruns nimic înăuntru. Aceasta este o ocazie rară de a explora ceea ce ar putea fi cel mai bine păstrat sit pe care l-am întâlnit vreodată. Înainte ca hotelul să fie distrus.

— Distrus? întrebă Cora nedumerită.

— După moartea lui Carlisle, hotelul a devenit proprietatea trustului familiei, cu specificaţia de păstrare a acestuia. Însă după prăbuşirea bursei în 2001, trustul s-a confruntat cu probleme financiare. Asbury Park a confiscat clădirea pentru neplata taxelor.

— O firmă de construcţii a cumpărat apoi terenul. Săptămâna următoare, un recuperator comercial va veni să prade hotelul de lucrurile de valoare. La două săptămâni după aceea, Paragon are întâlnire cu buldozerul. Însă în noaptea aceasta îi va întâmpina pe primii oaspeţi după câteva decenii. Pe noi.

6

Balenger simţi entuziasmul celor din grup, în vreme ce îşi porneau staţiile de emisie-recepţie. Atmosfera se umplu de zgomot de bruiaj.

Conklin apăsă pe un buton.

— Proba.

Vocea lui distorsionată răsună din toate celelalte aparate.

Pe rând, Rick, Cora şi Vinnie au făcut acelaşi lucru, asigurându-se că aparatele lor pot primi şi transmite.

— Bateriile par puternice, spuse Cora. Şi avem o mulţime de schimb.

— Vremea? întrebă Rick.

— Rafale de ploaie în zori, spuse Conklin.

— Nu e cine ştie ce. A sosit vremea, spuse Vinnie.

Balenger îndesă mânuşi de lucru, mâncare, sticle cu apă, o cască de protecţie, o centură de siguranţă, o staţie de emisie-recepţie, o lanternă şi baterii în ultimul rucsac.

Observă că membrii grupului îl studiau.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar vii cu noi? întrebă Cora încruntată.

Balenger simţi o presiune în spatele urechilor.

— Desigur. Nu asta era ideea?

— Ne-am gândit că vei da înapoi.

— Pentru că nu mă atrage ideea de-a mă furişa într-o clădire abandonată în toiul nopţii? De fapt, m-aţi făcut curios. Pe lângă asta, povestea nu va avea prea multă valoare dacă nu voi fi acolo să relatez descoperirile voastre.

— Editorul tău s-ar putea să nu fie prea încântat dacă eşti arestat, spuse Conklin.

— Există şanse mari să se întâmple asta?

— Asbury Park n-a mai văzut un paznic în zonă de douăzeci de ani. Dar întotdeauna există o posibilitate.

— Mi se pare una destul de mică, spuse Balenger ridicând din umeri. Hemingway a mers la Ziua Z cu craniul fracturat. Ce m-ar împiedica pe mine să mă furişez puţin?

— Să te infiltrezi, spuse Vinnie.

— Exact.

Balenger luă ultimul obiect de pe pat. Briceagul Emerson era negru. Avea mânerul crestat.

— Crestăturile asigură o priză mai bună dacă mânerul e ud, îi spuse Rick. Clema de pe mâner prinde briceagul de interiorul buzunarului de la pantaloni. Astfel îl poţi găsi cu uşurinţă fără să cotrobăi prin buzunar.

— Mda, exact ca într-o expediţie militară.

— Ai fi surprins cât de util poate fi un cuţit dacă ţi se prinde jacheta de ceva pe când te târăşti printr-o deschizătură îngustă sau când ai nevoie să desfaci ambalajul unor baterii şi ai la dispoziţie doar o singură mână pentru a face asta. Vezi ştiftul de pe spatele lamei? Împinge-l cu degetul!

Lama se deschise când Balenger apăsă cu degetul mare.

— E de folos când trebuie să deschizi cuţitul cu o singură mână, spuse Rick. Nu e un cuţit de atac, astfel că, în cazul în care eşti prins, nu e nimic ilegal.

Balenger părea liniştit.

— E bine de ştiut.

— Dacă am fi explorat o zonă din sălbăticie, i-am fi spus unui pădurar unde avem de gând să mergem, spuse profesorul. Am lăsa vorbă prietenilor şi familiei, ca să ştie unde să ne caute în caz că nu îi contactăm la o anumită oră. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul explorării urbane, cu diferenţa că ceea ce vom face e ilegal, astfel că trebuie să fim circumspecţi cu privire la intenţiile noastre. I-am dat un plic sigilat unui coleg care îmi este şi cel mai bun prieten. El bănuieşte ce fac, însă nu m-a pus niciodată în dificultate întrebându-mă ceva. Dacă nu îi telefonez până mâine la ora nouă, el va deschide biletul, va afla unde am plecat şi va pune în alertă autorităţile să pornească în căutarea noastră. Nu ne-am confruntat niciodată cu un caz de urgenţă care să necesite acest lucru, dar e liniştitor să ştim că există o măsură de siguranţă.

— Şi, desigur, avem telefoanele mobile, spuse Vinnie arătându-i-l pe al său. În caz de urgenţă, putem cere oricând ajutor.

— Dar le ţinem închise, spuse Conklin. E greu de apreciat tempoul trecutului când lumea modernă îşi face simţită prezenţa. Întrebări?

— Câteva.

Balenger era nerăbdător să înceapă.

— Dar acestea pot aştepta până când ajungem înăuntru.

Conklin se uită la foştii lui studenţi:

— Am uitat să facem ceva? Nu? În cazul acesta, Vinnie şi cu mine vom merge primii. Voi, ceilalţi trei, ne urmaţi în cinci minute. Nu vreau să arătăm ca şi cum ne-am afla la o paradă. Ieşiţi în stradă, faceţi stânga şi mergeţi cale de două străzi. E un loc împânzit de buruieni. Acolo ne găsiţi. Îmi cer scuze că devin intim, dar ai grijă să-ţi goleşti vezica înainte de a pleca, îi spuse lui Balenger. Nu e întotdeauna simplu să te îngrijeşti de necesităţile fiziologice după ce ne infiltrăm şi asta violează principiul nostru de a lăsa situl intact. De aceea avem la noi chestiile astea.

Profesorul îi puse lui Balenger în rucsac o sticlă din plastic.

— Câinii, beţivii şi drogaţii urinează în clădiri vechi. Însă noi nu. Noi nu lăsăm urme.

10.00 P.M.

7

În întunericul din dreapta lui Balenger, zgomotul valurilor spărgându-se de ţărm părea să se audă mai tare decât atunci când ajunsese aici. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Vântul de octombrie se înteţi, aruncându-i nisip usturător peste faţă. *Ding. Dong*. Ca un clopot spart, bucata de metal desprins izbea mai tare de un perete din clădirea abandonată de la două străzi mai încolo. Zgomotul îl călca pe nervi pe Balenger în vreme ce el, Cora şi Rick cercetau împrejurimile pustii. Trotuare crăpate. Buruieni crescute în parcele părăsite. Câteva clădiri dezolante conturate în lumina nopţii.

Însă în prim-plan se aflau cele şapte etaje ale hotelului Paragon. În întunericul înstelat chiar semăna cu o piramidă maia. Pe măsură ce Balenger se apropia, hotelul i se părea mai mare, simetria etajelor descrescătoare culminând cu apartamentul de la ultimul etaj. În lumina lunii semăna cu clădirile art deco din anii ’20 pe care Carlisle părea să le fi prevestit.

Balenger se întoarse către însoţitorii lui.

— Spuneaţi că toţi trei aţi frecventat cursul de istorie al profesorului Conklin în Buffalo. Ţineţi legătura între expediţiile anuale?

— Nu atât de des ca pe vremuri, răspunse Rick.

— Cu ocazia sărbătorilor şi la aniversări. Ceva de genul acesta. Vinnie stă în Syracuse. Noi locuim în Boston. Se ivesc tot felul de lucruri, adăugă Cora.

— Însă în zilele acelea, cu siguranţă eram mai apropiaţi. La naiba, Vinnie şi Cora au fost împreună, spuse Rick. Înainte ca noi doi să avem o relaţie serioasă.

— Nu era stânjenitor, voi trei să vă petreceţi timpul împreună?

— Nu tocmai, răspunse Cora. Vinnie şi cu mine nu am fost niciodată apropiaţi. Doar ne-am distrat împreună.

— De ce crezi că profesorul v-a ales pe voi trei?

— Nu înţeleg.

— De-a lungul anilor, trebuie să fi avut o mulţime de alţi studenţi dintre care să aleagă. De ce voi?

— Cred că întotdeauna am presupus că pur şi simplu i-a plăcut de noi, spuse Cora.

Balenger dădu din cap gânditor. Şi poate că profesorului îi plăcea de Cora în special, îi plăcea să o privească, invitându-i pe iubiţii ei de atunci pentru a o face să se simtă confortabil şi să mascheze interesul unui bărbat în vârstă a cărui soţie murise.

Balenger se încordă, zărind o siluetă ridicându-se din ierburi. Aceasta se ridică brusc şi se opri la nivelul stomacului, ca şi cum ar fi apărut din pământ.

Îi luă o clipă să înţeleagă că silueta îi aparţinea lui Vinnie şi că acesta părea să leviteze dintr-o deschizătură umbrită din pământ.

— Aici!

Balenger zări o gaură rotundă şi un capac de canal alături. Vinnie dispăru sub pământ. Balenger şi Cora l-au urmat, coborând pe o scară metalică prinsă de un perete de beton.

Dangătul foliei de metal din clădirea de apartamente deveni mai slab. Aerul era mai rece, purtând un miros de umezeală şi mucegai. Ghetele lui Balenger răsunară pe beton când ajunse la capăt.

Întunericul se înteţi. Se auzi un scrâşnet de metal când Rick coborî pe scară şi trase capacul de canal la locul său. Faptul că reuşise să facă acest lucru era un semn al forţei de care dispunea. În cele din urmă, întunericul deveni deplin, iar dangătul de afară nu se mai auzea.

Balenger deveni conştient de sunetul respiraţiei sale. Nu părea să aibă destul aer, ca şi cum întunericul îl apăsa pe faţă. Deşi în tunel era frig, transpira. Se relaxă oarecum când se aprinse lumina de pe una dintre căştile de protecţie. Era cea de deasupra chipului bărbos al profesorului, cozorocul creând umbră pe pometii plini ai lui Conklin. O clipă mai târziu, se aprinse lumina de pe casca lui Vinnie.

Apoi Balenger îl auzi pe Rick ajungând la fund, pe urmă scârţâitul fermoarelor când Rick şi Cora îşi scoaseră căştile de protecţie din rucsacuri. Balenger făcu şi el acelaşi lucru, simţindu-se jenat de greutatea pe care şi-o puse pe cap.

Toţi se despărţiră, încercând să nu se încurce unul pe altul, în acelaşi timp, Balenger simţi că vor să rămână apropiaţi. Cele cinci lămpi de pe cap se înclinau şi se roteau pe când ei studiau tunelul şi luminile se reflectau în bălţi.

— Oraşul e atât de dornic de înnoire urbanistică, încât tot ce a trebuit să fac a fost să spun că sunt dezvoltator şi să cer planurile canalelor şi tunelurilor, spuse Conklin. Funcţionarul chiar mi-a făcut fotocopii.

— Şi acesta duce către hotel? întrebă Vinnie.

— Cu câteva abateri. Carlisle a prevăzut această schemă a tunelului. A avut o viziune pe termen lung şi a anticipat că sistemul electric al hotelului va avea nevoie de îmbunătăţiri. Ca să evite excavările periodice pentru a ajunge la cablurile de alimentare, a construit aceste tuneluri ce asigură accesul direct. Ca să împiedice animalele să roadă cablurile, totul e introdus în aceste conducte. Tunelurile acţionează, de asemenea, ca un sistem de drenaj. În vremuri ploioase, zona din apropierea plajei se inundă. Pentru a evita acest lucru, Carlisle a îngropat plăci de drenaj în jurul hotelului. Ploaia şi zăpada topită se scurg în aceste tuneluri şi ajung sub promenadă. Astfel se explică bălţile de aici. Sistemul de drenaj e unul dintre motivele pentru care hotelul a rezistat peste un secol în vreme ce altora li s-a erodat fundaţia.

Îşi scoaseră nişte centuri groase din rucsacuri. Centurile erau prevăzute cu inele, cârlige şi buzunare, aducându-i aminte lui Balenger de cele purtate de electricieni şi tâmplari. Îi aduceau, de asemenea, aminte de centurile poliţiştilor şi ale soldaţilor. Şi-au prins imediat de ele staţii de emisie-recepţie, lanterne, camere şi alte echipamente. Balenger făcu la fel, ajustându-şi greutatea din jurul şoldurilor. Apoi toţi îşi puseră mănuşi de

lucru.

— La căşti avem lămpi Petzl de mâner, îi spuse profesorul lui Balenger. Acestea pot trece de pe becuri cu halogen pe leduri, în funcţie de câtă lumină ai nevoie. În cel mai rău caz, bateriile durează două sute optzeci de ore. În privinţa asta nu avem de ce să ne facem griji. Dar sunt altele. Verificare de siguranţă, le spuse el celor din grup.

Vinnie, Cora şi Rick scoaseră nişte dispozitive electronice micuţe din rucsacuri. Balenger îşi aduse aminte că le văzuse pe pat mai devreme şi nu putuse să le identifice. Însoţitorii lui apăsau pe nişte butoane şi urmăreau afişajele.

— Nivel normal, spuse Cora.

— Verificăm prezenţa monoxidului de carbon, a dioxidului de carbon şi a metanului, îi spuse Rick lui Balenger. Toate acestea sunt inodore. Am o înregistrare uşoară de metan. Abia îl detectează.

— Oricum, dacă te simţi ameţit, ai dureri de stomac, de cap sau ai probleme de coordonare, anunţă-ne imediat. Nu aştepta până crezi că ai probleme. Când simptomele sunt deja serioase, s-ar putea să fim prea departe în tunel ca să ieşim. Vom verifica des măsurătorile.

8

Balenger asculta ecoul paşilor şi al respiraţiei lor. Mergând înainte, profesorul îşi arunca adesea privirea asupra unei diagrame.

Tunelul avea doar un metru şi jumătate înălţime şi trebuiau să meargă aplecaţi. De-a lungul pereţilor şi al tavanului treceau conducte ruginite. În vreme ce grupul călca prin bălţi, Balenger era bucuros că a dat ascultare sfatului de a-şi lua bocanci impermeabili.

— Miroase a ocean, spuse Vinnie.

— Suntem puţin deasupra nivelului fluxului, explică Conklin. În timpul uraganului din 1944, aceste tuneluri au fost inundate.

— Iată ceva pentru articolul tău, îi spuse Vinnie lui Balenger. Walt Whitman a fost unul dintre primii exploratori urbani.

— Whitman?

— Poetul. În 1861, era reporter în Brooklyn. A scris despre explorarea tunelului de metrou abandonat de pe Atlantic Avenue. Tunelul a fost săpat în 1844, primul de acest gen, însă şaptesprezece ani mai târziu a fost dezafectat. În 1980, un alt explorator urban a redescoperit acelaşi tunel, care fusese blocat şi dat uitaţii pentru mai bine de un secol.

— Păzea! Strigă Cora.

— Eşti în regulă? spuse Rick întinzând mâna.

— Un şobolan.

Cora îndreptă lumina de pe cască în sus, către o porţiune de conductă de deasupra lor.

Un şobolan cu ochi rozalii îi privi scurt apoi dispăru, cu coada lui lungă alunecând de-a lungul conductei.

— Am văzut atât de mulţi încât ai putea crede că m-am obişnuit deja cu ei, spuse Cora.

— Se pare că are un prieten.

Înainte, un al doilea şobolan i se alătura primului şi se repezi pe conductă.

Apoi au apărut câţiva şobolani, trecând în fugă, pe urmă încă de două ori pe atâţia.

Balenger simţea un gust amar în gură.

— Dacă îşi petrec viaţa aici, atunci sunt orbi, spuse Conklin. Nu reacţionează la lumină, ci la zgomotele pe care le facem şi la mirosul pe care îl emanăm.

Balenger auzea cum ghearele lor zgârie conductele. Şobolanii dispărură într-o gaură prin care apărea o altă conductă ce se lega de peretele din dreapta.

În stânga se ivi o deschizătură dreptunghiulară. Luminile lor dezvăluiră o conductă groasă ruginită ce le bloca accesul în partea de jos.

— Intrăm pe aici, spuse Conklin.

Vinnie, Cora şi Rick verificară aerometrele.

— Nivel normal, rostiră Vinnie şi Cora.

Rick trase aer în piept.

— Metanul e încă la limita admisă.

Profesorul îşi ţinea lampa îndreptată asupra conductei ruginite. Îl întrebă pe Balenger:

— Mi-ai urmat sfatul şi ţi-ai făcut antitetanos?

— Să fii sigur. Dar poate că ar fi trebuit să mă vaccinez şi împotriva turbării sau a răpciugii.

— Dar de ce?

— S-au întors şobolanii.

La cinci metri în faţă, câţiva priveau de pe o conductă. Lanternele de pe căşti luminau roşul ochilor lor lipsiţi de vedere.

— Îi verifică pe noii vecini sau se gândesc cum să muşte din noi la cină? Se întrebă Rick.

— Foarte amuzant, spuse Cora.

— Ăla mare de acolo ar putea uşor să înfulece câteva degete.

— Rick, dacă mai vrei sex în secolul ăsta...

— În regulă, în regulă. Îmi pare rău. Scap de ei.

Rick scoase un pistol cu apă din jachetă şi se apropie de şobolani, care rămaseră pe loc, refuzând să se mişte de pe conductă.

— Uitaţi care e treaba, băieţi. Ori voi, ori soţia mea, spuse el încruntându-se. Pentru numele lui Dumnezeu...

— Ce s-a întâmplat?

— Unul dintre ei are două cozi. Altul are trei urechi. Un soi de defect cauzat de încrucişare selectivă. Plecaţi naibii de aici!

Rick apăsă pe trăgaci, împroşcând lichid peste ei.

Balenger auzi câteva chiţăituri care îi provocară furnicături pe şira spinării, iar incidentul îi goni pe şobolanii diformi către o altă gaură de lângă o conductă.

— Ce-ai în pistol?

— Oţet. Dacă suntem prinşi, va părea mult mai inofensiv decât spray-ul paralizant.

Acum Balenger simţea mirosul. Îi înţepa nările.

— Bănuiesc că nimeni nu a făcut o poză, spuse Conklin.

— La naiba, spuse Vinnie gesticulând exasperat. Stăteam aici fără să fac nimic. Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla.

Camera foto a lui Vinnie, un Cannon digital, se afla într-o carcasă prinsă de cureaua lui. O scoase şi o porni, apăsând pe butonul de bliţ pentru a capta imaginea unui şobolan cu un singur ochi, care scotea capul dintr-o gaură de lângă conductă.

Spaţiul de deasupra conductei groase era plin de pânze de păianjen. Rick le dădea la o parte cu mâinile acoperite cu mănuşi.

— Nu văd nici un pustnic cafeniu.

Balenger ştia că Rick se referă la o specie de păianjeni a căror muşcătură poate fi fatală. Tânărul sări peste obstacol, picioarele sale abia înălţându-l peste conductă, de unde şi denumirea lor de „spărgătoare de bile “.

Încălţările lui scrâşniră de cealaltă parte, unde se ghemui îndreptând lumina de pe cască spre noul tunel.

— Totul e bine... cu excepţia scheletului.

— Ce? întrebă Balenger.

— Scheletul unui animal. Nu-mi dau seama ce fel de animal, dar e mai mare decât un şobolan.

Vinnie se căţără peste conductă şi se ghemui lângă el.

— E de pisică.

— De unde ştii?

— După fruntea îngustă şi forma uşor ieşită a maxilarului. Plus că dinţii nu sunt suficient de mari pentru a fi de câine.

Unul câte unul, restul celor din grup s-au târât peste conductă, murdărindu-se de rugină pe haine. Conklin trecu ultimul. Balenger observă că bătrânul respira cu efort, greutatea făcându-l să treacă cu dificultate.

— Cum se face că ştii atât de multe despre scheletele de animale? îl întrebă Cora pe Vinnie.

— Doar despre scheletele de pisică. Când eram copil, am dezgropat întâmplător unul în curtea din spate.

— Cred că erai un copil minunat dacă săpai prin curtea părinţilor tăi.

— Căutam aur.

— Ai găsit ceva?

— O bucată de sticlă veche.

Balenger se uita în continuare la schelet.

— Cum crezi că a intrat pisica aici?

— Şobolanii cum au intrat? Animalele găsesc o cale, spuse profesorul.

— Mă întreb de ce a murit.

— Nu putea să moară de foame, nu cu atâţia şobolani în jur, spuse Vinnie.

— Poate ca *şobolanii* au omorât-o, spuse Rick.

— Din ce în ce mai amuzant, îi spuse Cora.

— Ei bine, *asta* nu e amuzant. Iată încă un schelet.

Vinnie arătă cu degetul.

— Şi încă unul, şi încă unul.

Lanternele lor de pe căşti aruncau lumină asupra numeroaselor oase.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă Balenger.

În tunel se lăsă liniştea, cu excepţia sunetului respiraţiei lor.

— Uraganul, spuse Cora.

— Ce vrei să spui?

— Profesorul a spus că uraganul a inundat tunelurile. Aceste patru pisici au încercat să scape înaintând prin tunel. Vedeţi cum creşte? Însă apa le-a prins oricum. Când în cele din urmă apa s-a retras, cadavrele lor au fost blocate de conducta aceea. În loc să plutească în afară, au rămas prinse aici.

— Crezi că aceste oase datează tocmai din 1944? întrebă Balenger.

— De ce nu? Nu există pământ care să favorizeze descompunerea.

— Cora, dacă ai mai fi încă la cursul meu, ţi-aş da un zece.

Profesorul îi puse mâna pe umăr.

Balenger băgă de seamă că mâna zăbovise mai mult decât era nevoie.

9

Noul tunel îi duse pe lângă alte conducte şi pânze de păianjen. Umbrele pendulau în lumină. Balenger se lovi de tavan de câteva ori şi se simţi recunoscător pentru casca dură. Călcă în altă băltoacă. În ciuda apei, praful îi irită nările. Îşi simţea obrajii mânjiţi. Totul avea un miros stătut. Spaţiul restrâns părea să comprime aerul, făcându-l să pară greoi.

Vinnie, Cora şi Rick îşi verificau din când în când indicatoarele.

— Nu există o cale mai uşoară de a intra?

Ecoul îi distorsiona vocea lui Balenger.

— Ferestrele sunt blocate pe dinăuntru cu obloane din metal, ai uitat? spuse Conklin.

— Dar uşile...

— La fel. Metal. Am putea încerca să forţăm ceva, bănuiesc. Avem o rangă şi braţele puternice ale lui Rick. Dar s-ar produce zgomot, iar dacă ar apărea un paznic, pagubele ar fi evidente.

Tunelul se termină, unul nou deschizându-se către dreapta.

Rick îşi verifica aerometrul.

— Concentraţia de metan e încă în limite normale. Îi e cuiva rău?

Vinnie răspunse în numele lor:

— Nu.

Când să cotească, Balenger înlemni, confruntat cu nişte ochi strălucitori. O căldură îi străfulgera sistemul nervos. Ochii se aflau la jumătate de metru deasupra podelei tunelului. O pisică albinoasă uriaşă.

Bliţul camerei foto a lui Vinnie clipi. Şuierând înnebunită, cu spatele arcuit, pisica îşi avântă laba dreaptă către lumini, apoi porni ca din puşcă, dispărând în întuneric. Balenger se încruntă, observând că picioarele din spate ale animalului aveau ceva în neregulă. Ritmul lor era grotesc.

Vinnie declanşă din nou camera.

— Hei, pisi, mergi în direcţia greşită. Cina e în partea cealaltă. Am nişte şobolani pe care vreau să-i cunoşti.

— Al naibii de mare animalul ăsta!

Cora îşi reveni din şoc:

— Poate că s-a îndopat cu şobolani. Mi s-a părut că putea vedea luminile noastre. Probabil că are o cale de ieşire şi una de intrare. Altfel, nervii săi optici ar fi încetat să mai funcţioneze.

— Picioarele ei din spate, spuse Balenger.

— Mda. Vinnie arătă grupului ecranul din spate al camerei sale: fotografia pe care o făcuse.

— Trei picioare în spate, două crescute din acelaşi şold. Doamne Dumnezeule!

— Vedeţi deseori asemenea lucruri? întrebă Balenger.

— Mutaţii? Doar uneori, în tuneluri care nu au mai fost folosite de mult

timp, explica profesorul. Şi mai des, vedem răni deschise, râie şi evidente atacuri ale paraziţilor.

— „Paraziţi”?

— Purici. Când ţi-ai făcut vaccinul antitetanos, i-ai spus medicului că mergi într-o ţară din lumea a treia şi vrei să iei antibiotice cu tine pentru orice eventualitate?

— Da, însă nu am înţeles de ce.

— O măsură de precauţie împotriva ciumei.

— Ciumă?

— Pare o boală medievală, dar încă mai există. În Statele Unite, în zonele sudice precum New Mexico se întâlneşte la câini de prerie, iepuri şi uneori la pisici. Foarte rar se mai transmite şi la om.

— De la purici infectaţi?

— Atâta vreme cât urmezi recomandările, nu ai de ce să-ţi faci griji. Nici unul dintre noi nu s-a îmbolnăvit de ciumă.

— Dar de ce v-aţi îmbolnăvit?

— Odată eram într-un tunel cu apă stătută ca aceasta. Ţânţari. Am luat febra Nilului de Vest. Am recunoscut simptomele şi m-am dus la timp la doctor. Nu-ţi face griji! Acum că e toamnă, ţânţarii au murit. Iar noi am ajuns. Asta este.

10

Balanger se pregătea sufleteşte, îndreptându-şi lumina către o uşă din metal ruginită.

Rick trase în jos de o manetă ce reprezenta mânerul uşii. Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou, forţându-se, însă obţinu acelaşi rezultat.

— E încuiată. Poate înţepenită de la rugină.

— Profesore? întrebă Vinnie.

— Niciodată nu mi-a plăcut acest moment, spuse bărbatul în vârstă. Până acum am încălcat doar proprietatea. Când căutam căi de acces într-o clădire, îmi place când găsim o placă desprinsă de o gaură în perete: un loc prin care să ne strecurăm. Nu stricăm nimic. Însă acum suntem pe cale să facem ceva mai serios. Pătrundere prin efracţie. Presupunând că putem efectiv să pătrundem. Îmi doresc foarte mult să văd ce se află înăuntru, însă nu vă pot încuraja pe vreunul dintre voi să încălcaţi legea. Trebuie să fie alegerea voastră.

— Contează pe mine, spuse Vinnie.

— Eşti sigur?

— Viaţa mea nu e atât de palpitantă. Nu mi-o voi ierta dacă ratez această şansă.

— Cora? Rick?

— Şi pe noi.

Conklin se uită la Balenger, ţinând lumina departe de ochii lui.

— Poate că tu nu ar trebui să continui. Nu ai nici o obligaţie faţă de noi.

— Mda.

Balenger ridică din umeri.

— Însă partea rea este că, pe când eram copil, găseam întotdeauna o cale de a pătrunde în locuri în care nu aveam voie să intru. M-aţi făcut curios să aflu ce se găseşte de cealaltă parte a uşii.

Rick scoase o rangă din rucsac şi o înfipse într-o zonă ruginită dintre uşă şi cadru. Impactul răsună în tot tunelul. Se pregăti şi apoi trase de rangă. Uşa se deschise câţiva centimetri. Smuci şi mai tare de rangă şi forţă uşa să se deschidă suficient pentru ca profesorul să se furişeze înăuntru.

Balenger intră cu precauţie, lanterna lui scrutând o vastă cameră de serviciu. După spaţiul sufocant al tunelului, spaţiul deschis era bine-venit. Era bine să îşi poată ţine capul ridicat, să-şi îndrepte spatele şi gâtul. Comutatoare, manete, butoane şi indicatoare ocupau peretele umbrit din dreapta. Tavanul întunecat şi celelalte ziduri erau acoperite cu conducte, în centru, se aflau nişte cilindri uriaşi din metal. Balenger presupunea că sunt boilere. Încăperea răcoroasă mirosea a metal şi beton învechit.

— Carlisle a reînnoit periodic infrastructura, explică profesorul. Aceasta este din anii 1960.

Focalizându-şi lanterna de pe cască, Rick cercetă manetele şi celelalte dispozitive.

— Impresionant! Cu siguranţă era un tip organizat. Totul e atât de clar etichetat încât şi un idiot s-ar descurca. Sistemul de apă caldă e separat pe niveluri. La fel şi aerul condiţionat. Aici sunt întrerupătoarele pentru piscină: încălzirea, pompa, filtrul.

Balenger căută în spatele boilerelor.

— E o uşă aici.

Vinnie traversă încăperea.

— Probabil duce spre aripa principală a hotelului.

— Hei, băieţi! strigă Cora.

Se întoarseră, mutând luminile.

— Poate că e unul dintre acele lucruri cu Venus şi Marte, însă asta chiar o să mă enerveze.

Cora îndreptă lumina spre uşa deschisă şi tunelul pe unde veniseră.

— Dacă pisica aceea cu cinci picioare intră aici, sau şobolanii aceia cu două cozi...

Vinnie izbucni în râs. El şi cu Rick împinseră uşa şi o închiseră. Din balamalele ruginite căzu praf de rugină.

— Acum să vedem ce se află dincolo de cealaltă uşă, spuse profesorul.

Traversară camera de serviciu. După ce Rick deschise următoarea uşă, rămaseră ca fermecaţi, lanternele lor dezvăluind ceva ce fremăta.

— Uimitor, spuse Balenger după o clipă, învăluit de umiditatea rece.

Vinnie mai făcu o fotografie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu l-au golit.

Cora păşi mai aproape.

Reflexia luminilor licărea pe feţele lor.

— Dar după toţi aceşti ani, apa nu trebuia să se evapore? întrebă Rick.

Ceva picură pe casca lui Balenger. Îngrijorat că ar putea fi lilieci, el smuci lanterna către tavan, însă tot ce văzu erau broboane de umezeală. Căzu încă o picătură pe el.

— Atâta vreme cât uşile izolează spaţiul, vaporii nu au unde să se ducă, spuse profesorul. Apa e închisă aici. Simţiţi umiditatea din aer?

— E mai degrabă lipicios şi rece, spuse Balenger.

Cora se cutremură.

— E frig.

Ceea ce priveau ei era piscina hotelului. Spre uimirea lor, aceasta încă mai conţinea apă, verde din pricina algelor ce crescuseră la suprafaţă.

Iar suprafaţa apei se încreţea.

Vinnie declanşă bliţul camerei.

— E ceva în apă, spuse Cora.

— Probabil, un animal care ne-a auzit că venim şi a sărit înăuntru să se ascundă, spuse Conklin.

— Dar ce fel de animal?

Algele se unduiau în continuare.

— Poate un bizam.

— Care e diferenţa dintre un şobolan şi un bizam?

— Bizamul e mai mare.

— Exact ceea ce aveam nevoie să aud.

Rick găsi pe jos un băţ acoperit cu mâzgă. Avea o plasă la capăt: o prăjină pentru piscină.

— Aş putea s-o vâr în apă şi să văd ce prind.

— Vrei să spui să vezi ce te trage înăuntru, spuse Cora.

Vinnie râse.

— Nu, vorbesc serios, spuse Cora. Uşa aceasta a fost închisă. La fel şi cea din partea opusă a piscinei.

Lanterna ei traversă mâzga şi arătă cealaltă uşă.

— Deci cum a intrat aici creatura aceea, orice ar fi ea?

Luminile se roteau în toate direcţiile, căutând o altă intrare.

— Şobolanii pot pătrunde aproape oriunde, spuse profesorul. Sunt suficient de puternici şi de hotărâţi încât pot roade şi prin beton.

— Şi ce e chestia asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Balenger făcu semn spre ceea ce părea a fi un covor alb pe perete.

— Mucegai, spuse Cora.

Apa plină de mâzgă tremură din nou.

— Rick, să mă anunţi când găseşti creatura din laguna verde.

— Pleci?

— Am dat peste destui şobolani pentru o noapte. Sunt istoric, nu biolog. Dacă mai stau mult, o să crească muşchiul şi pe mine.

În vreme ce Cora dădea ocol piscinei, Vinnie făcu încă o fotografie. Cu un trosnet enervant, rostind: „Hopa, scuze “, Rick aruncă prăjina. Toţi ceilalţi o urmară. Încercând să-şi păstreze echilibrul pe gresia alunecoasă, aceştia i se alăturară Corei în dreptul unor uşi rabatabile.

Rick apăsă pe o placă din metal ruginită de pe una dintre ele. Cu deja obişnuitul scârţâit şi scrâşnet, uşa cedă.

11

Pătrunseră pe un coridor înţesat de pânze de păianjen cu uşi de fiecare parte pe care erau prinse plăcuţe decorate cu inscripţia „bărbaţi” gravată pe una din ele şi „femei” pe cealaltă. La capătul coridorului se afla o tejghea prăfuită în spatele căreia erau împrăştiate sandale din cauciuc.

— Când oamenii abandonează o casă, de obicei iau totul cu ei. Sunt lucrurile lor şi vor să le păstreze, îi spuse Rick lui Balenger. Dar când vine vorba de închiderea unui spital, a unei fabrici, a unui magazin, a unei clădiri de birouri sau a unui hotel, de acest lucru se ocupă toată lumea şi nimeni. Se presupune că altcineva se va ocupa de detalii, însă deseori acest lucru nu se întâmplă.

Trecură pe lângă uşile din metal ruginit ale lifturilor. Scările duceau în sus.

Conklin arătă cu degetul.

— Uitaţi-vă cu atenţie la scări.

— Marmură, spuse Vinnie, apoi se întoarse către Balenger: în majoritatea locurilor în care ne infiltrăm din podea ies cuie. De aceea te-am prevenit să porţi bocanci cu talpă groasă.

Odată ajunşi sus, dădură peste alte uşi rabatabile.

— Pare a fi mahon, spuse Cora. Un lemn rezistent. Chiar şi aşa, aceste uşi sunt putrezite.

Arătă către o porţiune roasă de la baza fiecărei uşi.

Când împinse uşile, acestea nu se clintiră.

— Nu e nici o încuietoare, spuse Rick nedumerit. E ceva de cealaltă parte care le blochează.

Folosi cuţitul pentru a trage una dintre uşi spre el.

Uşile se deschiseră larg dintr-odată. Cu o bufnitură, Rick căzu pe spate, izbindu-se de Balenger şi trântindu-l la pământ. Mai multe obiecte trosniră şi căzură unul după altul. Cora ţipă. Obiecte mari trosneau în jurul lor, îngropându-l pe Balenger.

Pe întuneric, simţi ceva aspru şi tare înghiontindu-l în piept şi stomac. O substanţă cleioasă şi fetidă îi acoperea faţa. Cu inima bătându-i cu putere, se luptă să se elibereze. Îl auzi pe Rick înjurând. Auzi zgomot de lemn rupt, ca şi cum ar fi fost trântit de perete. Pentru o clipă, zări lumina lanternelor şi dădu la o parte de pe el ceva greu, făcut din pânză putrezită.

— Rick! Eşti bine? strigă Cora.

Tuşind, căznindu-se să se ridice în picioare, Balenger o zări pe Cora dând la o parte un talmeş-balmeş de obiecte mari, azvârlindu-le de pe Rick.

Vinnie era cu mâinile pe Balenger, ajutându-l să se ridice.

— Dar ce...

— Rick? Rosti Cora trăgându-l în sus.

— Sunt bine. Doar că...

— Ce-a căzut peste noi? întrebă Balenger.

— Mobilă, spuse Conklin.

— Mobilă?

— Scaune şi mese rupte. Bucăţi de canapele.

Un animal scoase un chiţăit îngrozitor. Balenger zări un şobolan repezindu-se dintr-o gaură din canapea. Un al doilea şobolan îl urmă. Şi un al treilea. Lui Balenger i se întoarse stomacul pe dos.

— Cumva, tot felul de mobilă dezmembrată s-a adunat în uşă, spuse Conklin. Când Rick a deschis-o, mişcarea a fost suficientă ca să dezechilibreze totul.

Balenger se frecă pe piept, acolo unde fusese înghiontit de ceea ce acum înţelegea că fusese un picior de masă. Îl cuprinse un flux de adrenalină.

— Dar cum s-a rupt mobila? Cum a fost aruncată aici?

— Poate că o echipă a început renovările şi li s-a spus să renunţe, sugeră Conklin. Aceste clădiri vechi poartă tot felul de enigme. În magazinul acela abandonat din Buffalo am găsit câteva manechine îmbrăcate şi aşezate în cerc pe scaune ca şi cum ar purta o conversaţie. Unul dintre ele avea o ceaşcă de cafea în mână.

— Era o glumă care i-a trecut cuiva prin cap.

Balenger scrută întunericul.

— Bine. Deci şi aceasta e o glumă? A vrut cineva să ne transmită să ne vedem de treabă?

— Orice ar fi, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Vinnie.

Îi arătă lui Balenger un picior de masă rupt.

— Vezi ruptura aceasta?

Balenger îndreptă lanterna de pe cască spre obiect.

— Lemnul e vechi şi murdar. Dacă ar fi vorba despre o ruptură recentă, interiorul piciorului ar fi curat.

Conklin zâmbi.

— Şi tu primeşti o notă de zece.

Rick îşi luă cuţitul de pe jos.

— Ei bine, cel puţin am deschis uşile.

Balenger observă uşurarea Corei când îşi dădu seama că Rick nu era rănit. Însă văzu, de asemenea, felul în care Vinnie se uita la Cora, marcat de faptul că afecţiunea ei nu era îndreptată către el.

Tânărul îşi stăpâni sentimentele şi ridică aparatul de fotografiat. Bliţul puse un animal pe fugă.

Uşile deschise păreau să îi invite înăuntru. Trecând de bucăţile de mobilă ruptă, Balenger şi ceilalţi se opriră uimiţi.

— În acest moment chiar că truda noastră de până acum n-a fost în zadar, spuse Rick.

12

Se aflau în umbra unui hol vast. Tavanul era atât de înalt încât lanternele lor abia îl atingeau. Podeaua era din marmură murdară. Lângă câţiva stâlpi se aflau grămezi de mobilă distrusă: scaune, mese şi canapele rupte, tapiţeria odinioară fină fiind acum putrezită.

— O echipă de curăţenie căreia i s-a spus să înceteze lucrul ar fi totuşi explicaţia logică, spuse Conklin.

Unii dintre stâlpi erau înconjuraţi de divane putrezite de catifea. Din tavan atârnau candelabre de cristal. Balenger stătea deoparte, îngrijorat că s-ar putea prăbuşi.

Vinnie făcu o poză candelabrului, însă cristalele sale nu reflectau bliţul aparatului. Totul din încăpere era murdar şi mirosea a praf, în vreme ce persista un alt miros acru, greu de identificat. Pânzele de păianjen atârnau ca nişte perdele zdrenţuite. Un şoarece ţâşni dintr-un divan. Dintr-odată, o pasăre cuprinsă de panică se catapultă dintr-un candelabru. Balenger tresări.

— *Ăsta* cum a mai intrat aici? întrebă Vinnie.

Se auzi cântecul unui greiere.

Rick îşi drese glasul.

— Bine aţi venit în *Lumea Animalelor*.

— Sau camera memorială a domnişoarei Havisham din *Marile speranţe*. Feriţi-vă de cuiburile de animale! îi avertiză Conklin.

— Crede-mă, asta şi am de gând, spuse Balenger.

— Ceea ce mă îngrijorează este mirosul de urină.

Acum Balenger recunoştea mirosul. Se şterse din nou pe faţă, încercând să înlăture senzaţia că are ceva vâscos şi fetid în jurul gurii.

— Dacă inhalezi prea puternic mirosul de urină, există riscul virusului Hanta.

Balenger ştia că profesorul se referea la un virus identificat recent, asemănător cu cel gripal, întâlnit uneori în cuiburile rozătoarelor. Inofensiv pentru animalele-gazdă, boala era potenţial letală pentru oameni.

— Nu că ar trebui să fiţi paranoici în privinţa asta. Din când în când apar cazuri în vestul Americii, însă virusul e rar prin părţile astea.

— Într-adevăr, mă simt mult mai uşurat.

Conklin izbucni în râs.

— Poate că ar trebui să schimb subiectul şi să vorbesc despre hol. Cum spuneam, Morgan Carlisle s-a străduit să modernizeze infrastructura hotelului.

Glasul profesorului răsuna a gol în spaţiul imens.

— Însă nu a schimbat niciodată designul interiorului. În afară de pagube, astfel arăta holul recepţiei, arată la fel ca în 1901 când a fost construit. Periodic, mobila se uza şi trebuia înlocuită, desigur. Însă aspectul acesteia nu se schimbă niciodată.

— Schizofrenic, spuse Rick. Exteriorul e în stilul art deco timpuriu al anilor 1920. Însă decoraţiunile sunt de la sfârşitul secolului. Victoriene.

— Regina Victoria a murit în 1901 pe când Paragon era în construcţie, explică profesorul. Deşi Carlisle era american, el simţea că lumea s-a schimbat, şi nu în bine. Acesta era stilul conacului din New York unde a fost crescut. Exteriorul simbolizează locurile prin care au umblat părinţii lui şi unde el nu avea voie. Interiorul reprezintă locul în care el se simţea fără îndoială în siguranţă.

— Mda, tendinţe schizoide. Nu e de mirare că hotelul nu a reuşit să aducă profit. Probabil că părea demodat încă de când a fost construit.

— De fapt, a dobândit statutul de hotel tematic.

Conklin gesticulă către împrejurimi.

— Pentru că interiorul a rămas fidel anului 1901, de-a lungul anilor ceea ce era „demodat” a ajuns să fie considerat „istoric”, iar apoi un fel de „întoarcere în timp “. Angajaţii purtau uniforme specifice începutului de secol. Veselă din porţelan şi tacâmurile placate cu aur au rămas la fel, ca şi meniul. Muzica din salon era din epoca aceea, iar muzicanţii purtau costumele vremii. Totul era din alt timp.

Balenger cercetă umbrele.

— Probabil că era un adevărat şoc pentru oaspeţi când mergeau sus în cameră, deschideau televizorul şi îl vedeau pe Jack Ruby împuşcându-l pe Lee Harvey Oswald, Războiul din Vietnam sau revoltele de la Convenţia democrată din Chicago. Dar poate că acest Carlisle nu permitea existenţa televizoarelor în camere.

— Cu reţinere, însă permitea. Oaspeţii nu voiau să se întoarcă în timp chiar atât de mult. Însă pe atunci Asbury Park era deja în declin, iar oamenii cam încetaseră să mai vină aici.

— Mda, o poveste a naibii de tristă, spuse Balenger. Toate siturile pe care le exploraţi sunt atât de bine păstrate?

— Aş vrea eu! Prădătorii şi vandalii dau adesea năvală în clădiri înainte ca eu să ajung acolo. Candelabrul şi stativele din marmură pentru plante de la intrare, de exemplu. Drogaţii le-ar fi furat de mult în mod normal. Pereţii ar fi fost acoperiţi cu graffiti. Datorită prudenţei lui Carlisle hotelul a supravieţuit în starea aceasta. Priviţi fotografiile.

Toţi se întoarseră către un perete cu fotografii alb-negru înrămate. Fiecare avea câte o plăcuţă din cupru inscripţionată: 1910,1920, 1930, până la 1960 şi fiecare înfăţişa holul recepţiei, şi oaspeţii petrecând. Însă, deşi holul era la fel în fiecare imagine, fără ca stilul şi dispunerea mobilei să varieze, stilul vestimentar se schimbă brusc, cu reverele late sau înguste, fustele scurte sau lungi, părul mai lung sau mai scurt.

— Ca nişte imagini cu încetinitorul.

Cora se perinda prin holul recepţiei, îndreptând lanterna de pe cască într-o direcţie ori alta.

— Dar nu există o fotografie cu oaspeţii în hol din 1901, când a fost construit Paragon. Mi-i imaginez în jurul meu. Mişcându-se calm, vorbind încet. Foşnet de rochii. Femeile cu mănuşi şi umbrele. Bărbaţii nici nu concep

să meargă undeva fără cravată şi sacou şi au ceasuri prinse cu un lanţ de buzunarul vestei. Unii poartă baston. Alţii au ghetre peste pantofi pentru a-i proteja de nisipul de pe promenadă. Când intră în hol de afară, îşi scot pălăriile Homburg sau poate că şi-au permis să fie degajaţi la malul mării şi poartă pălării din paie. Se apropie de tejgheaua recepţiei.

Cora se apropie şi ea.

Între timp, Rick se dusese către uşile duble de la intrare şi le inspecta.

— Cum spuneai, profesore, uşile interioare sunt din metal.

Încercă să le deschidă, fără nici un rezultat. Trecu la o fereastră din dreapta, dădu la o parte draperiile roase şi tresări când de acolo zbură altă pasăre, de data asta din vârful galeriei.

— Podeaua naibii e acoperită de găinaţ, bombăni Rick.

Examină un oblon din spatele draperiei.

— E din metal.

Cu puţin efort, scoase un bolţ. Oblonul era montat pe o şină. Încercă să o împingă, însă nu izbuti.

— Ai spus că vandalii sparg geamurile. Ploaia şi zăpada trebuie să fi pătruns prin găuri şi rolele au ruginit. Partea bună este că nu ne poate vedea nimeni lanternele.

— Iar dacă întâmplător trece un paznic, de asemenea, nu ne va putea auzi, spuse Conklin.

Rick lipi urechea de oblon.

— Nu aud valurile de pe plajă, nici dangătul bucăţii de metal în clădirea aceea de apartamente. Avem clădirea la discreţia noastră. Dar cum Dumnezeului au intrat păsările aici?

Sună un clopoţel.

13

Balenger se întoarse.

Cora se afla în spatele recepţiei, cu mâna dreaptă pe un clopoţel, a cărui cupă de alamă trebuie să fi fost odinioară lucioasă. Se întoarse cu faţa către grup şi îşi puse casca de protecţie pe tejghea, părul ei roşcat strălucind în lumină. Pe peretele din spatele ei se aflau căsuţe pentru corespondenţă acoperite cu pânze de păianjen. În câteva dintre ele se aflau foi de hârtie.

— Bine aţi venit la hotelul Paragon, spuse ea.

Frumuseţea ei uluitoare era sporită de lanternele îndreptate spre ea.

— Sper că veţi avea o şedere plăcută.

Se aplecă sub tejghea, scoase o cutie din lemn şi o aşeză pe birou, ridicând praful.

— Însă este sezon de vârf la noi. Congrese. Nunţi. Vacanţe în familie. Sper că aveţi rezervări. Domnul...? spuse ea uitându-se spre profesor.

— Conklin. Robert Conklin.

Cora se prefăcu că frunzăreşte fişele din cutie.

— Nu. Îmi pare rău. Nu pare să fie nici o rezervare pe numele Conklin. Sunteţi sigur că ne-aţi contactat?

— Absolut.

— E ceva neobişnuit. Departamentul nostru de rezervări nu greşeşte niciodată. Dar dumneavoastră, domnule...?

— Magill, spuse Rick.

— Ei bine, avem o rezervare pe numele Magill, însă mă tem că este doar pentru o doamnă. Istoricul de renume Cora Magill. Presupun că aţi auzit de ea. La noi stă numai lume bună.

Cora se aplecă din nou sub tejghea şi, de data aceasta dădu la iveală un registru gros, ridicând din nou praful. Îl deschise şi citi nişte nume, pe un ton glumeţ.

— Marilyn Monroe. Arthur Miller. Adlai Stephenson. Grace Kelly. Norman Mailer. Yves Montand. Desigur, numai oamenii cu stare îşi permit să stea la noi.

Luă o fişă de lângă clopoţel.

— Tarifele noastre variază între zece şi douăzeci de dolari.

— Pe vremea când douăzeci de dolari erau douăzeci de dolari, spuse Rick râzând.

— De fapt, nu te înşeli deloc în privinţa unora dintre oaspeţi, spuse profesorul. Marilyn Monroe, Arthur Miller şi Yves Montand chiar au stat aici. Monroe şi dramaturgul aveau probleme casnice. După ce Miller a plecat în trombă, a venit Montand să o consoleze pe Marilyn. Cole Porter a stat aici, de asemenea. La fel şi Zelda şi F. Scott Fitzgerald, Pablo Picasso, Ducele şi Ducesa de Windsor, Maria Callas, Aristotel Onassis, care avea o aventură cu Callas şi aşa mai departe. De fapt, Onassis a încercat să cumpere hotelul.

Paragon atrăgea o mulţime de oameni faimoşi şi influenţi. Şi câţiva infami şi influenţi. Senatorul Joseph McCarthy, spre exemplu. Şi gangsterii Lucky Luciano şi Sam Giancana.

Balenger se încruntă.

— Carlisle lăsa *gangsteri* să stea aici?

— Era fascinat de stilul lor de viaţă. Lua cina şi juca cărţi cu ei. De fapt, chiar i-a permis lui Carmine Danata să aibă un apartament permanent aici, un „loc în care să cuibărească”, îi spunea Danata, când nu era executantul lui în Atlantic City, Philadelphia, Jersey City şi New York. Carlisle i-a dat permisiunea lui Danata să instaleze un seif în spatele unui zid din apartamentul său. Asta s-a întâmplat în perioada cea mai rece a iernii anului 1935 când hotelul era aproape gol. Nimeni n-a ştiut nimic.

— Dar dacă nu a ştiut nimeni despre asta...

Cora dădu din cap dintr-o parte în cealaltă.

— Asta îmi aminteşte ce e în neregulă cu *Cetăţeanul Kane*.

— E ceva în neregulă cu *Cetăţeanul Kane*? întrebă Vinnie neîncrezător. Imposibil. E o capodoperă.

— Cu un mare defect. În scenă de la început, Kane e bătrân. E pe patul de moarte în fabulosul lui conac. Are un glob cu zăpadă în mână.

— Toată lumea ştie începutul acesta, spuse Vinnie. Ne-am uitat odată la film împreună pe canalul de filme clasice. Nu mi-ai spus nimic despre un defect.

— Mi-am dat seama abia după ce te-ai mutat în Syracuse. Kane murmură: „Rosebud”, apoi scapă globul pe jos, iar acesta se sparge de podeaua dormitorului. Zgomotul o determină pe o asistentă să se repeadă la uşă. Dintr-odată, ziarele şi canalele de ştiri sunt pline de misterul ultimului cuvânt al lui Kane, „Rosebud”. Apoi un reporter îşi propune să rezolve enigma.

— Aşa, şi?

— Ei bine, dacă asistenta era afară, uşa închisă, iar dormitorul era gol cu excepţia lui Kane în clipa morţii, de unde a aflat lumea de ultimul lui cuvânt?

— Of, spuse Vinnie. Rahat! Acum ai stricat filmul.

— Data viitoare când îl urmăreşti, treci peste partea aceea.

— Dar ce legătură are asta cu...

— Profesore, cum puteai şti despre seiful secret din camera lui Danata care a fost instalat în iarna anului 1935, când Paragon era pustiu?

Conklin zâmbi.

— Eşti într-adevăr studenta mea.

Balenger aştepta răspunsul.

— Se pare că Carlisle ţinea un jurnal, nu despre el, ci despre hotel, cu toate întâmplările interesante petrecute de-a lungul deceniilor. Era îndeosebi fascinat de sinucideri şi de celelalte morţi care au avut loc aici. Au existat trei crime, de exemplu. Un individ şi-a împuşcat partenerul de afaceri pentru că l-a înşelat. O femeie şi-a otrăvit soţul pentru că a ameninţat-o că o părăseşte pentru altă femeie. Un băiat de treisprezece ani a aşteptat ca tatăl lui să adoarmă, după care l-a omorât în bătaie cu o bâtă de baseball. Tatăl îl molestase pe copil ani de zile. A fost nevoie de toţi banii şi relaţiile lui

Carlisle pentru a împiedica publicarea acelor incidente. După moartea lui...

— Cum? întrebă Balenger. De bătrâneţe? De inimă?

— De fapt, s-a sinucis.

Ceilalţi împietriseră.

— Sinucidere? întrebă Balenger mâzgălind nişte notiţe.

— Şi-a zburat creierii cu o carabină.

Ceilalţi păreau să fi rămas fără suflare.

— De disperare datorită stării de sănătate? întrebă Balenger.

— Raportul autopsiei a fost unul dintre documentele pe care le-am examinat, spuse Conklin. Datorită regimului strict şi exerciţiilor fizice prin care încerca să combată hemofilia, era incredibil de în formă pentru un bărbat de nouăzeci şi doi de ani. Nu a lăsat nici un bilet de adio. Nimeni nu a reuşit să-şi explice de ce s-a omorât.

— Mintea lui trebuie să fi fost la fel de ageră ca trupul, spuse Rick. Altfel nu ar fi fost în stare să-şi ascundă intenţiile de servitorii lui.

— În ultimii ani Carlisle nu a mai avut servitori.

— Ce? Avea singur grijă de el în acea locuinţă imensă? spuse Cora încruntându-se. Rătăcind pe coridoare.

— Dar dacă era singur...? spuse Vinnie nedumerit.

— Vrei să spui, cum a fost găsit? interveni Conklin. Pentru probabil prima dată în viaţa lui a părăsit hotelul la miezul nopţii, s-a dus pe plajă şi s-a împuşcat acolo. Chiar şi aşa, Asbury Park decăzuse într-un asemenea hal, încât abia a doua zi la prânz l-a descoperit cineva.

— Un om cu agorafobie să se ducă la plajă pentru prima dată în viaţa lui ca să se sinucidă?

Balenger scutură ferm din cap.

— Nu are nici un sens.

— Poliţia s-a întrebat dacă a fost ucis, spuse profesorul. Însă plouase mai devreme în acea noapte. Singurele urme de pe nisip erau ale lui Carlisle.

— Bizar, spuse Cora.

— După sinuciderea lui, actele personale ale bătrânului au fost depozitate în biblioteca familiei Carlisle, care este în prezent o zonă de depozitare din pivniţa clădirii din Manhattan unde se aflase conacul familiei. Administratorii lui Carlisle au ocupat clădirea până la terminarea fondurilor.

— Documentele includ şi jurnalul? întrebă Balenger.

— Da. Când am ales Paragon pentru expediţia de anul acesta, am făcut cercetările obişnuite şi am descoperit existenţa depozitului. Cel care administrează tutela mi-a permis să studiez materialele. Încerca să determine diverse universităţi să liciteze pentru ele. Evident, el a crezut că am delegaţie din partea universităţii mele pentru a participa la licitaţie. Mi s-au pus la dispoziţie actele pentru o zi. Atunci am descoperit jurnalul.

— Nu doar răspândeai un zvon? Chiar există un seif în apartamentul lui Danata? întrebă Balenger.

— Tot ce îţi pot spune este că nu există înregistrări că ar fi fost scos de acolo.

— La naiba, va fi mai interesant decât de obicei, spuse Vinnie frecându-şi

palmele. Desigur, mai înainte va trebui să ne dăm seama care a fost apartamentul lui Danata.

— 610, spuse Conklin. Conform jurnalului, are cea mai bună vedere din tot hotelul.

— Nu e cel de la ultimul etaj?

— Datorită agorafobiei, Carlisle nu putea suporta ferestrele mari. O vedere directă la ocean l-ar fi îngrozit însă avea alte modalităţi de-a se uita. Când ţi-am spus mai devreme ca Aristotel Onassis a vrut să cumpere Paragonul, nu am adăugat că, de fapt, Carlisle nu l-ar fi putut vinde nici măcar dacă ar fi fost tentat. Fără reconstrucţii majore, prin care aproape să dărâme hotelul din temelii, Carisle ar fi fost umilit public şi probabil arestat.

— Arestat? întrebă Rick surprins.

— Datorită curiozităţii lui. Clădirea are coridoare secrete care îi permiteau să urmărească oaspeţii fără ştirea lor.

— Vizoare? Oglinzi cu două feţe?

Balenger îşi notă în grabă.

— Carlisle suferea şi de alte boli în afară de hemofilie. A permis păstrarea jurnalului său întrucât credea că acesta serveşte unui scop social. Se considera o combinaţie între un sociolog şi un istoric.

— Cine mai ştie de asta?

— Nimeni, spuse profesorul. Carlisle nu a avut moştenitori. Cel care administrează tutela are în mod surprinzător o lipsă de curiozitate în privinţa clientului său decedat. E genul de birocrat tern, genul care nu se gândeşte decât la pensia ce îl aşteaptă la cincizeci de ani. Lucrează mecanic. Nu are nici o expresie în ochi. Îmi aduce aminte de decanul meu de la Buffalo. Am ascuns jurnalul la fundul documentelor lui Carlisle. Nu va observa. Însă dacă o universitate cumpăra acele documente, în cele din urmă mulţi oameni vor afla ceea ce tocmai v-am spus. Desigur, nu va fi nici o problemă. Hotelul va fi un teren viran până atunci. De aceea aceasta este cea mai importantă clădire în care ne infiltrăm. Şansa de a verifica şi de a documenta istoria Paragonului are tot felul de implicaţii culturale demne de a fi cuprinse într-o carte.

— Una pe care o vei scrie tu, sper, spuse Vinnie.

— Proiectul meu final.

Profesorul avea o expresie de mulţumire întipărită pe chip.

Cora îşi privi ceasul.

— Atunci ar fi mai bine să trecem la treabă. Noaptea zboară.

Balenger îşi înclină lanterna către ceasul de la mână,

Surprins să constate că nu trecuse nici o oră de când plecaseră de la motel. Ca şi aerul din tuneluri, timpul părea comprimat.

Cora aruncă o privire asupra căsuţelor de corespondenţă şi vârî mâna într-una dintre cele care conţineau ceva. Hârtia era aspră.

— Hmm, cardul de credit al domnului Ali Karim nu pare valabil. Managerul doreşte să stea de vorbă cu el. Ei bine, să nu vă simţiţi stingherit domnule Karim. Mi s-a întâmplat şi mie acest lucru de câteva ori.

Îşi puse apoi casca de protecţie şi li se alătură de cealaltă parte a

tejghelei.

— Păcat că nu merg lifturile, spuse Vinnie. Avem o mulţime de trepte de urcat. Te simţi în stare, profesore?

— Încearcă să ţii pasul cu mine.

Balenger studia cu grijă fiecare colţ întunecat, în vreme ce el şi ceilalţi traversau holul recepţiei.

— Aceea e sala de festivităţi.

Lanterna lui Conklin indica uşile deschise din dreapta, un salon gol cu podea din lemn de stejar.

— Îmi acorzi acest dans, Cora? spuse Rick.

— Vai de mine, am toate dansurile rezervate. Însă singurul lucru care contează este cu cine mă duc acasă.

Rick privi în salonul de bal, zâmbi şi apoi dispăru. O clipă mai târziu, un pian dezacordat începu să cânte *Moon River*.

— Cântecul meu preferat, le spuse Cora celorlalţi.

— Puţin cam demodat pentru o persoană de vârsta ta, nu crezi? o tachină profesorul.

— Rick şi cu mine adorăm să urmărim filmele acelea vechi pentru care au compus melodii Henry Mancini şi Johnny Mercer. Cele romantice. *Dear Heart. Charade*. „Moon River”din *Mic dejun la Tiffany’s*.

Balenger îşi imagina cum trebuia să se simtă Vinnie în acel moment.

Linia melodică avea întreruperi, pentru că unele clape nu funcţionau. Muzica firavă răsuna în spaţiul imens. Balenger se înfioră. Nu era faptul că Rick cânta de zor. Melodia dezacordată nu era mult mai puternică decât vocile lor. Nu putea fi auzită de afară. Cu toate acestea, i se părea o violare.

Pianul se opri. Rick îşi arată chipul ovin de după colţ.

— Nu m-am putut abţine. Îmi pare rău.

— Sunt sigur că, dacă mai era vreun şobolan pe aici, ne-ai scăpat de ei, spuse Vinnie.

Rick râse şi se alătură din nou grupului.

Ajunseră la scara principală. Flancate de nişte balustrade superbe se înălţau treptele din marmură, curbându-se mai sus în umbră, la dreapta şi la stânga. Însă nu într-acolo îşi îndreptau toţi luminile. În loc de asta, se uitau la fâşiile decolorate de pe scări.

— Pete de apă. Probabil de la găurile din acoperiş.

Încălţările lui Vinnie scrâşniră pe nişte cioburi de sticlă atât de murdare, încât nu mai străluceau la lumina lanternei.

— Apa a curs până aici. Uitaţi-vă la toată mizeria pe care a adus-o.

— Pe măsură ce urcăm, ai grijă pe unde calci, îl avertiză profesorul pe Balenger. S-ar putea ca lemnul să fie putred.

11.00 P.M.

14

Ajunseră la trepte străbătute de alte porţiuni decolorate în stânga şi în dreapta.

— O grămadă de apă, spuse Rick. Strânsă în ani de zile. Când e furtună, cred că aici toarnă cu găleata.

— Fiţi atenţi, spuse profesorul. Ar putea fi alunecos. Urcară curbura stângă a scărilor, cercetând umbrele. În capăt, găsiră un rând de uşi elegante cu numere din alamă şterse de vreme. Pereţii acoperiţi cu lambriuri din lemn erau acoperiţi cu praf. La intervale, coridoarele dispăreau în întuneric. Mirosul de mucegai şi de vechi era puternic. Balenger se uită în jos către covorul persan ros, modelul său elaborat fiind şters şi pătat de mucegai.

Au luat-o apoi spre stânga îndreptându-se spre un balcon. La fiecare zece paşi, câte o masă îngustă era aşezată la perete. Unele aveau deasupra vaze cu motive florale, petalele acestora arătând ca şi cum cea mai mică atingere le-ar face să cadă. Grupul o luă din nou la stânga şi ajunse la alte scări. Acestea erau făcute din lemn fin sculptat, însă Balenger nu îşi dădea seama din ce lemn datorită stricăciunilor provocate de apă. Ridică privirea.

Vinnie făcu la fel.

— Dumnezeule! Scările urmează o coloană centrală tocmai până în vârful clădirii. E greu de spus exact, dar mi se pare că văd un acoperiş din sticlă. Lumina lunii. Nori care se mişcă.

— O fereastră uriaşă acoperă vârful piramidei, spuse Conklin. Coloana se înalţă din mijlocul locuinţei lui Carlisle. Putea să se plimbe din cameră în cameră şi să-i privească pe oaspeţii de pe scări şi pe cei din holul recepţiei, atât cât putea să vadă.

— Oaspeţii nu considerau cam ciudat comportamentul lui? întrebă Cora.

— Pereţii camerelor lui îl protejau. Oamenii nu îl vedeau cum se uita de sus. Privea prin vizoare.

— Plafonul din sticlă trebuie să fie spart. De acolo vine apa. Pe acolo au intrat păsările, spuse Balenger.

Dintr-odată, lemnul scârţâi sub el. Îi sări inima din piept. Se apucă de balustradă.

Toţi se opriră.

— Eu nu simt scările mişcându-se, încercă Rick să-l liniştească. Sunt oscilaţii normale.

— Desigur.

Balenger nu era convins. Testă următoarea treaptă.

— Am nevoie de mai multă lumină.

Cora îşi scoase lanterna de la centură.

Ceilalţi le scoaseră şi ei. Razele de lumină confereau umbrelor vitalitate, făcând să pară că oaspeţii tocmai intraseră în camere şi închideau uşile.

Petele de apă deveneau mai pronunţate, pe măsură ce Balenger înainta încet.

— Care e replica pe care William Shatner o spune la începutul fiecărui episod din *Star Trek?* „Spaţiul – ultima frontieră”? întrebă Vinnie. Bunul căpitan Kirk. Însă în ceea ce mă priveşte, aceasta este ultima frontieră. Uneori, în timpul explorărilor, am senzaţia că mă aflu pe Marte sau altundeva, descoperind lucruri pe care nu credeam că le voi vedea vreodată.

— Cum ar fi *acesta?* spuse Cora îndreptând lanterna către treptele de mai sus. Ce este? Tot mucegai?

Nişte tentacule verzi ieşeau dintre resturile de pe scări.

— În nici un caz. E un fel de buruiană, spuse Rick. Vă vine să credeţi? În timpul zilei trebuie să pătrundă suficientă lumină pentru a-i permite să crească. Blestemăţiile astea prind rădăcini oriunde.

Se uită către Balenger.

— Odată, am găsit păpădii crescând dintr-un covor vechi aflat lângă o fereastră spartă dintr-un spital ce urma să fie dărâmat.

Lemnul scârţâi din nou.

Balenger se ţinea în continuare bine de balustradă.

— Tot nu simt nimic mişcându-se, spuse Rick. Suntem bine.

— Desigur. Exact.

Grupul ajunsese la etajul al patrulea şi continua să urce.

Însă profesorul ezită. Înaintea lui se întindea un coridor întunecat. Puse mâna pe perete, apoi se sprijini de acesta, trăgându-şi răsuflarea.

— Întotdeauna să testezi pereţii înainte să te sprijini de ei, îl avertiză Cora pe Balenger. Într-una dintre expediţiile noastre, Rick s-a sprijinit de un perete şi a trecut prin el. Apoi o parte din tavan s-a prăbuşit. Dacă nu ar fi purtat cască de protecţie...

15

— Profesore? spuse Vinnie încruntat. Eşti bine?

Bărbatul supraponderal respira greu. Dincolo de ochelarii aburiţi de extenuare, privirea lui le spunea să nu se îngrijoreze.

— Toate aceste rânduri de scări. Îmi dau seama că şi voi vă resimţiţi.

Balenger ridică mâna.

— Vinovat.

Conklin scoase o sticlă cu apă dintr-un buzunar al rucsacului, deşurubă capacul şi bău.

— Te urmez, spuse Balenger, scoţând o sticlă din rucsac. Ca să fiu sincer, aş vrea să fi avut nişte whisky aici.

— La cererea publicului, nu mă mai ating de băutură, spuse Conklin.

Cora le oferi o pungă de musli.

— Vrea cineva un aperitiv?

Profilaţi de întuneric, Rick şi Vinnie luară fiecare câte o mână. Balenger auzi crănţănitul boabelor în gurile lor.

Profesorul mai înghiţi nişte apă, aşteptă, apoi în cele din urmă puse sticla deoparte.

— În regulă, sunt gata.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Mai stai puţin, spuse Vinnie. Mă întreb cum arată camerele.

Încercă o uşă, bucuros să descopere că era deschisă. În vreme ce luminile lui străpungeau întunericul, dădu din cap.

— Şi camera aceasta are oblon din metal.

Balenger se apropie cu grijă. Aerul stătut vuia pe lângă el aducând o adiere amăruie. Luminile lor dezvăluiră faptul că încăperea avea o dispunere standard: un dulap în dreapta, o baie în stânga şi un dormitor la capătul unui coridor scurt.

Cora aruncă o privire în baie.

— Blat din marmură. Datorită prafului nu-mi dau seama exact, însă instalaţiile par...

— Placate cu aur, spuse Conklin.

— Uau!

Erau două paturi mici, fiecare cu câte patru stâlpi şi un aşternut prăfuit cu motive florale. Canapeaua victoriană, masa şi biroul contrastau cu televizorul. În afară de pânzele de păianjen, murdărie şi tapetul cojit, camera probabil arăta la fel ca în 1971 sau mai înainte.

Vinnie se îndreptă către televizor.

— Nu are butoane de reglaj al culorilor. E un televizor vechi, alb-negru. Ecranul are colţurile rotunjite. Şi uitaţi-vă la acest telefon. Stilul vechi, cu disc. Le-am văzut în filme, însă în ciuda tuturor clădirilor pe care le-am

explorat, nu am mai dat peste un telefon cu disc. Imaginaţi-vă cât dura până să dai un telefon.

— Oblonul acela din metal, spuse Rick arătând cu degetul. Ce acoperă? Ne aflăm în inima clădirii. Trebuie să fie mai multe camere între locul acesta şi exterior. Şi nu văd rostul ferestrei. Nu e nimic de văzut.

— De fapt, Carlisle a pus câte o fereastră în fiecare cameră, spuse profesorul. Fiecare sector al hotelului are o gură de aerisire. La un moment dat existau grădini cu flori, arbuşti şi copaci la care să privească oaspeţii. Unele camere de lângă gurile de aerisire au chiar uşi care dau în balcoane. Gurile de aerisire se opresc la etajul al cincilea. Etajul al şaselea şi apartamentul de la ultimul nivel nu au nevoie de acestea pentru că în vârful piramidei au vedere directă în exterior.

— Până când Carlisle a instalat obloanele metalice, spuse Cora. Era bătrânul atât de paranoic încât să creadă că manifestanţii vor escalada gurile de ventilaţie?

— Devastările. Incendiile. Clădirile avariate. Lui probabil că i s-a părut sfârşitul lumii.

Vinnie se uită la profesor:

— Spunea ceva legat de acest lucru în jurnalul lui?

— Nu. Jurnalul se opreşte în 1968, anul în care a închis hotelul pentru public.

— Cu trei ani înainte de a muri.

Balenger privi în jur.

— Nu există nici o explicaţie pentru faptul că a încetat să mai scrie jurnalul ori pentru că a închis hotelul?

— Nici una.

— Poate că viaţa a încetat să mai fie interesantă, spuse Cora.

— Sau pentru că era *prea* interesantă, spuse Conklin. De la Primul Război Mondial până la criza rachetelor nucleare din Cuba, de la Marea Recesiune până la ameninţarea exploziei nucleare, a văzut cum secolul douăzeci se înrăutăţeşte treptat.

— 1968. Ce s-a întâmplat în anul acela? întrebă Balenger.

— Asasinarea lui Martin Luther King şi Robert Kennedy la distanţă de două luni.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi.

— Ce e pe pat? întrebă Balenger arătând cu degetul.

— Unde? Nu văd nimic.

— Acolo.

Lanterna lui Balenger era fixată pe primul pat, unde se afla un obiect plat pe perne.

O valiză.

— De ce ar fi plecat cineva de la hotel fără să-şi ia valiza? se întrebă Cora.

— Poate că cineva nu a mai putut să achite camera şi s-a furişat afară. Haide să vedem ce-i în ea.

Vinnie îşi puse lanterna jos şi apăsă pe cele două mecanisme de închidere, unul de fiecare parte a valizei.

— E încuiată.

Balenger îşi desprinse cuţitul din buzunar. Îl desfăcu şi încercă una din încuietori.

— Nu, insistă Rick. Ne uităm, dar nu atingem.

— Însă am atins o *mulţime* de lucruri.

— „Nu atinge” înseamnă „nu strica”, „nu deranja”, „nu distruge”. Acesta este echivalentul unui sit arheologic. Nu schimbăm trecutul.

— Dar astfel nu vom şti niciodată ce se află în valiză, spuse Balenger.

— Presupun că sunt alte lucruri mai rele pe care nu le voi putea face.

— Dacă pot să o deschid fără să o stric, ai vreo problemă?

— Deloc. Însă nu văd cum ai putea reuşi.

Balenger scoase un pix. Deşurubă capacul şi scoase cartuşul cu cerneală, împreună cu arcul ce controla mişcarea vârfului. Fredonând pentru a-şi ascunde încordarea, vârî capătul arcului în gaura cheii de la încuietoarea valizei. Apăsă, răsuci şi auzi cum se deschide încuietoarea. Făcu la fel şi cu cealaltă încuietoare, deşi îi luă ceva mai mult timp.

— Câtă îndemânare! spuse Rick.

— Ei bine, am făcut odată un reportaj despre un lăcătuş iscusit, un tip pe care îl chemau cei de la poliţie când voiau să deschidă ceva şi nu reuşea nimeni altcineva. Mi-a arătat câteva trucuri simple.

— Data viitoare când îmi încui cheile în maşină, te sun, spuse Vinnie.

— Aşadar cine vrea să facă onorurile? întrebă Balenger. Cora?

Tânăra îşi încrucişă mâinile.

— Pas.

— Vinnie? Dar tu? Eşti primul care a încercat să o deschidă.

— Mersi, însă de vreme ce ai deschis-o, tu ar trebui să faci asta, îi răspunse Vinnie neliniştit.

— În regulă, dar ţineţi minte, dacă e o descoperire monumentală, va purta numele meu.

Balenger ridică uşor capacul valizei.

În vreme ce din interior venea un miros acru, cinci lanterne de pe căştile de protecţie luminau conţinutul.

16

Nimeni nu mişca.

— Cred că mi se face rău, spuse Cora. Ce-i acolo?

Valiza era plină de blană. Un bust şi un cap mumificat.

Labe. Mâini.

— Doamne, e om? întrebă Vinnie. Un copil înfăşurat în...

— O maimuţă, spuse Balenger. Cred că e o maimuţă.

— Mda, bine aţi venit în *Lumea Animalelor!*

— De ce ar... crezi că cineva a pus-o acolo, a încuiat valiză şi a sufocat-o? spuse Rick.

— Sau poate că era deja moartă, sugeră profesorul.

— Şi cineva o ducea cu el de dragul amintirilor? spuse Cora ridicând mâinile. E unul dintre cele mai scârboase lucruri...

— Poate că era animal de companie şi cineva a încercat să îl introducă pe furiş în hotel. Însă s-a sufocat înainte ca stăpânul să îl poată scoate afară.

— Scârbos, spuse Cora. Scârbos, scârbos, scârbos. Dacă era un animal de companie atât de preţuit, de ce proprietarul nu l-a scos de aici să îl îngroape?

— Poate că stăpânul era copleşit de durere, spuse Balenger.

— Atunci, de ce a încuiat valiza înainte de a pleca?

— Mă tem că nu am nici o explicaţie pentru acest lucru, spuse Balenger. Din experienţa mea, din toate articolele despre oameni pe care le-am scris, mai mulţi sunt nebuni decât sănătoşi.

— Ei bine, asta e o nebunie, sunt de acord.

Balenger se întinse către valiză.

— Ai de gând să o *atingi?* întrebă Vinnie.

— Port mănuşi.

Balenger înghionti cadavrul, care părea ciudat de uşor. Blana fâşâi pe fundul valizei când o mişcă. Găsi o minge din cauciuc cu pete de vopsea pe ea.

Observând un buzunar în interiorul valizei, se uită înăuntru.

— Iată un plic.

Hârtia era îngălbenită de vreme. Îl deschise şi găsi o fotografie alb-negru ştearsă, care înfăţişa un bărbat şi o femeie în jur de patruzeci de ani. Erau aplecaţi peste balustrada unei promenade, ce se întindea spre dreapta în vreme ce oceanul se afla în spatele lor. Probabil că promenada era cea din Asbury Park. Lui Balenger i se păru că recunoaşte forma cazinoului de la capăt. Bărbatul purta o bluză albă cu mâneci scurte, ţinea ochii strânşi din cauza soarelui şi părea copleşit de suferinţă.

Femeia purta o rochie lejeră şi avea un zâmbet disperat. Amândoi purtau verighete. Aveau o maimuţă între ei. Aceasta ţinea o minge ca aceea din valiză. Rânjea şi se apleca spre aparat, ca şi când cel care făcea poza ar fi ţinut în mână o banană.

Balenger întoarse fotografia.

— Are data developării filmului, 1965.

Se uită mai de aproape la plic.

— Mai e ceva aici.

Scoase o tăietură de ziar îngălbenită.

— Un anunţ de deces. 22 august, 1966. Un bărbat pe nume Harold Bauman, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, decedat în urma unei embolii cerebrale. A lăsat în urmă o fostă soţie pe nume Edna.

— Fostă? întrebă Rick.

Balenger se folosi de lanternă pentru a cerceta plăcuţa cu numele de pe valiză.

— Edna Bauman. Trenton, statul New Jersey.

Se mai uită o dată la fotografie.

— Au verighete în 1965. După un an au divorţat, iar apoi fostul soţ – cum îl cheamă? Harold? — a murit.

— Închide valiza, îi ceru Cora. Încui-o. Pune-o la loc unde se afla, pe perne. Nu trebuia să o fi deschis. Să ieşim din camera asta şi să închidem naibii uşa.

— Îmi aduce aminte de ceea ce am spus la motel, spuse Vinnie punând aparatul foto deoparte. Unele clădiri fac trecutul să pară atât de viu, ca şi cum ar fi nişte baterii. Au stocat energia a tot ceea ce s-a întâmplat în ele. Apoi emana energie, precum trăirile ce se revarsă din valiza aceea.

— Rick? întrebă dintr-odată Cora continuând să-şi frece braţele.

— Ce?

— Fă-mi o favoare. Du-te în baie.

— În baie? De ce Dumnezeului?

— Du-te înăuntru şi uită-te în cadă. Vezi să nu fie alt cadavru acolo, cineva care să-şi fi tăiat venele sau să fi luat pastile...

Rick se uită la ea, apoi o prinse de mână.

— Desigur. Cum vrei tu.

Balenger îl urmări pe Rick întorcându-şi lumina înapoi, pe unde intraseră, către baie. Tânărul intră. Urmă o linişte prelungă, întreruptă de clinchetul cârligelor de prindere ale perdelei de duş.

— Rick? întrebă Cora.

El păstră liniştea pentru încă o clipă.

— Nimic, răspunse el în cele din urmă. Pustiu.

— Slavă Domnului! Îmi cer scuze tuturor, spuse Cora. Mi-e ruşine că m-am lăsat purtată de emoţii. Când eram copil, am avut o pisică ce a dispărut înainte ca familia mea să se mute din Omaha în Buffalo. Numele ei era Sandy. Îşi petrecea mare parte din zi dormind pe patul meu. În ziua în care ne-am mutat, am căutat-o peste tot. După câteva ore, tatăl meu a spus că trebuie să ne urcăm în maşină şi să plecăm. Aveam două zile de mers cu maşina înaintea noastră, iar el a spus că nu putem să mai pierdem timpul – avea o slujbă nouă în Buffalo şi nu putea să întârzie. Le-a cerut vecinilor să o caute pe Sandy şi să ne anunţe dacă o găsesc. A promis că le va da bani să ne-o trimită pe Sandy. Două săptămâni mai târziu, când despachetam nişte jucării, am găsit-o pe Sandy într-o cutie în care se furişase. Era moartă. N-o

să vă vină să credeţi cât era de uscată. Tata spunea că se sufocase într-o căldură de cincizeci de grade, care se acumulase în dubiţă. O lună mai târziu, părinţii mi-au spus că divorţează.

Cora se opri.

— Când am văzut maimuţa moartă din valiză... Nu vreau să fiu... Promit că nu mă voi mai pierde cu firea.

— Nu-ţi face griji, spuse Vinnie. Şi eu am luat-o razna cu imaginaţia. Îmi doresc să nu vă fi adus aici.

Cora zâmbi.

— Întotdeauna ai fost un gentleman.

17

Afară, după ce toată lumea a părăsit încăperea, Vinnie închise uşa. Balenger stătea în faţa celorlalţi din grup, lanterna de pe casca lui dezvăluindu-i pe Vinnie şi pe Rick unul lângă celălalt. Vinnie era slab, cu umerii uşor rotunjiţi şi trăsături plăcute, dar fragile, în vreme ce Rick avea o constituţie solidă şi era de-a dreptul frumos. Având în vedere toate aspectele, era evident de ce Cora îl alesese pe cel din urmă, se gândi Balenger. Era de asemenea uşor de observat că Vinnie încă mai ţinea la ea. Acesta era fără îndoială motivul pentru care el mergea în expediţii cu ei.

În vreme ce Vinnie şi profesorul se uitau către Cora, Rick o prinse de umăr. Era evident tulburat de ceea ce se petrecuse în cameră. În lumina aspră, chipul lui părea încremenit, având ochii aţintiţi către uşă.

— Fotografia pare să fie făcută afară pe promenadă.

Rick avea o voce tensionată, încercând să exprime ce îl tulbura.

— Mă întreb dacă femeia nu s-a întors aici pentru a încerca să reînvie vremurile plăcute, cel mai probabil acest lucru s-a întâmplat când durerea era pronunţată, imediat după moartea fostului ei soţ, nu câţiva ani mai târziu când nu mai suferea atât de mult din cauza şocului.

— O presupunere rezonabilă, spuse profesorul.

— Deci să zicem 1966 sau 1967 cel mai târziu.

— Din nou, e rezonabil.

— Carlisle a murit în 1971. Valiza a stat pe pat cel puţin patru ani înainte de asta. Profesore, ai spus că Carlisle avea vizoare şi coridoare ascunse, care îi permiteau să vadă ce făceau oaspeţii lui în particular. Trebuie să fi ştiut de valiză. De ce naiba nu a *făcut* ceva?

— Să ceară să fie scoasă? Nu ştiu. Poate că i-a plăcut ideea de a închide treptat hotelul, lăsând fiecare cameră exact în starea în care era după plecarea ultimilor oaspeţi, vrând ca fiecare cameră să aibă un fel de suvenir pe care să-l poată vizita.

— Ce nebun de legat! spuse Vinnie.

— Mda, a trecut mult timp de când îl numeam vizionar şi geniu.

Chipul lui Rick rămase neclintit.

— Câte alte camere au poveşti de spus?

Vinnie se îndreptă către o cameră aflată ceva mai încolo, împinse mânerul, deschise uşa şi păşi în întuneric, uşa lovindu-se de perete şi creând un zgomot răsunător.

Ceilalţi îi urmară, Cora cu mai multă reţinere. Balenger auzi zgomot de sertare închise şi deschise.

— Nimic, spuse Vinnie, cercetând camera cu lanterna. Patul e făcut. Totul e aranjat. În afară de praf, camera arată gata să-şi primească următorul oaspete. Nimic în sertare, nici măcar obişnuita Biblie. Articole de toaletă în baie, însă nimic altceva şi nimic în coşurile de gunoi. Prosoape pe suportul de

lângă duş. Totul aşa cum ar trebui să fie, cu excepţia *ăstuia*.

Vinnie deschise uşile dulapului şi le arătă un impermeabil marca Burberry, cu reverele late şi cordonul atârnând.

— Pe vremea aceea, impermeabilul ăsta era simbolul unui statut social chiar mai mult decât acum. Dustin Hoffman vorbeşte despre cât de mult îşi doreşte unul, dar nu şi-l poate permite în *Kramer contra Kramer*. În regulă, filmul a fost făcut după închiderea hotelului, dar ideea e aceeaşi. Hainele lui Burberry erau exclusiviste şi ale naibii de scumpe. Atunci, de ce ar fi lăsat cineva ăsta aici?

— O scăpare, sugeră profesorul. Toţi uităm câte ceva când călătorim. Se întâmplă.

— Dar nu e vorba de o pereche de ciorapi sau de un tricou. Acesta este un pardesiu foarte râvnit. De ce proprietarul nu a sunat să-i ceară unui angajat să-l caute?

— Ai dreptate.

Rick părea tulburat.

— Dar nu sunt sigur unde vrei să ajungi.

— Dacă de fapt Carlisle a aranjat ca proprietarului să i se spună că pardesiul Burberry nu se află aici? Sau dacă Carlisle l-a făcut pe proprietar să creadă că l-a pierdut în altă parte? sugeră Vinnie.

După ce Vinnie făcu o fotografie pardesiului, cu toţii părăsiră camera. Pe balcon, Rick era cel care se îndrepta acum către camera următoare. Nici aceasta nu era încuiată. Îi dădu un brânci şi o deschise.

— Pentru numele...

Ceilalţi îl urmară. În cameră era dezordine: o grămadă de prosoape folosite pe podeaua băii, coşul de gunoi plin, patul nefăcut, cearceafurile şifonate, cuvertura dată la o parte, o scrumieră plină pe noptieră, un pahar şi o sticlă goală de whiskey lângă aceasta.

— Se pare că menajera a avut liber în ziua aceea, spuse Balenger.

Profesorul citi eticheta sticlei:

— Bourbon Black Diamond. N-am auzit de marca asta. Probabil că a ieşit de pe piaţă cu mult timp în urmă.

Vinnie luă un muc de ţigară din scrumieră, cu mâna înmănuşată.

— Camel fără filtru. Ţii minte cum oamenii fumau tot timpul şi cât de urât miroseau camerele de hotel?

— Ei bine, nici camera asta nu-i un buchet de trandafiri.

Balenger se întoarse.

— Care e teoria ta, profesore?

— Încă o cameră cu o poveste. Când Carlisle a încetat să mai primească oaspeţi, în 1968, ar fi putut să se asigure că hotelul este impecabil şi curat. Dar se pare că a încetat să mai închirieze camerele, una câte una, şi le-a păstrat pe fiecare într-o stare de suspendare, fiecare cameră păstrând o urmă de viaţă.

— Sau de moarte, spuse Cora întorcând capul către camera în care găsiseră valiza.

— Profesore, vrei să spui că, după ce Carlisle a închis hotelul, a început să

cutreiere dintr-o cameră în alta, uitându-se la scenele păstrate, cufundându-se în trecut? întrebă Balenger.

Conklin întinse mâinile.

— Poate că pentru el *nu* era trecutul. Poate că revoltele şi vârsta lui înaintată i-au provocat o cădere nervoasă. Poate că îşi imagina că hotelul se afla încă în perioada lui de prosperitate.

— Isuse, spuse Vinnie.

Făcu o fotografie şi ieşi din cameră.

— Să vedem dacă ne-a mai rezervat alte surprize.

Luminându-şi drumul cu lanterna, Vinnie merse de-a lungul balconului, ajunse la următoarea uşă, răsuci mânerul şi împinse încrezător că uşa se va deschide.

18

Însă nu s-a deschis, iar rezistenţa întâmpinată îl surprinse. De mâner era atârnată o plăcuţă cu inscripţia „Nu deranjaţi”. Vinnie răsuci de mâner cu mai multă forţă, împingând uşa cu umărul.

— Celelalte nu sunt încuiate. *Asta* de ce este?

Se împinse în ea, zgâlţâind-o.

Conklin îl opri.

— Cunoşti regulile. Nu deranjăm nimic.

— Atunci, ce-am făcut cu uşa din tunel? N-am pus ranga pe ea? Asta înseamnă că n-am deranjat nimic?

Vinnie izbi din nou cu umărul în uşă.

— E adevărat, însă se poate spune la fel de bine că uşa de la tunel nu face parte din schema sitului. Ceea ce faci e greşit.

— Ce contează dacă o sparg? Vor dărâma clădirea în câteva săptămâni.

— Nu pot să permit ca noi să devenim vandali.

— Bine. În regulă.

Vinnie se uită la Balenger.

— Tu ştii câte ceva despre încuietori. O poţi deschide pe aceasta?

Balenger studie încuietoarea, care era un model învechit cu o gaură mare. Scoase briceagul din buzunar, liniştindu-l pe profesor:

— Nu-ţi face griji. Nu stric nimic.

Desfăcu lama cuţitului şi încercă să o strecoare prin cadrul uşii pentru a desface zăvorul.

— Nu pot să trec de margine.

— Nu poţi să umbli la încuietoare?

— Cred că aş putea să iau un umeraş dintr-o cameră, să-l transform într-un cârlig şi să...

— Nu e nevoie, spuse Cora din spatele lor.

Se întoarseră, luminând-o cu lanternele.

— Jos, când mă aflam în spatele recepţiei, am observat chei în casetele de corespondenţă.

— Chei? chicoti Rick. *Iată* o idee originală. Care e numărul camerei?

— 428.

— Mă duc jos să iau cheia.

— Sigur vrem să facem asta? întrebă Conklin. Obiectivele noastre erau apartamentul de la ultimul etaj şi seiful din apartamentul lui Danata.

— Dacă uşile descuiate ascund lucruri bizare, vreau să ştiu ce se află în spatele uneia *încuiate*, spuse Balenger.

— *Chiar* vrem? întrebă Cora.

— Dacă nu, atunci de ce ne mai aflăm aici? Remarcă Rick.

Profesorul oftă.

— Foarte bine. Dacă sunteţi hotărâţi. Însă nu poţi merge singur, Rick.

Aceasta a fost mereu regula. Nu explorăm nicăieri singuri.

— Atunci mergem cu *toţii* jos, spuse Balenger.

Bărbatul în vârstă respinse ideea cu o mişcare a capului.

— Scările au fost prea obositoare pentru mine. Mă tem că îmi va lua o veşnicie să cobor şi să urc înapoi.

— Şi nu avem nevoie de vreun infarct, spuse Vinnie.

— Mă îndoiesc că există riscul acesta, dar...

— Voi merge eu cu Rick.

Cora se uită din nou către uşa camerei în care se afla valiza.

— Folosiţi staţiile de emisie-recepţie.

Conklin îşi desprinse staţia lui de la centură.

— Potriviţi una să recepţioneze şi cealaltă să transmită. Astfel vă voi auzi cum coborâţi şi cum vă întoarceţi. În acelaşi timp, pot să vorbesc cu voi fără să apăs pe butoane şi fără să spun „terminat” tot timpul.

— Bine.

Rick şi Cora îşi desfăcură amândoi staţiile de emisie-recepţie de la centură.

— Eu transmit, spuse Rick.

— Eu recepţionez, rosti Cora.

— Noi vom face la fel, spuse profesorul.

— Vinnie, fixează-ţi staţia pe recepţie. Eu o voi seta pe a mea pe transmisie.

Rick şi Cora se duseră la capătul scărilor şi începură să coboare, lanternele lor de pe căşti creând cercuri de lumină prin întuneric.

Balenger auzi paşii lor răsunând în timp ce coborau. Prin staţia de emisie-recepţie a lui Vinnie se auzea o versiune distorsionată a acestor zgomote.

— Suntem la etajul trei.

Glasul lui Rick răsuna de jos, în vreme ce o versiune bruiată se auzea din staţia lui Vinnie.

Paşii se auzeau din ce în ce mai slab. Balenger aruncă o privire peste balustradă. Luminile lor se zăreau slab în josul scării.

— Etajul doi, spuse Rick.

Balenger abia putea să-i vadă sau să-i audă.

Vocea lui Rick se auzi cu interferenţe:

— Unu. Ne îndreptăm către holul recepţiei.

Lanterna de pe casca lui Vinnie se mişcă, făcându-l pe Balenger să se uite în direcţia lui. Vinnie cerceta împrejurimile.

— Hei, iată un ascensor pe coridorul ăsta!

— Traversăm holul, se auzi glasul lui Rick. Dacă tot sunt aici, poate că ar trebui să mă duc în sala de dans şi să cânt încă o dată *Moon River*.

— Te rog, nu! Îl imploră Cora în glumă.

— În plus de asta, melodia aceea e mult prea recentă pentru acest hotel, spuse profesorul în staţia de emisie-recepţie. Carlisle nu ar fi permis niciodată aşa ceva. Mai degrabă melodiile ar fi fost ceva de genul *On the banks of the Wabash* sau *My Gal Sal*.

— Ştiai că fratele lui Theodore Dreiser le-a scris pe amândouă? întrebă Vinnie.

— Ne apropiem de tejgheaua recepţiei, se auzi glasul lui Rick.
— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Cora.
— Ce s-a întâmplat? strigă Conklin în staţie.
— Încă un şobolan. M-am săturat de şobolani.
Balenger auzea şuieratul unei respiraţii în staţia lui Vinnie.
— Suntem la căsuţele pentru mesaje. Sunt chei cu brelocuri din metal cu inscripţia „Paragon Hotel”. Aproape toate căsuţele pentru corespondenţă au chei. Cu excepţia numărului 428.
— Ce? întrebă Vinnie nedumerit.
— Nici cheia de la 610 nu este, spuse Rick.
— Acela este apartamentul lui Danata, spuse Conklin.
— Nici la 328, 528 şi 628.
— Camerele de deasupra şi dedesubtul acesteia, spuse profesorul.
— Stai! răsună glasul lui Rick.
— Ce s-a întâmplat?
— Am auzit ceva.
Balenger, Vinnie şi profesorul ascultau încordaţi.
— Rick? întrebă Conklin.
Se auzi ceva ca un zgrepţănat.
— Alt şobolan blestemat, se auzi glasul Corei. Cred că merg la un congres.
— Ce rahat, spuse Vinnie.
Balenger bănuia că Vinnie era deranjat de faptul că nu mersese el cu Cora.
Vocea lui Rick rosti:
— Căutăm în biroul din spatele tejghelei.
Vinnie îndreptă lanterna către ceas.
— E deja aproape de miezul nopţii. În ritmul acesta, nu vom termina niciodată înainte de răsărit.
— Nici o cheie, spuse Rick prin staţie. Însă sunt câteva fişete.
Balenger auzi un zgomot metalic prin staţie, probabil sertarul unui fişet.
Rick:
— Majoritatea dosare de întreţinere. Sarcini ale angajaţilor. Facturi şi chitanţe.
Cora:
— Sertarul acesta are un dosar cu rezervări, dar e gol. Mai e un dosar dedicat camerelor care sunt ocupate. Şi acela e gol. Însă multe alte dosare sunt complete. Conţin oaspeţii care veneau anual, dorinţele specifice pe care le aveau, camerele, florile, mâncărurile preferate. Cel mai recent oaspete din categoria aceea nu a mai venit din 1961.
— Problemele obişnuite ale unei afaceri, rosti Rick. Toată hârtia irosită înainte de inventarea computerului.
— La naiba, probabil că irosim la fel de multă hârtie, scoţând totul la imprimantă.
— Ar putea sta jos o veşnicie, spuse Vinnie. Atâta vreme cât stăm degeaba, de ce nu încercăm camera următoare?
— Ar trebui să aşteptăm până se întorc, spuse profesorul.
Însă Vinnie răsucea deja mânerul. Apoi împinse.

— Aceasta e descuiată.
Uşa se deschise larg. Balenger îl observa cum priveşte în întuneric.
— Se pare că menajera a făcut curăţenie aici. Miroase umed, totuşi.
Vinnie păşi înăuntru.
Şi a fost înghiţit.

19

Zgomotul căderii a fost asemenea ruperii unui carton ud. În cădere, Vinnie ridică braţele, alunecându-i lanterna. Ţipă. Ceva trosni sub el.

Balenger se repezi către uşa deschisă şi se aruncă, aterizând pe burtă la intrarea în camera întunecată. Impactul îi zbură casca de protecţie pe podea, lanterna răsucindu-se odată cu aceasta şi proiectând lumina în toate direcţiile. Apucă rucsacul lui Vinnie, care se prinsese de marginea zimţată a găurii din podea.

Vinnie gemu.

Podeaua putredă se prăbuşi. În timp ce Vinnie cădea, Balenger strângea mai tare de rucsac, forţa căderii lui Vinnie trăgându-l spre gaură.

— Încrucişează-ţi braţele pe piept! Strigă Balenger. Strâns! Rucsacul! Ţine baretele să nu-ţi alunece de pe umeri!

Disperat, Vinnie îşi strânse mâinile pe piept. Balenger simţea cum tremură, simţea forţa cu care Vinnie strângea baretele la piept.

Se prăbuşi ceva dedesubt. Lanterna lui Vinnie străpungea umbrele camerei în care păşise. Podeaua era un crater deschis şi putrezit. Trosnetul provenise de la un birou care căzuse prin gaură şi se zdrobise de podeaua de dedesubt. La rândul ei, şi podeaua aceea cedase, mobilele prăbuşindu-se una după alta.

Podeaua de sub pieptul lui Balenger începu să cedeze. Trupul lui alunecă înainte.

— Bob! Treci aici! Prinde-mă de picioare! Alunec în gaură!

Auzi paşii greoi ai profesorului repezindu-se către el. Imediat, simţi nişte degete groase strângându-l de glezne, încercând să-l ţină.

Vinnie se zvârcolea, dând din picioare, încercând cu disperare să găsească un sprijin pentru picioare. Mai cedă încă o scândură, repetând sunetul înfundat de carton ud. Vinnie se smuci în jos, trăgându-i braţele lui Balenger în gaura întunecată, din care se ridica un miros umed, de mucegai.

— Nu te mai mişca! Strigă Balenger. Pentru numele lui Dumnezeu, stai nemişcat!

— Cad! Cad!

Acum lanterna de pe casca lui Vinnie lumină un pat cu baldachin mişcându-se ameninţător. Podeaua cedă, iar patul se prăbuşi, dispărând în întunericul de jos.

Greutatea lui Vinnie îl trase pe Balenger mai aproape de gaură.

— Bob, ţine-mă mai bine de glezne! Simt cum îţi scapă mâinile!

— Încerc! Nu pot!

— Aşază-te pe picioarele mele!

— Ce?

— Picioarele mele! Aşază-te pe ele, la naiba! Greutatea ta mă va împiedica să alunec!

Balenger simţi un impact apăsător pe picioare. Zvâcni de durere, însă cel puţin nu mai era tras în gaură. Lumina de pe casca profesorului dezvăluia craterul. Lui Vinnie i se vedea doar capul. În acest timp, capul lui Balenger aproape că ajunsese în gaură.

— Vinnie, ascultă-mă! Te pot scoate de acolo! spuse Balenger.

— Doamne, sper.

— Nu te mai zvârcoli! Agravezi situaţia!

— Nu te mai zvârcoli, îşi spuse Vinnie încercând să se calmeze.

— Numără invers de la o sută.

— De ce să...

— Fă ce-ţi spun! Concentrează-te asupra numerelor. O sută. Nouăzeci şi nouă. Nouăzeci şi opt. Fă-o! Nouăzeci şi şapte.

— Nouăzeci şi şase. Nouăzeci şi cinci. Nouăzeci şi patru.

Încet, respirând anevoie, Vinnie reuşi să-şi ţină corpul nemişcat.

— Bun, spuse Balenger simţind o durere în mâini. Te voi răsuci ca să poţi să te uiţi la mine.

Balenger mişcă braţele către stânga, făcându-l pe Vinnie să se întoarcă spre el. Braţul stâng al lui Balenger prelua mare parte din greutate. A fost nevoit să se aplece şi mai mult în gaură pentru a-i face braţului său drept loc să tragă în sus. În ciuda frigului din hotel, îi curgea transpiraţia pe faţă.

— Nu pot să te întorc mai mult!

Tensiunea din muşchii lui Balenger îl făcu să strângă din dinţi. Vocea lui răsuna în hău.

— Nu-mi da drumul, spuse Vinnie.

— Promit.

Balenger nu mai putea să ţină rucsacul prea mult.

— Vezi braţul meu stâng?

— Da.

Lui Vinnie îi tremura glasul.

Balenger studie felul în care Vinnie îşi încrucişase braţele pe piept pentru a opri rucsacul să-i scape de pe umeri. Vinnie avea mâna dreaptă apăsată pe umărul stâng.

— Ridică mâna dreaptă. Prinde-mă de braţul stâng. E chiar deasupra umărului tău.

— Nu pot, spuse Vinnie. O să cad.

Balenger se străduia să împiedice braţele să-i alunece de pe rucsac.

— Nu. Nu vei cădea. Haide să facem altfel.

Nu a spus „să încercăm” să facem. „A încerca” înseamnă slăbiciune. „A încerca” înseamnă un posibil eşec. Fiecare cuvânt trebuia să implice un deznodământ ce excludea un posibil eşec.

— Ţine mâna dreaptă apăsată pe umărul stâng. Dă-i drumul cât să ajungă mai sus pe umăr. Către gât. Baretele nu îţi vor scăpa.

— Mi-e frică, spuse Vinnie.

— Aproape s-a terminat. Fă ce-ţi spun!

Braţele lui Balenger erau în agonie. Simţea greutatea profesorului pe picioare.

— Fii atent! Ridică mâna dreaptă în sus pe umăr, către gât.

Vinnie se conformă.

— Simţi braţul meu stâng?

— Da.

Lui Vinnie îi tremura glasul.

— Întoarce-ţi corpul. Întinde mâna până când mă prinzi de braţ.

— Eu...

— Fă-o! Aproape ai scăpat.

Balenger simţi trupul lui Vinnie rotindu-se uşor către stânga. Tensiunea din braţele lui era aproape insuportabilă.

— Am reuşit, spuse Vinnie rămas fără suflare.

— Te descurci grozav. Aproape ai ieşit. Acum voi muta mâna stângă în sus, pe bareta rucsacului. Trebuie să o fac încet pentru a-mi păstra priza. În regulă?

Vocea lui Vinnie părea secătuită:

— În regulă.

— În acelaşi timp, apucă-mă de braţ. La un moment dat, mâinile noastre se vor atinge. Apucă-mă de încheietură!

— Încheietură.

— Aproape ai scăpat, Vinnie.

Lui Balenger i se prelinse din nou sudoarea de pe faţă.

— Am prins-o. Am prins încheietura.

— Ţine-te bine. Trebuie să dau drumul baretei ca să te prind şi eu de încheietură.

— Sfântă Fecioară...

Balenger simţi cum Vinnie îl strânge de încheietura stângă. Imediat, Balenger dădu drumul rucsacului cu mâna stângă şi îl apucă pe Vinnie.

Pentru o clipă, Vinnie se desprinse. Gemu. Apoi Balenger îl apucă din nou, deşi mişcarea bruscă îl făcu pe Vinnie să se legene.

— Nu! spuse Vinnie.

— Va înceta. Va înceta! spuse Balenger.

Îşi simţea mâna dreaptă chinuită în timp ce continua să strângă rucsacul.

Trupul lui Vinnie rămase din nou nemişcat.

— Ţine-te de încheietura mea cât de tare poţi, spuse Balenger.

Mâna lui nu mai putea să suporte strânsoarea unghiului incomod în care o forţa poziţia lui Vinnie.

— Bravo. Cât poţi de tare. Acum ridică braţul stâng. Nu mult. Suficient cât să-l pot agăţa cu mâna dreaptă. Trebuie să dau drumul rucsacului.

— Nu.

— Putem să facem asta, Vinnie. Aproape ai scăpat. La trei, voi da drumul rucsacului cu mâna dreaptă şi te voi prinde de braţul stâng. Eşti gata?

— Eu...

— Vei fi curând aici sus cu mine. Eşti pregătit? Se va întâmpla la trei. Unu. Doi.

— *Treei*, strigă Vinnie şi îl strânse de încheietură pe Balenger cu toată forţa.

Mâna dreaptă a lui Balenger se repezi de pe rucsac şi se avântă sub braţul stâng al lui Vinnie. Efortul îl întoarse pe Vinnie astfel că erau unul cu faţa la celălalt.

— Bob! strigă Balenger. Poţi să ne tragi în sus?

Profesorul încercă, respirând cu greu.

— Eu... Nu. Nu pe amândoi. Nu am destulă forţă.

— Vinnie, încearcă să te caţeri pe braţele mele.

— Nu pot.

Balenger se gândi repede.

— În regulă, facem altfel.

„Continuă să gândeşti pozitiv”, îşi spuse el. Avea glasul răguşit.

— Mă voi rostogoli într-o parte către dreapta. Astfel braţele noastre vor fi trase către stânga. Pune cotul peste marginea găurii. Eu voi continua să mă rostogolesc lateral, în vreme ce tu te târăşti în sus.

— Încerc, spuse Vinnie.

— Nu, spuse Balenger. O vei face. Vei ieşi de aici!

Epuizat de efortul susţinerii greutăţii lui Vinnie, Balenger se rostogoli încet de pe abdomen pe partea dreaptă, umărul stâng riscând să-i fie dislocat.

— Da, spuse Vinnie. Umărul meu e peste margine.

— Mai sus.

Balenger trase aer în piept.

— Trece-ţi şi genunchiul.

— Nu pot.

Dintr-odată, se repeziră către ei lumini de lanterne.

— Sfinte...

Era vocea lui Rick. Îl apucă de braţ pe Vinnie.

„Slavă Domnului”, se gândi Balenger, cu inima bătându-i de uşurare.

— Am auzit zgomote prin staţie, însă nu am putut să ne dăm seama ce se întâmplă! strigă Cora. Am urcat cât de repede am putut!

Îl prinse pe Balenger şi trase de el cu ajutorul profesorului.

Cinci minute mai târziu, Vinnie zăcea pe podea, tremurând.

— Am reuşit. Nu, nu-i aşa. Tu ai reuşit, îi spuse lui Balenger.

— Cu *toţii* am reuşit, spuse Balenger.

— Mulţumesc.

Vinnie vorbea cu greu.

— Mulţumesc tuturor.

Întoarse capul, cercetând gaura şi se târî mai departe de ea. Agitaţia îi umfla pieptul. Fremăta de emoţie.

Balenger se afla în continuare la podea, recăpătându-şi răsuflarea. Scoase o sticlă de apă din rucsac, luă o înghiţitură lungă şi i-o înmână lui Vinnie.

— Am gâtul atât de uscat, nici nu ştiu dacă pot să înghit.

Însă odată ce începu să bea, Vinnie nu se mai putea opri.

Cu apa prelingându-i-se pe gât, termină toată sticla.

— Nu am mai gustat niciodată ceva atât de delicios.

— Ce s-a întâmplat?

Rick se apropie cu grijă de gaură.

O prinse de mână pe Cora pentru a avea sprijin în cazul în care gaura se lărgea. Îndreptă lanterna către crater.

— E o lumină slabă acolo jos.

— Lanterna mea, spuse Vinnie. Am scăpat-o.

— Toate etajele s-au prăbuşit, spuse Rick. Mobila s-a prăvălit până jos. Miroase îngrozitor de umed.

Rick se întinse şi scoase o bucată de lemn din marginea găurii. Se îndepărtă încet, alăturându-se grupului.

— Lemnul e moale şi sfărâmicios.

Îl duse la nas.

— Miroase ca o pivniţă veche.

— De la putrezire, spuse profesorul. Acoperişul trebuie să aibă o scurgere. Când plouă sau când ninge, apa se scurge în jos prin această coloană de camere. După mai bine de treizeci de ani, un pas de-al lui Vinnie a fost suficient ca să facă suporţii să cedeze.

— Poate că e mai bine că nu putem pătrunde în camera încuiată, spuse Cora. E lângă camera aceasta. Poate că şi podeaua de acolo e putredă.

— Tot nu aţi găsit o cheie?

Balenger se puse pe vine, apoi se ridică în picioare. Îl dureau braţele, umerii şi picioarele.

— Nici o cheie, spuse Cora.

— Eşti un tip bun de ţinut prin preajmă, îi spuse Rick lui Balenger. Ştii totul despre încuietori.

Balenger începuse să spună: „Nu tocmai”, însă Rick continuă:

— Ai reacţii rapide. Înălţimea nu te-a deranjat.

— Pentru că nu puteam vedea fundul găurii. Oricum, în adolescenţă am făcut căţărări.

— Şi eu. Pe unde mergeai?

— În Wyoming.

— Pe Munţii Teton?

„De ce pune atâtea întrebări? Se gândi Balenger. Suspectează că nu le-am spus adevărul?”

— Sunt prea mult pentru mine. Vârful Grand în special mă sperie. Nu, am urmat un curs de supravieţuire în sălbăticie. Se află în Lander, lângă Wind River.

— Îmi cer scuze tuturor, spuse Vinnie ridicându-se anevoie în picioare.

— Pentru ce îţi ceri scuze? Balenger era bucuros să schimbe subiectul. Nu aveai de unde să ştii că podeaua e putrezită.

— Am vrut să spun că...

Luminile lor scoteau la iveală o pată întunecată pe blugi, pornind dintre picioare până la glezna stângă fiindcă urinase pe el.

Ruşinat, Vinnie încercă să nu se uite la Cora.

— În locul tău aş fi făcut la fel, spuse profesorul.

Vinnie coborî privirea în pământ.

— Că tot veni vorba...

Balenger scoase o sticlă goală din rucsac.

— Cu toată agitaţia asta, aproape că am păţit-o şi eu. Dacă puteţi să vă lipsiţi de mine o vreme, voi găsi un loc retras pe coridor.

— Nu prea departe, spuse Conklin. Am primit o lecţie în ceea ce priveşte despărţirile. Stai pe aproape, ca să-ţi putem vedea lanterna.

— După ce termini, poate că ar fi bine ca toţi să facem acelaşi lucru, spuse Rick.

Balenger îşi luă casca de protecţie, potrivi lanterna şi şi-o puse pe cap. Se îndreptă către coridor, îl cercetă cu lanterna şi înaintă cu grijă, încercând podeaua. Trecu pe lângă uşa unui ascensor şi o masă prăfuită cu o vază cu pânze de păianjen pe ea, se opri în întuneric şi îşi prinse lanterna la centură. La lumina lanternei de pe cască, desfăcu sticla şi urină în ea. Ştia că ecoul coridorului purta sunetul pe care îl producea, însă nu îi păsa dacă îl aud ceilalţi.

În timp ce înşuruba capacul sticlei, auzi fragmente de conversaţie de după colţ. Apoi auzi o bufnitură uşoară în direcţia opusă şi îndreptă lanterna de pe cască spre întunericul de la capătul coridorului. De fiecare parte se întindeau uşi. Conul de lumină crea umbre ce făceau ca uşile să pară întredeschise. Puse jos sticla cu mâna stângă şi, cu cea dreaptă, desfăcu fermoarul jachetei sale impermeabile. Vârî mâna sub material şi îşi încolăci degetele în jurul unui pistol Heckler&Koch de 40 de milimetri dintr-un toc de umăr.

20

„Nu, păstrează controlul, se avertiză Balenger. Prea laşi locul acesta blestemat să te influenţeze. Rămâi concentrat. Ai trecut prin lucruri mai rele decât ăsta.” Amintirea unui sac urât mirositor legat în jurul capului său îl făcu să asude. „Nu! Nu te gândi la asta! Să presupunem că unul dintre ceilalţi te vede cu arma. Dacă află că eşti înarmat, cu siguranţă se vor întreba ce altceva nu mai ştiu despre tine.”

Aştepta, cercetând umbrele. Inspirând pe nas şi expirând pe gură, ţinându-şi respiraţia şi numărând până la trei, reuşi să se calmeze. Zgomotul de la capătul holului nu s-a mai repetat. Putea să fi fost cauzat de orice – clădirea trosnind sau vântul de afară izbind ceva de perete. După colţ, conversaţia în surdină continua. „Nu e nici un motiv de nelinişte”, se gândi el.

— E totul în ordine? întrebă Rick din capătul coridorului.

— Tocmai terminam.

Reuşind să nu pară luat prin surprindere, Balenger se încheie la şliţ.

— A durat ceva. Ne-am făcut griji că ai putea avea probleme.

— Mă bucuram de un moment de linişte.

Balenger îşi trase fermoarul de la jachetă, apoi luă sticla de plastic încălzită de la urină.

— Unde las asta? întrebă el când se ivi de după colţ, zărind luminile încrucişate ale lanternelor.

— Nu aici, spuse profesorul. Să nu lăsăm nici o urmă, ai uitat?

— În rucsac, spuse Rick.

Se duse după colţ, îndreptându-se către locul în care fusese Balenger.

— E un început în toate. Balenger se asigură că dopul e bine strâns şi vârî sticla în rucsac.

De la capătul holului, îl auzi pe Rick urinând în sticlă.

— Ei bine, începem să ne cunoaştem mai bine.

— Vorbeam dacă să mai continuăm sau nu, spuse Cora.

— Sunt în regulă, pe bune, îi asigură Vinnie.

— Păreai foarte dărâmat adineauri.

— Sunt bine.

Lui Balenger i se păru că Vinnie încearcă să nu dea semne de slăbiciune în faţa Corei.

— Am muncit mult ca să ajungem aici. Toţi aşteptam asta cu nerăbdare, ca să nu mai vorbim de timpul şi banii investiţi. Nu vă las să vă întoarceţi din cauza mea.

— Însă te simţi *în stare?* întrebă Cora.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, insistă Vinnie.

— Bun, spuse Rick, întorcându-se şi închizându-şi fermoarul de la rucsac. Eu tot vreau să ştiu ce se află în apartamentul lui Carlisle şi în seiful lui Danata.

— Al cui este rândul? întrebă Conklin. Cora?

Părea că încearcă să evite momentul stânjenitor, însă era nerăbdătoare să isprăvească.

În vreme ce ea se îndepărta, Balenger îşi îndreptă atenţia către un obiect de pe podea. Un dosar.

— L-am găsit în biroul din spatele recepţiei, spuse Rick. Avea o etichetă interesantă, aşa că l-am scos afară. Atunci am auzit strigăte prin staţie.

Balenger ridică dosarul şi trecu lanterna peste etichetă: „Rapoarte ale poliţiei”.

— Mda, asta atrage atenţia.

Răsfoi paginile.

— O mulţime de infracţiuni se întâmplă în hoteluri, în general furturi, însă oaspeţii nu află niciodată despre aceste lucruri, spuse el. E dăunător pentru afaceri. De obicei poliţia păstrează secretul asupra investigaţiilor. Dosarul acesta începe cu cel mai recent incident şi...

Cora scoase un ţipăt.

Rick se puse dintr-odată în mişcare, repezindu-se după colţ, cu Balenger în fugă după el. Cu Vinnie şi profesorul lângă el, Balenger scruta coridorul. Conurile de lumină încrucişate o arătau pe Cora cu spatele lipit de perete şi blugii pe jumătate traşi în jos. Lângă sticla ei pe jumătate plină se afla un şerveţel. Arătă îngrozită către capătul coridorului.

— E ceva acolo! spuse ea.

Rick se repezi să se aşeze în faţa ei, blocând orice pericol. „Deştept băiat”, se gândi Balenger. Buimăcită, ea îşi trase blugii în sus şi îi încheie, în tot acest timp continuând să privească fix pe coridor.

— Vezi ceva? întrebă Conklin.

— Nu, spuse Balenger gândindu-se la arma de sub jachetă.

— Da, spuse Vinnie. Acolo.

Nişte ochi înfiorători străluceau la capătul coridorului.

Aproape de podea.

Balenger îşi îngădui să se relaxeze puţin.

— Alt animal.

Luminile lanternelor îi dezvăluiră capul cu o privire intensă, iţindu-se de după colţ.

— La naiba, încă o pisică albinoasă, spuse Rick.

Vietatea îşi arăta colţii, şuierând.

— Uite cum stă pe poziţie, spuse Vinnie. Nu îi e frică de noi. Feroce. Furioasă că o deranjăm.

— Cred că are zece kilograme, spuse Rick. De la festinul cu şobolani de jos.

— Când eram copil, îmi petreceam verile la ferma bunicii mele, spuse Vinnie. Erau câteva pisici sălbatice într-un şopron abandonat în josul străzii. Mâncau toţi şoarecii, iepurii sau cârtiţele din împrejurimi. Păsările erau deştepte şi se fereau. În cele din urmă pisicile au început să omoare găini. Apoi au trecut la capre şi...

— Mulţumesc, Vinnie, spuse Conklin. Cred că am prins ideea.

— Ce s-a întâmplat cu pisicile? întrebă Balenger în vreme ce animalul alb şuieră din nou.

— Un fermier le-a lăsat carne otrăvită. Nu a mers. Pisicile erau prea deştepte ca să se atingă de ea. Individul a spus că a zărit cel puţin cincizeci şi s-a bucurat că a putut să se urce înapoi în maşină şi să plece de acolo. Astfel că, în cele din urmă, vreo zece fermieri au obţinut permisiunea de la şerif sau de la cineva să meargă acolo cu arme. Îmi amintesc că focurile de armă au durat toată după-amiaza. Bunica a spus că a auzit că au omorât peste o sută.

— Vinnie, îl somă Cora.

— Ei bine, asta-i doar una. Zât! Strigă Rick. Scoase pistolul şi împroşcă oţet spre pisică.

Lichidul nici măcar nu ajunse prea departe. Chiar şi aşa, pisica şuieră o ultimă oară şi dispăru după colţ.

— Vezi, nici ea nu ne place mai mult decât o plăcem noi pe *ea*.

Balenger observă că, în timpul agitaţiei, Cora pusese sticla cu urină în rucsac, pe urmă şerveţelul într-o pungă din plastic, vârându-l şi pe acesta în rucsac.

— Eşti în regulă? întrebă Rick.

— Sunt bine. Părea să îşi ceară scuze. M-a luat prin surprindere, asta-i tot.

— Poate că *nu ar trebui* să mergem mai departe.

— Hei, nu a fost nimic. Ruşinea o făcea să stea mai dreaptă. Toţi am avut momente de tensiune în diferite clădiri. Nu face parte din scop? Să ne crească adrenalina? Doar pentru că ţip într-un montagne russe nu înseamnă că nu vreau să mă mai dau o dată.

Însă lui Balenger i se părea că şi-ar fi dorit să plece.

— Dacă asta vrei tu, spuse Rick.

Şi *el* părea să şovăie.

— Să mergem, spuse Balenger.

MIEZUL NOPŢII

21

Ca şi întunericul, din ce în ce mai gros, timpul părea să se comprime din ce în ce mai mult. Balenger observă că Vinnie şchiopăta uşor. Minţise oare că nu fusese rănit? Apoi Balenger îşi dădu seama că mişcarea ciudată a lui Vinnie venea de la senzaţia de ud de pe pantaloni.

Se întoarseră pe balcon.

— Nu îmi vine, dar poate că ăsta este cel mai bun moment, spuse profesorul.

Scoase sticla din plastic din rucsac.

— Ştim că primele trei camere pe care le-am verificat sunt sigure. O voi folosi pe una dintre ele.

— Sigure dacă nu pui la socoteală maimuţa moartă din valiză, spuse Cora.

— Camera la care m-am gândit e cea cu pardesiul Burberry.

— Profesore, unul dintre noi ar trebui să vină cu tine, spuse Vinnie. Doar pentru a fi cât se poate de prudenţi.

— Prudenţa este bună, aprobă Conklin.

Balenger îi urmări cum deschid uşa. Testară podeaua, deşi aceasta le suportase greutatea mai devreme. Luminile lor se avântară în întuneric.

Balenger cercetă cu mâna peretele balconului. Mulţumit că e suficient de rezistent, se lăsă pe vine, sprijinit cu spatele de perete. Chiar dacă nu era relaxat, iluzia odihnei îi dădea o senzaţie plăcută.

Rick şi Cora se aşezară lângă el. Păreau la fel de epuizaţi ca şi el. „Ei bine, uite efectul adrenalinei, se gândi el. În cele din urmă te epuizează.”

— Dacă tot stăm. Să folosim timpul.

Balenger se întinse după dosarul pe care îl scăpase când strigase Cora. „Rapoartele poliţiei”.

— Vrei ceva de citit?

Înmână câteva pagini lui Rick şi Corei, păstrându-l pe cel mai recent pentru el.

Era datat 31 august, 1968. După cum explicase profesorul, acela a fost anul în care hotelul nu a mai primit oaspeţi. Balenger se aştepta ca dosarul să fie încărcat de plângeri şi furturi, cea mai întâlnită infracţiune dintr-un hotel, însă ceea ce citea era mult mai grav.

Un raport despre o persoană dispărută. În august, la o săptămână după ce o femeie pe nume Iris McKenzie stătuse la Paragon, a sosit un detectiv de la poliţie care a pus întrebări în legătură cu ea. Nimeni nu o mai văzuse sau auzise de ea după ce îşi plătise nota şi părăsise hotelul. Cineva care lucra pentru *Paragon a notat de mână detaliile conversaţiei cu detectivul*.

Iris McKenzie locuia în Baltimore, Maryland, după cum află Balenger. Avea treizeci şi trei de ani, era necăsătorită, copywriter pentru o firmă de

publicitate care colabora cu agenţii mari din New York. După o călătorie de afaceri pe timpul verii, s-a dus în Asbury Park şi a petrecut un weekend la Paragon. Cel puţin, rezervarea la telefon indica faptul că avea de gând să stea tot weekendul. Urma să vină vineri seara. Pleca luni dimineaţă. În realitate, ea a predat camera sâmbătă dimineaţă. Balenger bănuia că ea îşi dăduse seama cât de prost fusese informată – Asbury Park nu mai era locul în care să meargă pentru o escapadă liniştită de weekend.

Persoana care luase notiţe referitoare la întrebările detectivului (scrisul de mână părea al unui bărbat) indică faptul că îi arătase detectivului rezervarea şi chitanţa pe care o semnase Iris McKenzie când îşi plătise nota şi predase camera. Factura de telefon pentru camera ei conţinea un apel interurban la ora 9.37 către un număr pe care detectivul îl recunoscu drept numărul surorii lui Iris din Baltimore. Detectivul a arătat că fiul de şaptesprezece ani al surorii ei răspunsese la telefon spunându-i lui Iris că mama lui avea să se întoarcă în Baltimore în noaptea aceea. Iris a luat apoi un taxi până la gară şi şi-a luat un bilet pentru Baltimore, însă nu a mai ajuns niciodată la destinaţie.

„Un detectiv îngrozitor de vorbăreţ”, se gândi Balenger. A oferit de bunăvoie mult prea multe informaţii. De obicei pui întrebări, nu dai detalii. Laşi persoana cu care vorbeşti să furnizeze detaliile.

Cei de la hotel nu aveau nici o idee ce s-ar fi putut întâmpla cu Iris după ce părăsise hotelul, după cum indica documentul. Îl el se menţiona apoi că, o lună mai târziu, a venit un detectiv particular din Baltimore, punând aceleaşi întrebări. Reprezentantul hotelului care făcuse sumarul cercetărilor dădea impresia că ţinuse acea evidenţă pentru a se asigura că toată lumea înţelegea că hotelul nu avea nici o vină.

Balenger simţi cum îi creşte pulsul la gândul subit că poate Carlisle însuşi scrisese documentul. În vreme ce întunericul domnea dincolo de balustradă, el se concentra asupra cernelii şterse care acum era aproape mov. Raza de lumină a lanternei sale trecea prin hârtia îngălbenită şi aspră proiectând umbrele scrisului pe mâna lui Balenger. Era vreun indiciu referitor la vârstă în acel scris de mână, o imprecizie a literelor care să fie cauzată de degetele suferind de artrită ale unei persoane trecute de optzeci de ani?

Vinnie şi profesorul se întoarseră. În timp ce Conklin îşi punea sticla din plastic în rucsac şi trăgea fermoarul, Balenger întrebă:

— Jurnalul lui Carlisle era scris de mână?

— Da. De ce?

— Vezi dacă ţi se pare cunoscut.

Balenger îi înmâna raportul.

Lumina slabă îl făcea pe Conklin să-şi îngusteze privirea în spatele ochelarilor. Concentrarea era evidentă.

— Da. Acesta e scrisul lui Carlisle.

— Dă-mi să văd, spuse Vinnie.

Cercetă scrisul ca şi cum ar fi fost un joc de cuvinte încrucişate. Apoi înmână documentul lui Rick şi Corei.

— Mă face să mă simt puţin mai apropiat de el, spuse Rick. Ne-ai spus că

Carlisle avea o... cum te-ai exprimat? O prezenţă fizică impresionantă datorită steroizilor şi a exerciţiului fizic. Însă cum arăta chipul lui? Comportamentul? Era atrăgător sau agreabil? Şarmant sau arogant?

— În floarea vârstei a fost comparat cu un idol al mulţimii. Avea ochii albaştri ca marea. Strălucitori. Fermecători. Oamenii se simţeau hipnotizaţi de el.

Rick îi înapoie lui Balenger raportul privitor la persoana dispărută şi îi arătă o pagină din ziar îngălbenită.

— Am una dintre crime. Băieţelul de treisprezece ani care l-a lovit pe tatăl lui cu o bâtă de baseball în cap în timp ce acesta dormea. L-a lovit de douăzeci şi două de ori, făcându-i terci ţeasta. S-a întâmplat în 1960. Numele băiatului era Ronald Whitaker. Se pare că mama lui murise, iar tatăl îl abuza sexual de câţiva ani. Profesorii şi colegii de la şcoală l-au descris drept tăcut şi retras. Cu toane.

— O descriere des întâlnită în cazul victimelor abuzate sexual, spuse Balenger. Sunt în stare de şoc. Ruşinaţi. Speriaţi. Nu ştiu în cine să aibă încredere, astfel că nu vorbesc cu nimeni, de frică să nu scape vreun cuvânt în legătură cu ce-au păţit. Cel care îi abuzează de obicei ameninţă victima că îi va face ceva cumplit – că îi omoară un animal de companie, că îi taie penisul sau un sfârc – dacă spune ce se petrece. În acelaşi timp, cel care abuzează încearcă să o facă pe victimă să creadă că ceea ce i se întâmplă e cel mai firesc lucru din lume. În cele din urmă, unele victime simt că toţi abuzează de ei într-un fel sau altul, că lumea se rezumă la manipulare şi că nu pot avea încredere în nimeni.

Rick arătă spre document:

— În cazul de faţă, tatăl l-a dus pe Ronald în Asbury Park în weekend de Ziua Americii. O aşa-zisă vacanţă de vară.

Un psihiatru pediatru a încercat câteva săptămâni să-l facă pe Ronald să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat după aceea, în cele din urmă, cuvintele au ieşit în cascadă, cum tatăl lui Ronald luase bani pentru ca un alt bărbat să petreacă o oră cu băiatul. Străinul i-a dat lui Ronald o minge, o bâtă şi o mănuşă de baseball ieftină drept recompensă. După ce bărbatul a plecat, tatăl s-a întors beat în cameră şi a adormit. Ronald a găsit o întrebuinţare pentru bâta de baseball.

— Treisprezece ani, spuse Cora dezgustată. Ce se întâmplă cu cineva ca el?

— Datorită vârstei fragede, el nu a putut fi judecat de un tribunal penal, replică Balenger. Dacă ar fi fost major, probabil ar fi fost considerat nevinovat pe motiv de nebunie temporară, însă în cazul lui, judecătorul l-a trimis probabil într-o instituţie pentru minori unde a primit consiliere psihiatrică, urmând să fie eliberat la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Procesul şi dosarul său de evaluare aveau să fie sigilate pentru ca nimeni să nu poată afla despre trecutul lui şi să-l folosească împotriva sa. Apoi depinde de el dacă poate să-şi continue viaţa.

— Dar de fapt, viaţa i-a fost distrusă din temelii, spuse Cora.

— Întotdeauna există o speranţă, bănuiesc, spuse Balenger. Există

întotdeauna un mâine.

— Cu siguranţă tu ştii foarte multe despre asta, spuse Rick măsurându-l din priviri.

„Mă interoghează din nou?”se întrebă Balenger.

— Am realizat câteva reportaje despre cazuri asemănătoare.

— Hotelul ăsta a strâns multă durere, spuse Vinnie. Uitaţi-vă la acest raport.

Hârtia învechită îi foşnea în mâini.

— Femeia căreia i-a aparţinut valiza cu maimuţa moartă... care era numele de pe etichetă?

— Edna Bauman, spuse Cora.

— Mda, e acelaşi. Edna Bauman. S-a sinucis aici.

— *Ce?*

— 27 august, 1966. A făcut o baie fierbinte şi şi-a tăiat venele.

— Cora, instinctele tale sunt ascuţite, spuse profesorul. Îţi aminteşti că i-ai cerut lui Rick să se uite în cadă? Ţi-era teamă că ar putea fi ceva acolo.

Cora se cutremură.

— Cu aproape patruzeci de ani în urmă.

— Douăzeci şi şapte august, spuse Rick. Care era data necrologului fostului ei soţ?

— Douăzeci şi doi august, răspunse Balenger.

— Cinci zile. Imediat după ce înmormântarea a luat sfârşit, ea s-a întors aici, unde ea şi cu soţul ei petrecuseră ultima vacanţă, cu o vară în urmă.

Vinnie se gândi pentru o clipă.

— Poate că acea vară a fost ultima ei amintire fericită. Atunci a fost făcută fotografia lor împreună cu maimuţa. Un an mai târziu, viaţa ei avea să ajungă o ruină. Înconjurată de amintiri mai plăcute, s-a sinucis.

— Da, hotelul acesta a strâns multă durere, spuse Cora.

— Dar poliţia sau altcineva nu ar fi trebuit să scoată de aici valiza cu maimuţa moartă? Se întrebă Rick. De ce au lăsat-o?

— Poate că nu au lăsat-o, îi spuse Balenger.

— Nu înţeleg.

— Poate că Carlisle a luat-o înainte să sosească poliţia. Ulterior, a dus-o înapoi.

Se făcu linişte. Lui Balenger i se păru că aude vântul afară, apoi îşi dădu seama că zgomotul venea de la un etaj superior.

— Camera în care se afla pardesiul Burberry, spuse Conklin. Când ne aflam acolo, Vinnie s-a gândit să caute prin buzunare.

— Am găsit asta.

Vinnie le înmână o scrisoare lui Rick şi Corei.

Cora citi antetul şi data.

Clinica Mayo. 14 februarie, 1967.

Dragă domnule Tobin,

Radiografiile dumneavoastră recente arată faptul că tumoarea primară s-a răspândit din lobul superior al plămânului drept. V-a apărut o tumoare

secundară pe trahee. Trebuie programată imediat o nouă şedinţă de radiaţii agresive.

— Tobin. Rick răsfoi paginile pe care i le dăduse Balenger şi descoperi încă o tăietură din ziar îngălbenită. Edward Tobin. Agent de bursă din Philadelphia. În vârstă de patruzeci şi doi de ani. Sinucidere. 19 februarie 1967.

— Imediat după ce a primit acea scrisoare.

— Februarie? întrebă Vinnie. Chiar dacă voia să se sinucidă, iarna e un anotimp ciudat pentru ţărmul din Jersey.

— Nu şi dacă voia să intre în ocean şi să moară de frig înainte de a se îneca.

Rick arătă spre articolul din ziar.

Individul purta doar cămaşă şi pantaloni când trupul său a fost găsit îngheţat acolo unde l-a adus fluxul.

Din nou, Balenger auzea şuieratul vântului deasupra lui.

— E ciudat să fie două camere una lângă cealaltă, amândouă asociate cu sinucideri.

— Nu şi dacă te gândeşti mai bine, spuse Conklin. Mii şi mii de oaspeţi au stat la Paragon de-a lungul anilor. Câte o schimbare în fiecare unitate la fiecare câteva zile. Decenii la rând. În cele din urmă, fiecare avea să fie asociată cu o tragedie. Atacuri de cord, pierderi de sarcină, accidente cerebrale. Comoţii fatale cauzate de căderi în cadă. Supradoze de droguri. Crize de alcoolism. Bătăi. Violuri. Abuzuri sexuale. Trădări în dragoste şi în afaceri. Dezastre financiare. Sinucideri. Crime.

— Ce vesel, spuse Rick.

— Un hotel ca o lume, spuse Balenger. De aceea Carlisle era fascinat de oaspeţii lui.

— Un Dumnezeu calvin care îi urmăreşte pe cei damnaţi, capabil să intervină, alegând totuşi să nu o facă.

Cora se frecă pe braţe tulburată.

— Dacă vrem să terminăm în noaptea aceasta, am face bine să ne mişcăm, spuse Rick adunând paginile pe care le citeau.

Puse totul în dosar şi îl vârî într-unul dintre compartimentele rucsacului.

— Va trebui să ne aducem aminte să punem înapoi dosarul în fişet înainte să plecăm, spuse profesorul.

— Nu ştiu care ar fi rostul, spuse Vinnie. Hotelul acesta va fi o grămadă de moloz.

— Dar asta e regula, îi spuse Rick. Dacă încălcăm una, în cele din urmă vom încălca şi altele. Atunci nu vom mai fi decât nişte vandali.

— Aşa este, spuse Vinnie pe un ton neutru. Când plecăm, punem dosarul la loc.

22

Luminându-şi calea cu lanternele, părăsiră balconul şi se îndreptară către scări.

— Par solide, spuse Cora. Însă după ce i s-a întâmplat lui Vinnie, pentru a fi siguri, poate că ar fi mai bine să mergem în şir indian. Astfel, va fi mai puţină presiune pe scări.

— Excelentă idee! Profesorul avea întotdeauna pregătite laude pentru Cora, observă Balenger. Ar fi de folos şi dacă am menţine o mică distanţă între noi.

Formând un şir, începură să urce printre umbre. Din când în când, scările mai scârţâiau, făcându-l pe Balenger să se încordeze, însă lemnul rămânea robust şi acesta hotărî că zgomotul nu era diferit de cele pe care le fac scările vechi când urcă cineva pe ele.

Profesorul rămase cu răsuflarea tăiată când o pasăre de pe o balustradă de mai sus se repezi speriată în aer, încercând din răsputeri să se îndepărteze de ei, apoi se izbi de un perete şi zbură şi mai speriată. Orbită, dădea târcoale lanternelor, bătând cu putere din aripi. Dintr-odată, viră în josul scărilor, dispărând în întuneric.

— Ei bine, *asta* cu siguranţă mi-a făcut să-mi tresară inima bătrână în piept, spuse Conklin.

Balenger se întoarse către el.

— Sigur eşti bine, profesore?

— Cum nu se poate mai bine.

Bărbatul îndesat rămăsese din nou fără suflare.

— Mai avem doar două etaje.

— Minunat.

Ajunseră la etajul al cincilea, paşii lor creând ecou.

— Îhh! Strigă Rick dându-se la o parte.

— Ce s-a întâmplat? Strigă Cora.

— Asta, spuse Rick arătând cu degetul. Ceva m-a atins pe vârful căştii.

Îşi îndreptară lanternele către capul lui Rick.

— Pentru numele lui Dumnezeu, par a fi...

— *Rădăcini*, spuse Vinnie.

Ceva asemănător unor frânghii şi legături atârna de podeaua balconului de deasupra. De acestea păreau să fie prinse nişte fire: rădăcini mai mici.

— Nu am mai văzut niciodată ceva... *ce creşte acolo sus?*

Ajunseră la scări. Rick o luă înainte, apoi Cora, Vinnie, Balenger şi, în cele din urmă, profesorul, care, din cauza ritmului de mers rămânea mereu ultimul.

Balenger avea acum ocazia să studieze acoperişul. Era spaţios, poate de cincisprezece metri pătraţi, având forma unui vârf de piramidă. Segmente mari de sticlă erau prinse pe suporţi încrucişaţi din cupru, metalul fiind

înverzit de vreme.

Însă multe segmente erau lipsă sau erau sparte. După atâţia ani, acumulările masive de gheaţă şi zăpadă slăbiseră suporţii. Balenger îşi aminti de cioburile de jos, de la baza scărilor. „Da, pe aici intră păsările”, se gândi el. Zări semiluna dispărând între nori. Vântul şuierat prin găurile din acoperiş era sursa unora dintre zgomotele pe care le auzise mai devreme. Aerul devenea mai rece.

„Ceva e în neregulă”, îşi dădu el seama.

— Scările nu duc mai sus. Ajungem la etajul al şaselea. Ar trebui să mai fie un rând de scări, care să ducă la apartamentul lui Carlisle de la şapte. Însă nu există. Cum ajungem sus?

— Uitaţi-vă la asta, spuse Rick îndreptând lanterna către balconul spre care urca.

Ca unul, ceilalţi îi imitară gestul, luminile lor dezvăluind zona dinspre care atârnau rădăcinile.

— Un fel de... Cora se opri uimită. Pentru numele... Acela e un *copac?*

Înalt de un metru şi jumătate, fără frunze şi înclinat, trunchiul şi crengile sale răzleţe aruncau umbre în lumina lanternelor.

— Dar cum naiba...

— O pasăre a adus o sămânţă înăuntru, spuse Cora. Sau vântul a adus-o.

— Da, dar cum de a reuşit să crească?

Lanterna lui Balenger dezvălui o urnă spartă. Peste cioburi era o grămadă de pământ. Copacul creştea din pământ.

— Uite explicaţia pe care o căutai. Dacă mai pui şi nişte ploaie de prin acoperişul spart, reuşeşte să rămână în viaţă.

— Cu greu, spuse Rick. Se pare că încearcă să se hrănească din covor şi din podeaua din lemn. De aceea rădăcinile sunt atât de lungi. Caută cu disperare hrana.

— Podeaua trebuie să fie slăbită acolo.

Conklin se opri în spatele lui Balenger.

— Evitaţi zona.

În faţă, Rick păşi pe balcon, pe urmă Cora, apoi Vinnie. Balenger părăsi scările şi căuta o cale de acces către apartamentul lui Carlisle. Privi în urma lui către locul în care se târâse Conklin.

Trosc.

23

Profesorul înlemni.

— Simt... profesorul expiră... scările cum se mişcă.

Trosc.

Şovăielnic, urcă încă un pas.

Trosc.

— *Chiar* se mişcă.

— Nu vă mişcaţi.

Balenger văzu cum scara începe să se legene.

— Dintr-odată mă simt ca şi cum m-aş afla pe un vapor, spuse Conklin.

Trosc. Scara se legănă mai puternic.

— Nu!

— Încearcă să mă prinzi de mână.

Rick se propti la capătul scărilor şi se aplecă.

— Cora, Vinnie, spuse el cu o voce aspră. Prindeţi-mă din spate, ca să nu fiu tras în jos pe scări.

Trosc.

— Dacă mă întind spre tine, atunci îmi înclin greutatea şi scara...

Ca şi cum i-ar fi anticipat următoarele cuvinte, scara se clătină.

Rick îşi întinse braţul şi mai mult, forţându-se.

— La naiba, nu pot să...

Trosc.

— Se pare că se va...

Vinnie îl strânse cu putere pe Rick. Acesta se aplecă şi mai mult spre scări.

— Chiar dacă îmi întind braţul, nu sunt suficient de aproape, spuse Conklin cu glasul tremurând.

Trosc.

— Nu putem să-l lăsăm...

Cora îl strânse pe Rick cu toată puterea.

— Frânghia, spuse Balenger. La cine e?

— La mine, spuse Vinnie.

Balenger se repezi către el, îi desfăcu rucsacul şi scoase frânghia. Era încolăcită în opt. Era subţire, făcută din fire de nailon albastru. Frânghie de căţărări.

Cu iuţeală, Balenger făcu o buclă la un capăt şi legă un laţ. Se repezi lângă Rick, lanterna de pe casca lui dezvăluind trăsăturile speriate ale profesorului.

— Voi arunca un laţ în jurul tău, îi spuse Balenger.

În spatele lentilelor, ochii lui Conklin se măriseră în semn de înţelegere.

— Ridică braţele prin laţ, îi indică Balenger. Fixează-ţi frânghia la subraţ.

Trosc.

Profesorul tresări când scara începu să se zgâlţâie.

— Când ţi-ai fixat frânghia la mijloc, strânge de laţ. Fixează-ţi cât mai bine

frânghia în jurul pieptului.

Nici un răspuns.

— *Profesore, mă auzi?*

Scara se legăna scăpată de sub control.

— Nu!

Balenger învârti frânghia peste cap şi o azvârli către Conklin. Aceasta căzu dincolo de umerii bărbatului greoi. Învârti din nou frânghia, o azvârli şi simţi cum inima îi bate cu putere când laţul căzu în jurul capului profesorului, prinzându-se de umărul său stâng.

— Întinde mâna prin ea!

Conklin împinse mâinile pe sub laţ şi îl desfăcu cu braţele.

— La subraţ! Laţul! Strânge-l!

Reuşind cu greu să-şi controleze mişcările, profesorul se conformă.

— Rick! Cora! Vinnie! Apucaţi de frânghie! Trebuie să o ancorăm.

— Stâlpul acesta de la balustradă, spuse Rick. Înfăşuraţi-o în jurul lui.

— S-ar putea să nu ţină. Înfăşuraţi frânghia în jurul fiecăruia dintre voi! spuse Balenger.

— Daţi-vă înapoi! Ţineţi-vă bine! O să fie o hurducătură groaznică! Îşi strânse frânghia în jurul pieptului şi se ţinu bine. Profesore, încearcă să urci!

— Să urc?

Conklin se chinuia să-şi menţină echilibrul pe treptele ce se balansau.

— Poate că vor ţine!

Profesorul înghiţi în sec. Făcu un pas înainte.

Scara se prăbuşi.

24

Balenger a fost aproape dărâmat din picioare. Zgomotul era copleşitor. Simţi cea mai mare parte din forţă în picioare şi în braţe. Chiar şi aşa, apăsarea subită a frânghiei în jurul pieptului îi tăie răsuflarea. Strângând frânghia cu putere, îndoit de forţa greutăţii profesorului, el gemu. Îi alunecau picioarele.

— Trageţi! Strigă el către Rick, Cora şi Vinnie.

Apăsarea din jurul pieptului lui Balenger creştea pe când ceilalţi îl împiedicau să cadă peste margine. Dacă nu ar fi purtat jacheta impermeabilă, ar fi suferit arsuri teribile de la frânghie. Străduindu-se să respire, îl simţi dintr-odată pe profesor cum cade. Lumina unei lanterne oscila sub marginea scării prăbuşite. Balenger privi fix către frânghie, unde aceasta săpa cu forţă în rămăşiţele de lemn rupt.

— Profesore? Reuşi Balenger să îngâne trăgându-şi răsuflarea.

Nici un răspuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă auzi?

Un murmur slab.

— Vorbeşte cu mine, spuse Balenger. Eşti rănit?

— Ah!

Sudoarea lucea pe faţa lui Balenger.

— Profesore?

— Mă... sufoc.

— E apăsarea frânghiei în jurul pieptului.

— Nu pot să respir.

„Hristoase, suferă un atac de cord?”se întrebă Balenger.

— Respiră încet şi superficial. Încet, accentuă el. Dacă hiperventilezi te cuprinde panica.

— Panica e puţin spus.

Frânghia scârţâi.

Balenger se uită în spatele lui.

— Rick, Cora, ţineţi-vă de frânghie! Vinnie, vino aici şi ajută-mă să-l trag în sus!

Vinnie se repezi lângă el şi apucă bucata de frânghie ce ducea către Conklin.

— Mă doare, spuse profesorul în vreme ce frânghia se mişca în sus.

— Îţi vom elibera în curând pieptul.

— Nu frânghia.

— Ce?

— Piciorul.

Balenger şi Vinnie se căzneau să-l ridice. Lanterna de pe casca lui Conklin se ivi în câmpul vizual, susţinută de o baretă din jurul bărbiei. Apoi se ivi şi faţa lui chinuită, mai palidă ca înainte. Nu mai avea ochelarii. Fără aceştia,

ochii lui păreau vulnerabili. Erau larg deschişi de frică.

Balenger şi Vinnie îl traseră mai sus.

Profesorul icni.

— M-am prins de ceva.

Balenger îi simţea pe Rick şi pe Cora în spatele lui trăgând de frânghie, împiedicându-l să cadă. Auzea cât de greu respiră.

— Vinnie!

Glasul lui Balenger suna ca şi cum ar fi înghiţit nisip.

— Dă drumul frânghiei şi trage-l pe balcon.

Vinnie slăbi treptat strânsoarea. Imediat ce întreaga greutate a profesorului a fost transferată asupra lui Balenger, Vinnie se trase uşor către margine. Îl prinse pe profesor de braţ şi trase.

Profesorul tresări, însă nu se mişcă.

— O văd, spuse Vinnie. E jacheta prinsă într-o scândură.

— Ştii ce trebuie să faci. Cuţitul. Pentru asta l-ai luat la tine. Taie jacheta.

Vinnie păru să-şi amintească subit că îl are. Îl scoase din interiorul buzunarului de la blugi, îl desfăcu şi îi tăie jacheta lui Conklin. Pentru un scurt moment, privi îngrozit abisul în care se prăbuşiseră scările.

— Gata.

Se repezi înapoi la Balenger şi apucă frânghia.

De data aceasta, când traseră, profesorul se mişcă. Încet, cu greu, bătrânul reuşea să-i ajute. Sprijinindu-se cu coatele de marginea balconului, strecură genunchiul drept peste margine. Cu un strigăt lăuntric de triumf, Balenger se căţără pe frânghie, îl apucă pe profesor şi îl ajută pe Vinnie să-l tragă în siguranţă.

Rick şi Cora se aflau dintr-odată alături de el. Profesorul se întinse pe spate, respirând cu greu, în timp ce Balenger îl eliberă din laţ şi trase frânghia.

— Poţi să respiri acum?

Balenger luă în grabă pulsul profesorului.

Pieptul lui Conklin se umflă când trase adânc aer în piept.

Balenger măsură un puls de 140, cam cât ritmul cardiac al unui atlet după ce a alergat câţiva kilometri. Pentru o persoană supraponderală, ieşită din formă, era mult prea mult.

— Te mai doare pieptul?

— E mai bine. Pot să-mi trag răsuflarea.

— O, rahat, spuse Rick.

— Piciorul stâng, spuse Cora arătând cu degetul.

Balenger simţi mirosul puternic de cupru. Coborând privirea către piciorul profesorului, observă că avea cracul pantalonului îmbibat cu sânge de la coapsă până la pantof.

Conklin gemu.

25

— În regulă, toată lumea atenţie la mine, spuse Balenger.

În vreme ce din coapsa profesorului se mai prelingea sânge, Cora întoarse îngrozită privirea.

— Uită de ceea ce simţi. Faci exact ce-ţi spun eu! porunci Balenger.

Rick îşi puse mâna la gură.

— Nu avem timp pentru aşa ceva, spuse Balenger. Toată lumea, fiţi atenţi cu toţii. Faceţi ce vă spun eu.

Îşi desfăcu cuţitul şi tăie blugii profesorului pornind de la brâu până la tiv. Despică materialul.

— Cine are trusa de prim ajutor?

Conklin se agită. Avea o rană adâncă, lungă de zece centimetri în coapsă, din care curgea sânge.

— *Cine are trusa de prim ajutor?* repetă Balenger.

Vinnie clipi şocat.

— Rick. Cred că e la Rick.

— Scoate-o! Acum!

Balenger legă strâns frânghia în jurul coapsei profesorului, deasupra rănii.

La cine e ciocanul?

Cora se sforţă să se uite la sânge. În lumina lanternelor, părul ei roşcat contrasta cu obrajii palizi.

— La mine.

— Dă-mi-l!

Cora făcu un efort să se mişte, desfăcând ciocanul de la centură pentru echipament.

Balenger fixă mânerul sub frânghie şi răsuci, strângând frânghia în jurul coapsei lui Conklin. Sângele încetă să mai curgă.

— Ţine-l aşa.

Balenger luă trusa Pro Med de la Rick.

— Sticla ta cu apă. Scoate-o. Clăteşte rana. La cine e banda adezivă?

— La mine.

Vinnie se trezi din starea de şoc.

— Pregăteşte-o.

— Bandă adezivă? Noi o folosim ca să acoperim vârfurile ascuţite ale ţevilor ca să nu ne tăiem. Cu ce îţi va...

— Fă ce îţi spun!

Balenger desfăcu geanta Pro Med şi cele două compartimente ale sale. Înainte să ia ceva de acolo, se uită încruntat la mânuşile sale murdare şi le înlocui cu unele de latex din trusă.

— Cora, ai mâna dreaptă liberă. Îndreaptă lanterna către trusă.

Scoase câteva pachete de comprese cu alcool şi le desfăcu.

— Rick, toarnă apă pe rană. Cora, îndreaptă lanterna către rană.

În timp ce se ştergea de sudoare cu mâneca jachetei, Balenger privea fix către apa ce clătea rana. Sângerarea fiind temporar oprită, văzu mai bine carnea zdrelită.

— Nu a fost secţionată artera.

Curăţă rana dinspre margini, apoi se aplecă mai aproape, uitându-se cu atenţie la o bucată de lemn ce ieşea din rană.

— La cine e unealta Leatherman?

— La mine.

Rick desfăcu clema cu care era legată la centură şi i-o înmână.

Balenger desfăcu cleştele.

— Continuă să clăteşti rana. Cum te simţi, profesore?

— Amorţit.

— Te taie frânghia?

— Da.

— Dacă asta e singura ta durere, atunci eşti bine. Frânghia nu numai că opreşte sângerarea, lipsa circulaţiei amorţeşte rana. Însă nu putem să o ţinem astfel prea mult timp. Înghite asta.

Balenger desfăcu două cutii de Tylenol puternic şi îi dădu patru pastile.

— Nu sunt Vicodin, dar sunt mai bune decât nimic.

Conklin le vârî în gură. Rick îi dădu o gură de apă.

— Lanterna. Am scăpat-o când s-a prăbuşit scara.

Profesorul părea că se învinovăţeşte singur.

— Vinnie şi-a pierdut-o şi el pe-a lui.

— Mai avem încă trei.

Balenger curăţă vârful cleştelui cu ajutorul unei comprese cu alcool. Simţi mirosul înţepător.

— Acum e acum, Cora. Ţine bine lanterna.

Balenger introduse cleştele în rană şi prinse aşchia chiar deasupra locului unde era înfiptă în carne. Cu cât mai multă blândeţe, o trase afară.

Profesorul respiră adânc.

— Partea cea mai rea aproape s-a terminat, încercă să-l asigure Balenger. Ţine lanterna dreaptă, Cora! Mai multă apă, Rick!

În vreme ce era îndepărtat sângele, Balenger zări încă o bucată de lemn, mai mică, aproape ascunsă în carne.

Străduindu-se să-şi ţină mâna nemişcată, vârî cleştele în rană, îl auzi pe profesor gemând şi trase afară aşchia.

Se uită cu atenţie în rană, căutând alte resturi, apoi luă cuţitul şi îl curăţă cu o compresă cu alcool. Introduse vârful şi îl plimbă înainte şi înapoi deasupra rănii deschise, încercând să simtă ceva care ar opune rezistenţă, orice lucru tare ascuns în carne. Răsuflă, apoi puse jos cleştele şi cuţitul.

— Rana aceea are nevoie de copci, spuse Cora. Multe.

— Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Clăteşte-o din nou, îi spuse Balenger lui Rick. Desfăcu patru tuburi de unguent antibiotic şi stoarse conţinutul peste rană.

— Eşti bine, profesore?

— Mi-e rău.

— Nu mă îndoiesc de asta. Eşti aproape în stare de şoc. Vinnie, vino încoace şi îngenunchează lângă mine. Bun. Acum scoate-ţi mănuşile şi pune-ţi nişte mănuşi din trusa de prim ajutor. Excelent. Acum apropie marginile rănii.

— Ce?

— Apropie marginile rănii.

— Eşti nebun?

— Nu avem altă soluţie. Trebuie să o strângi pentru ca eu să o închid.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să o închizi cu *ce?*

— Cu bandă adezivă.

— Cred că glumeşti.

— Lasă. Dacă nu poţi face asta...

Balenger se întoarse.

— Rick, vino aici, pune-ţi mânuşi chirurgicale şi ţine rana închisă.

— Bine, bine, bine, spuse Vinnie, care apropie buzele rănii.

În afară se prelinseră apă cu sânge şi unguent, iar profesorul ţipă.

— Ştiu că e greu, îi spuse Balenger lui Conklin. Promit ca aproape s-a terminat. Însă mai întâi trebuie să-ţi cer să faci ceva foarte greu.

— Ce?

— Ţine-ţi genunchiul drept până ce Rick îţi ridică gamba.

— Da, va fi greu, spuse Conklin.

Închise ochii şi se luptă cu durerea.

— Eşti pregătit?

Profesorul dădu din cap.

— Rick, spuse Balenger.

În timp ce Rick îi ţinea ridicat piciorul lui Conklin, iar Vinnie ţinea rana strânsă, Balenger desfăcu bandă adezivă de pe rolă, fâşia argintie reflectând luminile. O lipi de baza rănii şi începu să o înfăşoare în jurul coapsei profesorului. Pe măsură ce se acoperea mai mult din rană, Vinnie îşi muta mâinile mai sus, strângând în continuare marginile rănii. Profesorul părea că e pe cale să izbucnească în plâns de durere.

Balenger continua să înfăşoare bandă în jurul rănii. Aplică un al doilea strat, un al treilea şi apoi un al patrulea.

— În regulă, Rick, poţi să laşi piciorul jos.

Profesorul tremura.

— Acum să aflăm dacă există vreo scurgere. Cora, desfăşoară frânghia!

Grupul resimţi tensiunea în momentul în care Cora scoase mânerul ciocanului dintre frânghii, făcând loc. Balenger îndreptă lanterna către banda adezivă. Toţi priveau fix.

— Simt mii de înţepături şi furnicături, spuse profesorul.

— Asta înseamnă că revine circulaţia.

— Zvâcneşte, doare. Dumnezeule!

Balenger se uita în continuare la banda adezivă şi se ruga în gând. Urmărea ca sângele să nu se scurgă pe la margini.

— Pare în regulă.

Banda adezivă rămânea argintie.

Îl apucă pe profesor de încheietură şi îi verifică pulsul. O sută douăzeci. Mai mic decât înainte. Nu era bun, însă nici groaznic, având în vedere prin ce trecuse profesorul. În continuare nu se scurgea sânge pe lângă banda adezivă.

— Mda, pare în regulă.

Scoase celularul din jachetă.

26

— Ce faci? întrebă Conklin.

— Sun la urgenţe.

— Nu. Profesorul găsi puterea necesară să ridice glasul: Nu suna!

— N-am de ales, spuse Balenger. Ai nevoie de o ambulanţă, Bob. De spital. Copci, antibiotice, tratament pentru şoc. Poate o electrocardiogramă. Dacă stai prea mult cu banda aceea adezivă faci cangrenă.

— Nu trebuie să suni la urgenţe.

— Însă nu putem să ne jucăm cu asta. Doar pentru că te-am peticit eu nu înseamnă că eşti în afara oricărui pericol.

— Nu, spuse Conklin. Pune telefonul jos.

— Dar are dreptate, profesore, spuse Cora. Trebuie să te ducem la spital cât mai curând posibil.

— Afară.

— Ce?

— Duceţi-mă afară. *Apoi* sunaţi la urgenţe. Dacă cei de la salvare vă găsesc aici, cheamă poliţia. Veţi fi arestaţi cu toţii.

— Cui dracului îi pasă dacă este arestat? spuse Vinnie.

— *Ascultă-mă*, spuse Conklin trăgându-şi răsuflarea. Veţi face luni de puşcărie. Dosar penal. Amenzi. Ceea ce mi s-a întâmplat mie este exact motivul pentru care poliţia nu vrea ca noi să facem asta. Vă vor transforma într-un exemplu.

Profesorul se cutremură.

— Vinnie, îţi vei pierde slujba de profesor. Rick şi Cora, nu vă va mai angaja nici o universitate. Dacă sună Frank, vieţile voastre vor fi ruinate.

— A spus „Bob”, rosti Rick încruntat. Ce se petrece?

— Nu înţeleg, spuse profesorul.

— Acum o clipă Balenger ţi-a spus „Bob”. Nu „profesore”, nici măcar „Robert”, ci, „Bob”. Eu nici nu aş îndrăzni să-ţi spun astfel. La motel s-a prezentat, însă, după trei ore, nu-mi mai aduceam aminte numele lui mic. Nu şi tu, însă, profesore. Adineauri i-ai spus „Frank”. Doamne, voi v-aţi mai întâlnit înainte. Vă cunoaşteţi.

— Cred că visezi, îi spuse Balenger.

— Pe naiba! Ai venit ca observator şi, dintr-odată, conduci operaţiunea. Ne-ai salvat pe doi dintre noi de la moarte şi te-ai purtat ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit pentru tine. Ce mai, Clint Eastwood şi Dr. Kildare în aceeaşi persoană. Cine naiba *eşti* de fapt?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Balenger simţind cum îi fierbe stomacul. Nu avem timp pentru aşa ceva. Trebuie să-l ducem pe profesor la spital.

— Scoateţi-mă afară, spuse Conklin. *După aceea* sunaţi la urgenţe.

— Ne-au trebuit două ore şi jumătate să ajungem până aici.

— Pentru că ne-am mocăit. Dacă vă grăbiţi, puteţi să mă scoateţi de aici în jumătate de oră.

— O să reuşim mai repede dacă o să forţăm uşa de la intrare cu ranga, spuse Vinnie.

— Nu! Nu puteţi să lăsaţi urme că aţi fost aici. Dacă poliţia cercetează şi găsesc o uşă spartă...

Profesorul tremura.

— Nu mi-o voi ierta niciodată dacă vă distrug vieţile. Trebuie să mă scoateţi pe unde am intrat, adică prin tunel.

— Dar cum rămâne cu viaţa *ta?* întrebă Balenger. Dacă faci hemoragie în timp ce încercăm să te scoatem de aici?

— Îmi asum acest risc.

— E o nebunie.

— Din experienţa ta, cât timp poate banda adezivă să ţină închisă rana? întrebă Conklin.

Balenger nu răspunse.

— Cine naiba *eşti?* Repetă Rick.

— Bandă adezivă, spuse profesorul. Cât timp?

— Dacă e scoase în câteva ore...

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Conklin.

— Ce îţi închipui că vrei să faci?

— Ridică-mă. Rick şi Vinnie mă pot sprijini. Pot să merg şontâc-şontâc pe piciorul bun.

— Dar...

Conklin tresări.

— Cântăresc o sută de kilograme! Va dura o veşnicie dacă încercaţi să mă duceţi pe braţe!

— Calmează-te, spuse Balenger. N-ai vrea să faci şi un infarct pe deasupra.

— De ce tremură? întrebă Cora.

— Din cauza şocului.

— Ne-am fi putut afla deja pe drum, spuse Conklin. Pierdem timpul.

Balenger îl cercetă cu privirea.

— Bob, eşti sigur că asta vrei?

— ”Bob”, spuse Rick din nou.

— Mi-am pierdut catedra.

— Ţi-ai pierdut...? Vinnie părea uimit. Despre ce vorbeşti?

— Mi s-a transmis să părăsesc universitatea până la sfârşitul semestrului.

— Ce s-a întâmplat, Dumnezeule?

— Decanul a aflat ce fac. Caută tot felul de mijloace să reducă costurile, mai ales cu privire la posturile ocupate. A pus senatul facultăţii să mă termine pentru că am încălcat legea şi am pus în pericol studenţii.

— Nu, spuse Rick.

— Sunt un om bătrân. Nu am prea multe de pierdut, însă voi trei sunteţi abia la început. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă vă distrug viitorul. Ajutaţi-mă să mă ridic! Scoateţi-mă de aici!

— Cum? întrebă Balenger. Scara s-a prăbuşit. Ce-ar trebui să facem? Să te coborâm cu frânghia, din balcon în balcon?

— Trebuie să existe scări de urgenţă.

Cercetară cu lanternele în jur.

— Acolo. Un coridor, spuse Rick.

— Să rămânem grupaţi. Rick, Vinnie! Ajutaţi-mă să mă ridic.

Profesorul gemu când îl ridicară. Cu o mână în jurul lui Rick şi cu cealaltă în jurul lui Vinnie, se sprijini pe piciorul bun. Îl ajutară să meargă şchiopătând.

Balenger se îndreptă către hol traversând balconul. Cora se repezi lângă el. Trecând pe lângă un ascensor, în lumina lanternelor se ivi semnul „Ieşire de incendiu”.

— În sfârşit o scăpare, spuse Balenger.

Deschise uşa şi tresări când ceva se repezi pe lângă picioarele lui. Cora ţipă. Ceva şuieră, fugind către balcon. Gata să scoată pistolul, Balenger îl auzi pe Rick strigând:

— E încă o pisică albă! Cred că e plin pe-aici.

— Nu, spuse Conklin. Nu alta.

„Parcă delirează”, se gândi Balenger.

— Aceeaşi, murmură Conklin.

— *Aceeaşi?* Nu are nici o noimă.

— Uitaţi-vă la picioarele din spate.

Balenger îndreptă lanterna către animalul speriat, ce o luase la fugă într-un mod aşa de stângaci. La fel făcură şi Cora, şi ceilalţi. Lumina lanternelor dezvălui animalul traversând balconul către copacul grotesc ce creştea din podea.

Însă şi pisica albinoasă era grotescă.

— Trei picioare în spate, şopti Rick. Are *trei picioare în spate*. La fel ca şi pisica pe care am văzut-o în tunel.

— Nu doar *la fel*, spuse profesorul încet. Mutaţiile de genul acesta nu sunt des întâlnite. Şansele sunt foarte mici.

— *Aceeaşi* pisică? întrebă Balenger.

— Cea pe care am văzut-o la etajul patru.

— Dar e imposibil, spuse Cora. Am închis uşa care duce din tunel către camera de serviciu. Ştiu că am închis-o. Am insistat să o închidem. Atunci cum a intrat pisica?

— Poate că şobolanii au ros găuri prin pereţii din beton, aşa cum a spus profesorul, sugeră Vinnie.

— Posibil, spuse Balenger.

— Nu e nici un „poate”, rosti Vinnie. Asta e singura cale prin care ar fi putut să intre.

— Nu, spuse Balenger îndreptându-se către balcon. Mai există o cale.

— Nu văd care.

— Cineva ar fi putut intra după noi, lăsând uşa deschisă.

Cu excepţia vântului care şuiera prin găurile din acoperişul din sticlă, în hotel se lăsă o linişte mormântală.

Apoi liniştea a fost întreruptă de un alt sunet ascuţit. Încet, dar ritmic. Frumos, dar funebru.

— Stai puţin, spuse Cora. Ce se aude?

„Pierzania”, se gândi Balenger. Prin găurile din acoperiş, vântul aducea din depărtare dangătul bucăţii de metal care bătea în clădirea de apartamente abandonată fără să acopere totuşi sunetul ce venea de dedesubt.

Melodios. Terifiant de evocator. O melodie tristă care îi stârnea în minte imagini singuratice.

— În abisul întunecat de sub ei, cineva fluiera „Moon River”.

27

— Isuse!

Cora se clătină dând să iasă din balcon.

Ceilalţi o urmară.

Fluieratul se auzea mai departe, răsunând din întuneric. Melodia evoca imagini deprinse din vise, inimi frânte şi dorinţa de a merge mai departe.

— Ce n-aş da şi eu să merg mai departe acum.

— Cine? şopti Rick.

— Un paznic? spuse Vinnie vorbind încet.

— Poliţia?

Cora îşi stinse lanterna pe cască şi cea de mână.

„Măcar de-am avea noi norocul ăsta”, se gândi Balenger.

Vinnie şi Rick îşi stinseră şi ei lanternele. Cora o opri şi pe cea a profesorului. Pe măsură ce întunericul îi învăluia, singurele lumini rămaseră cele ale lui Balenger.

— Stingeţi lanternele, şopti Rick pe un ton precipitat. Poate că tipul ăsta, oricine ar fi, nu ştie că suntem aici.

Însă Balenger le lăsă aprinse. La volum normal, vocea lui părea puternică în comparaţie cu şoaptele lor:

— Un poliţist nu s-ar plimba fluierând pe întuneric. Şi oricine ar fi, tipul ăsta ştie că suntem aici. E melodia pe care ai cântat-o tu la pian.

— Aa, rosti Rick cu un glas încărcat de nelinişte.

— Atunci cine? întrebă profesorul.

Starea în care se afla îi slăbise glasul.

— Schimbaţi-vă cu toţii bateriile de la lanterne. Cele de pe căşti vor ţine o bună bucată de vreme, însă lanternele încep să pălească. Trebuie să fim pregătiţi.

— Pentru ce?

— Faceţi ce vă spun.

Raza lanternei devenind gălbuie în loc de albă, Balenger scoase baterii noi din rucsac, desfăcu capacul lanternei şi schimbă bateriile vechi. Lumina deveni din nou puternică.

Se îndreptă către un colţ ca să arunce bateriile.

— Nu, spuse profesorul cu glasul stins. Nu lăsăm gunoi.

Cu un oftat de nerăbdare, Balenger vârî bateriile folosite în rucsac.

Fluieratul încetă. Acum singurul sunet era şuieratul vântului prin găurile din acoperiş şi dangătul îndepărtat al foii de metal.

„Oricine s-ar afla acolo jos ştie că suntem aici şi a vrut să ne arate acest lucru, se gândi Balenger. Va părea ciudat dacă nu reacţionăm. E timpul să aflăm cu cine avem de-a face.”

— Hei! Strigă el în jos.

Ecoul vocii lui răsuna în liniştea din jur.

— Lucrăm pentru Jersey City Salvage, compania care va dărâma clădirea aceasta săptămâna viitoare! strigă Balenger. Avem cu noi un paznic! Avem tot dreptul să ne aflăm aici, ceea ce nu se poate spune în cazul tău! Îţi dăm ocazia să pleci înainte să chemăm poliţia!

Din nou, ecoul stărui în linişte.

— În regulă, ţi s-a dat de ales!

O voce de bărbat răsună de jos:

— Lucraţi noaptea?

— Lucrăm când spune şeful! Zi sau noapte! Nu contează! Oricum aici înăuntru e mereu întuneric!

— Cred că vă convin orele suplimentare!

O singură voce. Balenger se simţi încurajat.

— Uite ce e, nu mă interesează să port conversaţii! Îţi spun să pleci! Locul acesta nu este sigur!

— Mda, ceea ce s-a întâmplat cu scara o dovedeşte fără îndoială! Să plecăm? Nu, ne place aici! Am putea spune că ne simţim în largul nostru pe întuneric!

„Noi?” se gândi Balenger.

— Poţi să pui pariu, spuse o a doua voce. Ne place la nebunie.

— Şi ce-a fost cu ţipetele acelea de acum un minut? Strigă prima voce. Părea că cineva a încurcat-o de Halloween.

Balenger privi în întunericul de jos. Auzea zgomot de paşi, însă nu vedea nici o lumină.

Se întoarse către ceilalţi.

— Cora, sună la urgenţe.

— Are dreptate, profesore, spuse Vinnie, ajutându-l pe Conklin să se ridice.

— Nu-mi pasă dacă viaţa cuiva este distrusă din cauza poliţiei, spuse Balenger. În momentul acesta, vreau doar să fiu sigur că veţi mai avea o viaţă.

— Chiar crezi...? începu Rick să întrebe.

— Cora, dă telefon, repetă Balenger.

Aceasta scosese deja telefonul şi forma numărul. Înconjuraţi de umbre, ceilalţi o urmăreau.

— O înregistrare, spuse Cora încruntată. O blestemată de înregistrare.

— Ce? spuse Balenger luând telefonul.

— Hei, dacă încercaţi să sunaţi la urgenţe, veţi avea o mare surpriză! Strigă de jos prima voce.

Balenger îşi puse telefonul la ureche. O voce înregistrată rostea: *Datorită unui volum extrem de mare de apeluri, toţi operatorii noştri sunt ocupaţi. Vă rugăm să aşteptaţi şi veţi fi preluat cât mai curând de un operator disponibil*.

— Se pare că nu locuiţi prin apropiere! strigă vocea. Altfel aţi fi ştiut! S-a dat la televizor! Serviciul de urgenţă local şi-a instalat un nou sistem telefonic! E total aiurea! Nu poate să sune nimeni! Nu va fi instalat până luni! Poate chiar mai târziu!

Mesajul se repetă: *Datorită unui volum extrem de mare de apeluri*...

— Acum linia obişnuită a poliţiei e blocată tot timpul! strigă cea de-a doua

voce. Durează treizeci de minute să primeşti un răspuns!

— Progresul! Adăugă o altă voce. Totul e nou şi sofisticat, şi atât de al naibii de complicat, încât nu-mi dau seama cum funcţionează!

„*Trei* indivizi?”se gândi Balenger.

— Atunci *când* funcţionează! spuse a doua voce. Când locul ăsta era încă în picioare, ştiau cum să facă lucrurile astfel încât să te poţi baza pe ele!

— Făcute să reziste! spuse prima voce. Hei, ce-ar fi să ne spuneţi mai multe despre acele cuţite şi furculiţe din aur despre care v-am auzit vorbind?

Balenger îi dădu înapoi telefonul Corei.

— Toată lumea, strângeţi-vă lucrurile. Unealta Leatherman. Bandă adezivă. Frânghia. Ciocanul. Trusa Pro Med. S-ar putea să avem nevoie de ele.

Strânse briceagul şi îl prinse la buzunar.

— Aţi luat totul? Să mergem.

— Unde? întrebă ezitant profesorul aflat între Rick şi Vinnie.

— În singura direcţie în care *putem* merge. Jos. Un lucru e sigur, nu putem să stăm pe loc. Dacă nu reacţionăm, avem de pierdut.

28

Balenger o luă înainte. Se întoarse pe coridor şi se opri în dreptul uşii cu semnul „Ieşire de urgenţă” pe care o deschisese, cercetând cu luminile scările pline de pânze de păianjen ce duceau în jos. Când ceilalţi i se alăturară, îşi desfăcu fermoarul de la jachetă, băgă mâna înăuntru şi scoase pistolul.

— O, Hristoase, o armă, spuse Cora.

Rick îl fixa cu ostilitate.

— Cine *eşti*?

— Îngerul vostru păzitor, spuse Balenger. Acum faceţi linişte. Păşiţi cât de uşor puteţi. Să nu afle că suntem aici. Pentru moment, singura lumină de care avem nevoie este a mea.

— Hei! Strigă prima voce de jos. Ţi-am cerut să-mi spui mai multe despre cuţitele şi furculiţele acelea din aur.

Balenger coborî încet pe scările înguste. Încerca fiecare treaptă, temându-se că scările se vor prăbuşi. Cora era următoarea, apoi Vinnie şi Rick, coborând într-o parte pentru a-l putea sprijini pe profesor. Încălţările lor bufneau. Jachetele fâşâiau atingând pereţii. Zgomotul respiraţiei lor era amplificat de casa scării.

Balenger ajunse la o uşă închisă de pe un palier, probabil intrarea către etajul al cincilea. Se ascundea oare cineva în spatele ei? Avea să sară cineva la ei după ce treceau? Simţindu-se ameţit, ca şi cum ar fi căzut de la mare înălţime, stinse lanterna şi o prinse la centură. Apoi îşi scoase casca de protecţie şi o ţinu departe de el la nivelul capului. Cu lumina îndreptată către uşă, se dădu înapoi, se lipi de perete, vârî arma sub centură şi crăpă uşa cu ajutorul mâinii libere. Apoi scoase arma şi împinse uşa cu ţeava. Tot ce ar fi văzut cineva era lumină. Dacă cineva s-ar afla de cealaltă parte, ar ataca lumina, crezând că se află pe capul lui când, de fapt, se afla departe de el.

Nu se întâmplă nimic.

Balenger avea palmele transpirate. Simţea un gol în stomac. Aruncă o privire dincolo de uşă, zărind un hol pustiu. Nu părea nimic nelalocul lui. Dădu uşurat din cap şi îşi puse casca la loc, apoi continuă să coboare scările. Acestea păreau mai întunecate şi mai înguste, mai înăbuşitoare.

În spatele lui, profesorul gemu, piciorul bun abia reuşind să-i susţină greutatea, în vreme ce Vinnie şi Rick îl purtau încet pe scări. „Prea zgomotos, se gândi Balenger. Face prea mult zgomot.”

Apoi auzi alte zgomote, paşii uneia sau mai multor persoane urcând pe scări.

— Şşşt, le spuse el celorlalţi.

Se opri şi se strădui să asculte. Da, cineva urca spre ei, însă nu vedea nici o lumină, ceea ce însemna că sursa zgomotelor se afla încă destul de jos. Însemna, de asemenea, că lanterna lui nu era vizibilă pentru moment.

Zări o altă uşă, zece trepte mai jos. Parţial deschisă. Dintr-odată, îşi dădu seama că aceasta era uşa către etajul al patrulea, unde căzuse Vinnie prin porţiunea putrezită şi unde văzuseră pisica albă pentru a doua oară. Uşa parţial deschisă era calea prin care pisica se strecurase până aici.

Balenger se strecură în jos pe trepte, deschise uşa până la capăt şi aştepta încordat ca şi ceilalţi să-l urmeze pe coridor. În clipa în care toţi ceilalţi intraseră, închise uşa şi le făcu drum pe lângă peretele din hol, ascunzându-i pe balcon. Când îşi stinse lanterna de pe cască, îi învălui un întuneric aproape complet. Singura lumină venea dinspre acoperişul din sticlă aflat cu trei etaje mai sus, lumina slabă a lunii filtrată de norii trecători.

— Nu vă mişcaţi, şopti el.

Îşi ascunse mare parte din corp după balcon în vreme ce ţintea de-a lungul holului către uşa nevăzută. Trecură câteva momente. Pe măsură ce trecea timpul, i se usca gura, ca şi cum i-ar fi şters cineva limba cu un prosop, cerul gurii şi interiorul gurii. Căldura din stomac i se răspândea în tot corpul.

Auzi paşi îndepărtaţi, apoi foşnetul unor haine. Zări nişte lumini slabe pe sub uşă. Scârţâitul lemnului era înlocuit acum de trosnet de balamale. Se deschise uşa. În vreme ce luminile cercetau coridorul, Balenger se ascunse complet după colţul balconului.

— Crezi că sunt aici? Şopti prima voce.

— Nu văd nici urmă de ei, spuse cea de-a doua.

— Îţi spun că sunt deasupra, rosti cea de-a treia voce.

— Atunci ce mai aşteptăm? Să înceapă petrecerea.

Paşii se strecurară în sus pe scări. Luminile deveniră mai slabe, apoi dispărură.

29

Balenger privi după colţ. Lăsaseră uşa deschisă. Din unghiul acesta, putea vedea luminile lor dispărând. Imediat ce avea să estimeze că cei trei se află suficient de departe, avea să-şi reia poziţia pe scări, ţintind în sus ca să-i acopere pe Vinnie, Rick şi Cora în timp ce coboară restul de scări cu profesorul, către tunel şi apoi afară din clădire. „Aproape am terminat, îşi spuse el. Aproape.” Era cumplit de aproape. Însă în jumătate de oră, totul se va sfârşi.

Acum nu se mai zărea nici cea mai slabă reflexie a lanternelor. Era timpul să se pună în mişcare. Ridică mâna să aprindă lanterna de pe cască, apoi înlemni. Căldura din stomac i-a fost înlocuită de o senzaţie de gheaţă ce îi săgeta venele, aproape paralizându-l. O stinghie din podea scoase un zgomot în întuneric. Nu din spatele lui, nici de la cei din grupul sau, ori de la mişcarea pe care o făcuse. Zgomotul provenea din podeaua din faţa lui.

Uite? A spus „uite”. Balenger începea să înţeleagă. Auzi cum cineva desface ambalajul şi molfăie zgomotos batonul.

— Sticle cu apă. Dar ce este în celelalte sticle?

Balenger auzi cum deşurubează dopul.

— Miroase a... pişat. Tăntălăii ăştia cară pişat la sticlă în rucsacuri!

— Am găsit încă o armă! spuse a treia voce. Ce fel de... chestia asta nu-i adevărată. E un blestemat de pistol cu apă.

Balenger auzi pe cineva adulmecând.

— Oţet? întrebă a treia voce. Asta-i aici? E o prostie la fel de mare ca şi cea de a cără pişat.

— Pişat şi oţet, rosti prima voce.

— Cuţite. Sunt o mulţime de cuţite.

Balenger simţi o mână pe blugii săi. Înainte să se poată opune, şi cuţitul său a fost desprins din buzunarul de la pantaloni. Încărcătorul de rezervă pentru pistol i-a fost smuls dintr-un buzunar de la centură.

— Mda, o fierărie în toată regula, spuse prima voce. Sau un magazin de arme şi muniţii.

O pereche de mâini îl pipăiau şi îl înghionteau, percheziţionându-l.

— Am găsit un telefon mobil.

— Şi eu. *Toţi* au câte unul.

— Nu mă mai *atinge*! spuse Cora.

— Hei, trebuie să ne asigurăm că nu aveţi arme.

— În *chiloţi*?

— Las-o în pace, gemu Rick dintr-odată.

— O, Isuse, nasul meu. Cred că mi-ai spart nasul.

— Asta era şi ideea, spuse a treia voce. Mai are cineva vreo plângere?

În afara vuietului vântului, pe palier se făcu linişte.

— În sfârşit, puţină cooperare, rosti prima voce. În regulă, toată lumea,

întindeţi-vă mâinile în faţă.

Balenger auzi câteva mişcări ezitante.

— Hei, nu mă faceţi să spun de două ori!

Mişcările au devenit rapide. Balenger întinse mâinile. Cea dreaptă îl durea acolo unde fusese lovită, dar cel puţin părea să nu fie nimic rupt.

— Acum apropiaţi-vă încheieturile, rosti prima voce.

Balenger ştia ce urmează. Mai trecuse printr-un asemenea calvar, doar că întunericul fusese provocat de un sac legat pe cap. Încă mai avea coşmaruri legate de întâmplarea asta. Voia să ţipe, să se lupte. Însă nu avea nici o putere. Cu hainele îmbibate de sudoare, încerca să nu intre în hiperventilaţie.

Se apropiară paşi. Se străduí să nu tresară, anticipând o lovitură la cap. În loc de asta, simţi bandă adezivă pe încheieturi, auzi zgomotul lipicios al fâşiei trase de pe rolă. Banda devenea tot mai strânsă.

— Asta va ţine pentru o vreme, spuse a doua voce.

Paşii se îndepărtară.

— *Ce faci?* spuse Cora alarmată.

— Taci şi nu te mişca, altfel îmi vâr din nou mâna la tine în pantaloni.

Se mai auzeau acum doar respiraţia greoaie a Corei şi zgomotul benzii rupte de pe rolă.

— Cine urmează? Ce zici de băieţaşul cu nasul spart?

Banda făcu un zgomot repetat de rupere.

— Acum tu, amice.

Balenger nu ştia dacă făcea referire la Vinnie sau la profesor.

— Hei, bătrânul acesta a leşinat, spuse a doua voce.

„De durerea provocată de cădere, când piciorul i s-a lovit de podea”, se gândi Balenger. Furia îl ajuta să uite de frica din ce în ce mai mare, de impresia teribil de sufocantă că avea din nou un sac legat pe cap.

— Paradit cum este nu ne poate face nici un rău, spuse a treia voce.

— Legaţi-i oricum încheieturile cu bandă.

Profesorul gemu.

— Bun, spuse prima voce. Acum să facem puţină lumină.

30

Balenger simţi aerul împins spre faţa lui. O mână se întinse după lanterna lui de pe cască. Lumina subită îl făcu să strângă din ochi. Se trezi uitându-se la o cataramă mare. De curea era prinsă o bucată de ţeavă. „Trebuie să fie obiectul cu care m-a lovit”, se gândi Balenger. Pantaloni negri murdari. O geacă murdară de blugi.

Cu excepţia celei de pe casca profesorului, toate lanternele se aprinseră. Razele de lumină se încrucişară prin balcon, dezvăluind trei tineri. Când ridică privirea către cel din faţa lui, o auzi pe Cora gâfâind. Apoi văzu ce o determina să facă acest lucru şi simţi un fior de gheaţă în ceafă.

Bărbaţii purtau ochelari cu infraroşu, făcându-i să pară nişte personaje de science-fiction: binocluri masive care păreau să le crească din feţe. *În largul nostru în întuneric. Ne place aici. Uite, batoane de ciocolată*.

— Surprins? întrebă primul individ.

Balenger era surprins, însă de altceva. Primul bărbat era înalt şi musculos, cu o înfăţişare aducând a cyborg. Avea capul ras. Capul, faţa şi porţiunea de gât care i se vedea deasupra gecii erau tatuate în roşu, albastru, mov şi verde, un model cu forme de nerecunoscut.

— La ce te holbezi? întrebă primul individ.

— La ochelari, minţi Balenger.

— Mda, deşteaptă chestie, nu? Am auzit că, acum zece ani, costau o avere şi erau în custodia armatei. Acum se pot cumpăra de la orice magazin de echipamente militare.

— Le poţi folosi să îl vânezi pe Bambi sau să-ţi spionezi vecinii, spuse al doilea individ.

Balenger îşi îndreptă privirea către stânga şi zări un tip mai puţin musculos, îmbrăcat cu haine de culoare închisă scoţându-şi ochelarii. Obrazul său stâng era acoperit de urmele unei cicatrice aproape la fel de albe ca pisica albinoasă cu cinci picioare. Tânărul – în jur de douăzeci de ani, estimă Balenger – avea de asemenea capul ras. Însă nu avea nici un tatuaj.

— Toate lucrurile sunt dezvăluite, spuse al treilea individ, scoţându-şi ochelarii, care îi lăsaseră urme roşii în jurul ochilor. Aşezat între Rick şi profesor, acesta era bine făcut, deşi părea aproape slăbănog în comparaţie cu tovarăşii lui. Era de asemenea mai scund decât ceilalţi, care păreau să aibă peste un metru nouăzeci. Spre deosebire de ceilalţi, avea păr pe cap, o tunsoare scurtă ca la armată. Ne permite să stăpânim noaptea.

— Destul de mişto. Arată totul în verde.

Tatuajele primului individ se întindeau până aproape de pleoape.

— Îmi aduce aminte de cântecul acela. Începu să fredoneze: *Nu e uşor să fii verde*...

— Ce vremuri, spuse al treilea individ. Mă uitam la *Sesame Street*. Nu aveam nici o grijă pe lume.

— Când dracului te uitai tu la *Sesame Street?*

„Vorbesc atât de repede, sunt drogaţi?” se întrebă Balenger. Se străduia să-şi controleze tremuratul muşchilor. Ca şi ultima oară, se gândi el. Dacă las frica să mă stăpânească, sunt terminat. Pasivitatea înseamnă că pierd.

— E timpul să ne cunoaştem, anunţă primul individ. Pentru ca prietenii noştri aici de faţă să încerce să se ataşeze de noi aşa cum se întâmplă în, cum i se spune, sindromul Suedia. Nu aşa i se spune? Îl întrebă pe Balenger aflat la podea.

— Sindromul Stockholm, îi spuse Balenger.

Primul individ îl lovi peste piciorul stâng.

Balenger se prinse de picior, gemând.

— Cine dracului te-a întrebat pe tine? spuse primul individ. Sunt sigur că i-au spus sindromul Suedia în filmul acela cu Kevin Spacey pe care l-am urmărit noaptea trecută.

— *Negociatorul*, spuse al doilea individ.

— Ăsta era titlul? Tot ce îmi aduc aminte este că ostaticii încercau să se împrietenească cu cel care îi capturase. Sau poate că sindromul Suedia era în alt film. *Este* sindromul Suedia, corect?

— Corect, spuse Balenger.

— Sigur că da. Deci să facem prezentările. Numele meu e Tod. Iar ei sunt...

— Mack, spuse individul cu cicatrice pe obraz.

— Spuneţi-mi JD, zise individul mai tânăr cu tunsoare cazonă.

Părea să aibă în jur de optsprezece ani.

— Iar *tu* eşti...? Îl întrebă Tod pe Balenger.

— Frank.

Tod se uită întrebător la ceilalţi.

— Vinnie.

— Rick.

Nasul rupt îl făcea pe Rick să pară că este răcit când vorbea.

— Care e numele *tău*, dulceaţă? o întrebă Mack pe Cora, frecându-se cu mâna pe cap ca şi cum acest lucru îi provoca o plăcere erotică.

— Cora.

— Ce drăguţ!

— Şi bătrânul? întrebă JD.

— Bob. Îl cheamă Bob.

Balenger se uită cu milă la profesorul aproape inconştient, cu banda adezivă înfăşurată în jurul piciorului şi cu sângele ce începea să se coaguleze.

— Încântaţi de cunoştinţă. Suntem atât de bucuroşi că aţi putut să vă alăturaţi petrecerii noastre! Vreo întrebare?

Nimeni nu spuse nimic.

— Haideţi. Sunt sigur că aveţi întrebări. Acesta e momentul. Întrebaţi-mă orice. Nu muşc.

Mack şi JD chicoteau.

— Frank, spuse Tod. Întreabă-mă ceva.

— Ne-aţi urmărit când coboram în canal?

— Îhî. Ne tot gândeam cum să intrăm în clădirea asta. Blestemăţiile de uşi şi obloane metalice nu se clintesc. Pereţii sunt atât de puternici, încât am face prea mult zgomot dacă am încerca să-i dărâmăm, chiar şi cei care de obicei îşi văd de treaba lor tot şi-ar da seama. Plus de asta, ar găsi orice gaură făcută de noi. Şi atunci ar da buzna şi ar prădui înaintea *noastră*.

— Sau tipul ăla care vine pe-aici ar observa, spuse JD.

Dintre cei trei, el era singurul al cărui chip nu-i dădea fiori lui Balenger.

— Un tip? întrebă Vinnie.

— Aha, vezi, atmosfera devine palpitantă. Avem o altă întrebare. Mda, un tip, spuse Tod, cu tatuajele zvâcnindu-i.

— Două nopţi la rând a trecut pe-aici, spuse Mack, luându-şi ochii de la Cora.

— Ce făcea? întrebă Balenger.

„Ţine-i de vorbă, se gândi el. Atâta vreme cât vorbesc nu ne fac rău.”

— S-a plimbat doar în jurul clădirii. A verificat pereţii şi posibilele intrări. Ne-am folosit de ochelarii cu infraroşu ca să-l urmărim din boscheţii de peste drum. Părea să se asigure că totul e închis bine.

— Poate că e paznic.

— În zona plajei din Asbury Park? spuse Mack. Nu mă face să râd.

— Însă nu era ca *noi*, spuse JD. Tipul acesta avea costum şi cravată. Impermeabil. Cât se poate de serios.

— Atunci poate că lucrează pentru compania de salvare a bunurilor, spuse Balenger.

— Povestea aceea stupidă era *adevărată*?

— Într-o săptămână clădirea aceasta va fi golită de tot ce-i înăuntru. Apoi buldozerul termină treaba.

— Se pare că ne-aţi arătat cum să intrăm exact la timp. Alte întrebări? Acum aveţi ocazia. Întrebări? Întrebări?

Balenger arătă spre profesor.

— Pot să mă duc să văd ce face?

— Nu. Oricum, ce-ai putea face pentru el?

— Ei bine, pentru început, dacă a suferit un atac de cord, i-aş putea da primul ajutor.

— Să-i sufli în gură şi toate cele?

— Da.

— Eşti un tip mai curajos decât mine.

— Cel puţin l-aş putea aşeza mai confortabil. E aşezat pe piciorul rănit.

— Să-l pui pe spate? Crezi că asta trebuie făcut?

Balenger nu-i răspunse.

— La naiba, dacă asta te îngrijorează…

JD se duse lângă profesor şi îl întoarse pe spate.

Profesorul gemu. Trezit de mişcare, începu să clatine uşor din cap. Deschise ochii şi se uită cu ochii îngustaţi la cei trei indivizi, concentrat şi îngrozit.

— Vezi, am rezolvat problema, spuse Mack.

— Întrebări? Întrebări? spuse Tod. Nu? Bine. Aţi avut ocazia. Acum e rândul

meu. Iată întrebarea mea. Sunteţi pregătiţi? E una grea. Sigur sunteţi pregătiţi?

Linişte.

— Cum ne vom hotărî pe care dintre voi să-l omorâm?

1.00 A.M.

31

Balenger se uita fix la ceasul lui Tod, încercând să se disocieze, să se depărteze de emoţiile sale. Era un ceas de sportiv, genul cu mai multe cadrane. Carcasa era acoperită cu cauciuc, înclină capul şi observă că era puţin trecut de ora unu. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Cine va fi? întrebă Tod. Se oferă cineva voluntar? Nu? Atunci bănuiesc că va decide JD.

— Grea alegere, spuse JD. Să vedem. An tan... tina!

JD îl trase pe Rick în picioare, îi puse mâna la ceafă, îl prinse de centură şi îl repezi către balustradă.

— Nu! Strigă Cora.

Rick ţipă. Tocmai când era cât pe ce să zboare peste balustradă, JD trase tare de centura lui Rick, îl roti şi îl aruncă pe podea.

Cora duse la gură îngrozită mâinile legate cu bandă. Rick era pământiu la faţă. Pieptul i se umfla de la hiperventilaţie.

— V-am atras atenţia tuturor? întrebă Mack.

Căldura şi răceala alternative din stomac îl făceau pe Balenger să îi fie greaţă.

— Dacă vă dăm câteva instrucţiuni simple, credeţi că le puteţi urma fără să provocaţi necazuri? întrebă JD.

Rick dădu slab din cap, curgându-i sânge din nas pe jachetă.

— Atunci uitaţi care e faza, spuse Tod. Toţi vă veţi ridica uşor în picioare. Fără mişcări bruşte. Nimic care să dea de bănuit că ne veţi ataca.

Nereuşind să se folosească de mâini pentru a se ridica de la podea, se puseră în genunchi, apoi ridicară un picior, pe urmă celălalt.

Balenger se simţea ameţit pe măsură ce sângele îi curgea din nou în membre. Îl dureau stomacul, coastele şi antebraţul.

— Aţi tot vorbit despre un seif, spuse Mack.

— După spusele voastre, l-a instalat un gangster, spuse JD. Ar fi doar trei motive pentru a face aşa ceva. Bani, arme sau droguri.

— 610, spuse Mack frecându-se pe chelie. V-am auzit spunând că acesta e numărul camerei gangsterului. Mişcaţi-vă. Mergem să verificăm.

Balenger dădu din cap către profesor, care se afla pe podea.

— Trebuie să-l ajutăm să urce pe scări.

— Nu, spuse Tod. El nu merge nicăieri.

JD desfăcu un cuţit.

— Mda, el e veriga slabă. Pe el trebuie să-l omorâm ca să vă atragem

atenţia.

— Stai! spuse Balenger, resimţind nişte crampe musculare. Profesorul a făcut tot felul de cercetări. E expert în hotelul ăsta. Vă poate ajuta să ajungeţi la seif.

Tod, Mack şi JD se priviră reciproc.

— Ce te face atât de sigur că e în stare de asta? întrebă Mack.

— Pentru că de aceea mi-a cerut să mă alătur grupului.

Rick, Cora şi Vinnie se îndreptară.

— Nu eşti reporter? întrebă Rick privindu-l intens.

Balenger ridică din umeri.

— Am urmărit o dată. *Toţi oamenii preşedintelui*.

— Ticălosule! spuse Cora.

— Profesorul şi-a pierdut slujba la catedră. Şi-a păstrat pensia, însă nu şi asigurarea medicală. După cum aţi văzut, are probleme cu inima. Dar nu îşi va putea plăti sub nici o formă tratamentul de care are nevoie doar din pensie. E disperat. Astfel că mi-a cerut să mă alătur grupului, să învăţ cum să intru în hotel şi să mă uit cum se deschide seiful. Ulterior, trebuia să mă întorc singur, să urmez traseul descoperit de noi, să mă întorc la seif şi să pun mâna pe ce se află acolo.

— Şi ce se află acolo înăuntru, mai exact? întrebă Mack apropiindu-se.

— Dacă informaţiile profesorului sunt corecte, monede din aur, spuse Balenger şovăind.

— Aur...

— Profesorul m-a învăţat multe despre istorie. În special despre monedele din aur din Statele Unite. Monede de zece şi douăzeci de dolari din aur create de... să mă gândesc o secundă. Augustus...

— Saint-Gaudens, spuse Vinnie.

— Mda. Acesta e numele. Monedele de zece dolari se numeau „vulturi”. Cele de douăzeci de dolari erau supranumite „vulturi dubli”. Până la Marea Depresiune, erau folosite ca monede de schimb. Însă a venit Vinerea Neagră.

— Ce naiba e Vinerea Neagră? întrebă Tod.

— Marea prăbuşire a bursei din 1929, răspunse Cora.

Lui Balenger îi bătea inima mai puţin frenetic. „Aşa este. Ţine-i de vorbă”, se gândi el.

— Treci la subiect, spuse Mack frecându-şi cicatricea de pe obraz.

— La începutul anilor ’30, economia americană avea probleme atât de mari încât guvernul se temea că se va prăbuşi. Pentru a menţine fluidă valoarea dolarului, guvernul a abandonat standardul bazat pe aur.

— Vorbeşte pe limba noastră, dulceaţă.

— Înaintea Depresiunii, valoarea dolarului era legată de valoarea aurului pe care Trezoreria Statelor Unite o avea în rezervă, spuse ea. Teoretic, puteai să mergi la bancă, să depui treizeci şi cinci de dolari şi să ceri echivalentul în aur. O uncie. Însă în timpul Depresiunii, guvernul a decretat că dolarul valorează cât decid ei, indiferent cât de mult aur avea guvernul. Astfel că am abandonat standardul bazat pe aur. Asta însemna că aurul nu mai putea fi folosit ca monedă de schimb. Conform Decretului Rezervei în

Aur din 1934, devenea ilegal ca persoane private să deţină lingouri sau monede de aur. Cu excepţia bijuteriilor, tot aurul trebuia predat Trezoreriei.

— Guvernul a *furat* aurul? spuse JD.

— Cei care predau monedele şi lingourile primeau chitanţe pe care le puteau depune în conturile lor bancare, spuse Vinnie. De atunci, singurul mod prin care un american poate deţine o monedă din aur este să o trateze ca pe o piesă de colecţie. Poţi să te uiţi la ea. Poţi să o ţii în mână. Poţi să o cumperi sau să o vinzi la un magazin de monede rare. Însă nu poţi să cumperi cu ea un rezervor cu benzină.

— Bineînţeles, în zilele noastre cu valoarea nominală a unei monede din aur de douăzeci de dolari nu se poate cumpăra un rezervor cu benzină, spuse Balenger.

„Să continue discuţia”, se gândi el.

— Dar gangsterul? întrebă Tod ţinându-şi degetele pe bucata de ţeavă pe care o avea la centură.

— Carmine Danata făcea parte din Mafie în anii ’20, spuse Balenger. Unul dintre obiceiurile sale era să dea monede din aur curvelor sale preferate. Când a avut loc Depresiunea, el era sigur că guvernul înşela pe toată lumea confiscând monedele şi lingourile din aur. Astfel că nu a predat niciodată monedele, în loc de asta, a început să le strângă. În cele din urmă, avea atât de multe ascunzători încât nu le mai putea ţine socoteala. Atunci a cerut instalarea seifului din apartamentul său, în 1935.

— Vrei să spui că monedele din aur încă se mai află aici?

Lui Mack îi sclipeau ochii.

— Danata a murit într-o răfuială între bande în Brooklyn în 1940, răspunse Balenger. Apartamentul era închiriat doar pentru el. Plătea pentru acesta tot anul. „Cuibuşorul de nebunii”, cum îi spunea el. După moartea lui, proprietarul hotelului...

— Carlisle. V-am auzit vorbind despre el. Un ţăcănit cu mai mulţi bani decât merita.

— Nu a mai închiriat niciodată apartamentul altcuiva, spuse Balenger. Din 1940 până în 1968, când s-a închis hotelul şi Carlisle a ajuns să trăiască singur, a rămas neocupat. Lui Carlisle îi plăcea să spioneze oamenii, să-şi trăiască viaţa prin vieţile *lor*. Profesorul suspectează că acest Carlisle a păstrat camera la fel ca atunci când trăia Danata. Teoria este că lui Carlisle îi plăcea ideea de a avea o rezervă secretă de monede din aur în seif, să se uite la ele atâta vreme cât altcineva nu putea. Se spune că sunt minunate: un vultur cu aripile desfăcute pe faţă, şi Lady Liberty cu torţa în mână pe revers.

— Bolnavul acela nenorocit nu a încercat să le scoată ilegal din ţară şi să le transforme în bani? întrebă Mack.

— Suferea de agorafobie. Îi era frică să părăsească hotelul. O altă ţară ar fi fost ca o altă planetă pentru el. De ce să transforme monedele în bani gheaţă de care nu avea nevoie, când putea avea plăcerea de a deţine mai multe monede din aur decât oricare alt cetăţean american din 1934 încoace? În noaptea asta, când am explorat câteva dintre camere, am descoperit că

bătrânul Carlisle era obsedat de păstrarea lor în aceeaşi stare ca în clipa eliberării lor de către oaspeţi. Poate că a început să facă acest lucru încă din 1940, când a fost omorât Danata.

— Cât valorează aurul în zilele noastre?

— Peste patru sute de dolari uncia.

— Deci am putea să topim monedele şi...

— Ar fi costisitor. Un vultur dublu, care cântăreşte mai puţin de o uncie, valorează aproape şapte sute de dolari pe piaţa colecţionarilor.

— Isuse!

— Dar ascultaţi aici, continuă Balenger. Vulturul dublu din 1933 a fost turnat cu puţin timp înainte ca guvernul american să abandoneze standardul bazat pe aur. Înainte ca monedele să fie lansate, au fost declarate ilegale şi a trebuit să fie distruse. Majoritatea lor. Câteva dintre ele au fost furate. Recent, una dintre monedele furate a fost găsită de guvern şi a fost scoasă la licitaţie la casa Sotheby’s. A fost adjudecată cu aproape şapte milioane de dolari.

— Şapte...?

— Milioane de dolari. Se spune că Danata a pus mâna pe cinci monede.

În ochii lui Tod se reflecta lumina lanternelor. Făcu semn tuturor să se mişte.

— Abia aştept să văd seiful.

32

— Ajutaţi-mă cu profesorul, îi spuse Balenger lui Vinnie.

Vinnie îl privi furios pentru că îl minţise. Cu toate acestea, ameninţarea şi afecţiunea lui pentru profesor îl făcură să vină să-l ajute. Curând au realizat cât de mult îi împiedicau mâinile legate cu bandă adezivă. După ce au încercat mai multe variante, au descoperit că singura modalitate prin care puteau să-l ridice pe profesor era să-şi vâre mâinile sub braţele lui. Pentru că şi acesta avea mâinile legate, nu putea să-i ajute. Cu ceva efort, îl ridicară.

Conklin gemu, însă reuşi să se susţină pe piciorul bun.

— Cât de rău te simţi? întrebă Balenger.

— Sunt încă în viaţă, spuse profesorul trăgând cu greu aer în piept. Hei, având în vedere circumstanţele, nu am de ce să mă plâng.

— E adevărat? întrebă Vinnie. Tu şi cu tipul acesta aveaţi de gând să luaţi monedele din aur?

— Nu sunt perfect, spuse Conklin. Trebuie să înţelegeţi acest lucru despre profesorii voştri. Însă ascultându-vă cum daţi explicaţii despre Decretul Rezervei de Aur din 1934... Saint-Gaudens, Vinnie. Ţi-ai amintit de Saint-Gaudens.

— Şi aveaţi de gând să împărţiţi banii? Doar între voi doi? Bătrânul părea ruşinat.

— Ai fi fost de acord să iei parte la aşa ceva? Tot timpul am insistat să nu luăm altceva decât imagini. Acum nu numai că am fi încălcat regula, am fi comis o infracţiune gravă. Ai fi riscat să faci închisoare pentru tot restul vieţii sau ai fi informat autorităţile?

— Însă *tu* ai fost dispus să rişti închisoarea.

— În momentul acesta nu am prea multe de pierdut.

Mack şi JD puseră echipamentele în rucsacuri, îndesându-le atât de tare, încât a fost nevoie doar de trei rucsacuri în loc de cinci. Sticlele cu urină au fost singurele lăsate în urmă.

Mack îşi puse pistolul cu oţet la centură.

— A trecut ceva vreme de când nu am mai avut nici o jucărie. Luă unul dintre rucsacuri, JD pe al doilea, iar Tod pe al treilea. Aveau ochelarii cu infraroşu atârnaţi pe după gât.

— Treaba stă în felul următor, eu mă duc sus primul, mergând cu spatele, ţintind spre voi, spuse Tod. Mack şi JD vin după voi, însă la distanţă. Astfel, nu veţi putea să daţi peste ei şi să încercaţi să-i împingeţi pe scări. Dacă vă vine vreo idee, Mack şi JD se vor întinde pe scări, iar eu voi începe să trag. Nu îmi pasă ce ştiţi voi despre vistierie – dacă vă puneţi cu noi, vă împuşc şi mă piş pe voi pentru că m-aţi înfuriat.

Tod părăsi balconul, trecu prin uşa de la capătul coridorului, ajunse la scările de incendiu şi începu să urce cu spatele. Proiectând luminile lanternelor de pe căşti, Balenger şi Vinnie îl urmau, cu mâinile legate puse

sub profesor, ajutându-l cu greutate. Rick şi Cora erau următorii, apoi Mack şi JD. Paşii lor răsunau zgomotos în spaţiul îngust.

— Acum că ştiţi că nu sunt reporter, am o întrebare, îi spuse Balenger lui Vinnie purtându-l încet pe scări pe profesor.

— Care ar fi aceasta?

— Vorbeaţi despre compozitorul care a scris „On the Banks of the Wabash”şi „My Gal Sal”. Aţi spus că e vorba de fratele lui Theodore Dreiser, ca şi cum ar fi fost mare chestie. Cine naiba e Theodore Dreiser?

— A scris *Sora Carrie*.

— *Sora* care?

„Vorbeşte mai departe, îşi impunea Balenger. Stabileşte o legătură cu ei.”

— E unul dintre primele romane americane îndrăzneţe.

Vinnie părea să înţeleagă ce încerca Balenger să facă.

— Se desfăşoară într-o mahala din Chicago. Intriga e despre o femeie care e nevoită să se culce cu tot felul de bărbaţi pentru a-şi câştiga traiul.

— Parcă-i în viaţa reală, spuse Mack din întunericul scărilor.

Vinnie continuă conversaţia:

— Tema e de un pesimism determinist. Indiferent ce-am face, trupurile noastre şi ceea ce ne înconjoară ne aduc pierzania.

— Mda, cu siguranţă ca în viaţa reală, spuse Mack.

„Funcţionează”, se gândi Balenger. În timp ce urca, îl simţi pe profesor cum tresare.

— Romanul a fost publicat în 1900, cu un an înainte ca acest hotel să fie construit, continuă Vinnie. Înainte de aceasta, multe dintre romanele americane erau despre personaje care munceau din greu şi aveau acces la ceea ce William Dean Howells numea „aspectele zâmbitoare ale vieţii americane”.

— Voi aştepta să te întreb cine a fost Howells, spuse Balenger, ajutându-l pe profesor să se îndrepte.

— Însă Dreiser a crescut într-o sărăcie lucie. A văzut suficient de multă suferinţă încât să decidă că visul american era o păcăleală. Pentru a-şi demonstra punctul de vedere, şi-a intitulat unul dintre romane *O tragedie americană*. Doubleday a fost editura care a publicat *Sora Carrie*, însă când soţia lui Doubleday a citit cartea, a fost atât de şocată încât a insistat ca soţul ei să păstreze toate exemplarele în depozit şi cartea să fie interzisă. Abia câţiva ani mai târziu romanul a fost republicat şi a devenit o lucrare clasică.

— Se pare că va trebui să-l citesc, spuse Balenger.

— De parcă te-aş putea crede, spuse Vinnie. Povestea e profundă, însă e scrisă oribil. Noţiunea lui Dreiser despre proză rafinată era să numească un bar „un salon cu adevărat nemaipomenit”.

În urma lor, JD râdea.

Încetiniţi de Conklin, ajunseseră la etajul al cincilea şi o porniră mai sus. Balenger era îngrijorat de ritmul greoi în care respira profesorul. Se gândea dacă să se avânte pe scări şi să încerce să-i ia pistolul lui Tod. Însă Tod era prea departe înaintea lui. Scările erau prea strâmte. Tod ar începe să tragă,

sau poate ca Mack sau JD i-ar ataca pe ceilalţi cu cuţitele, iar ei nu puteau fugi nicăieri. Ar fi un masacru. „Nu, se hotărî el, nu e timpul.”

— Sora Carrie asta îmi aduce aminte de gagica din filmul pe care l-a menţionat dulceaţa noastră.

Mack se referea la Cora, îşi dădu seama Balenger. Furia sa creştea.

— Filmu’ în care se cântă „Moon River”. Cum se numeşte, dulceaţă?

— Nu mă mai atinge.

— Cum se numeşte filmu’?

— *Mic dejun la Tiffany.*

— Mda. La naiba, înainte să îl văd la televizor într-o seară, credeam că e un film de duzină ca *My dinner with fucking Andre*. Însă nu, e vorba despre o gagică terminată. Cum o cheamă, dulceaţă?

— Holly Golightly.

— Chiar şi numele ei e terminat. Holly în Ciuda Sulii. Aşa trebuia să o cheme. Îi făcea pe tipi să o scoată la restaurante sofisticate. Normal că ei aşteptau să se culce cu ea. Însă ea mânca o cină fabuloasă şi le cerea bani ca să poată merge la toaletă. Nu am fost niciodată la o toaletă unde să trebuiască să plăteşti, însă bănuiesc că bogătaşii suportă chestiile de genul ăsta. Apoi se strecura afară din restaurant, iar aceştia nu puneau niciodată mâna pe ce au plătit. Nu se culca cu ei, însă după părerea mea tot curvă era.

Ajunseră la etajul al şaselea.

— Unde se află 610? întrebă Tod.

Lanternele de pe căştile lor dezvăluiau uşi cu numere pătate de vreme.

— 622 e în dreapta.

JD îndreptă lumina către copacul care creştea din podea.

— Înseamnă că 610 e în partea cealaltă.

Tod făcu semn cu pistolul celorlalţi să se îndrepte către întunericul din stânga.

— Şi sfârşitul acela stupid, spuse Mack. Eroul ar trebui să fie un scriitor deştept. Ştie că păsărica e plătită să transmită mesaje unui gangster în închisoare. Ştie că se va mărita cu un milionar sud-american pentru a pune mâna pe bani. Însă eroul tâmpit tot se îndrăgosteşte de ea. La sfârşit, sunt pe o alee în ploaie, căutând pisica pe care o aruncase ea în stradă, găsesc pisica, se sărută, muzica devine plângăcioasă, iar eu mă gândesc: „Tâmpitule, fugi. Pleacă de lângă curva aia cât poţi de repede! Îţi va frânge inima şi te va lăsa pentru primul individ cu bani care îi iese în cale!”

— În afară de asta, cum ţi-a plăcut filmul? spuse JD râzând.

— La naiba, aş fi mers cu voi! Strigă dintr-odată Vinnie la Balenger. Era atât de furios încât nu se putea abţine. Era nevoie doar ca profesorul să-mi ceară asta şi aş fi fost de acord! Crezi că nu am nevoie de bani? Câştig un salariu de rahat la o şcoală în care elevii îşi bat profesorii pentru că le dau teme. Eu nu am părinţi bogaţi ca Rick. La naiba, tatăl meu e pe moarte de la un emfizem. Nu are asigurare medicală. Tot ce fac e să plătesc blestematele lui de facturi medicale! Dacă m-ai fi întrebat, aş fi venit!

— Iată un tip care ştie că banul conduce, spuse Mack. Dar dacă ai caşcaval, nu numai că îi plăteşti facturile medicale bătrânului. O iei şi pe

Holly în Ciuda Sulii.

— Că-mi şi pasă, spuse Tod. Iată camera 610.

33

Pe uşă era semnul „Nu deranjaţi”.

Tod răsuci mânerul şi împinse.

— Încuiat.

— Nu mă miră.

Balenger se străduia să menţină conversaţia:

— Povesteşte-mi.

— Cora şi Rick nu au găsit cheia de la camera aceasta şi nici de la alte câteva. Cheile lipsă trebuie să fie de la uşile încuiate.

— Ei bine, în caz că te întrebi de ce tu şi prietenii tăi sunteţi încă în viaţă, unul dintre motive este că *voi* veţi duce greul, în vreme ce *noi* o s-o luăm uşurel.

— Însă acesta nu e singurul motiv, spuse Mack, uitându-se la Cora.

— Pe lângă asta, bătrânul ne va ajuta să pătrundem în seif, spuse JD. Pune-l pe podea.

Balenger şi Vinnie se conformară, aşezându-l pe profesor cât mai confortabil cu putinţă. Balenger se simţi uşurat să poată sta de unul singur. Ar fi vrut să aibă mâinile libere pentru a-şi masa braţele.

— Acum deschide uşa aceea.

Tod aprinse o lanternă.

— Cum?

Tod îndreptă pistolul către el. Lumina lanternei îl făcea pe Balenger să clipească.

— Nu-mi place deloc când te contrazici cu mine.

— Rick. Vinnie. Daţi-mi o mână de ajutor.

Nasul lui Rick, acoperit cu sânge închegat, arăta de două ori mai mare. El şi cu Vinnie i se alăturară lui Balenger în faţa uşii.

Deşi avea încheieturile legate, Vinnie reuşi să răsucească mânerul şi să încerce uşa. Nici un rezultat.

— Eu ţin mânerul răsucit cât timp tu încerci să forţezi uşa.

Mack râse.

— Sună echitabil. Ei muncesc, iar tu stai acolo.

Balenger şi Rick se izbiră cu umerii de uşă. Se dădură înapoi şi izbiră din nou. Uşa nu se clinti.

— Parcă ar avea interiorul căptuşit cu metal.

Lui Balenger îi zvâcnea umărul.

— Poate să fie şi din kriptonită. Deschideţi-o.

— E rândul meu să ţin mânerul răsucit, spuse Rick dându-l la o parte pe Vinnie.

Vinnie i se alătură lui Balenger. Se dădură înapoi şi apoi izbiră cu toată greutatea.

— Putem să o izbim toată ziua, spuse Balenger. Nu se va clinti.

— Păi, ai face bine să te gândeşti cum să o deschizi, pentru că încep să-mi pierd răbdarea, iar când îmi pierd răbdarea... spuse Tod.

— Ranga.

— Aha, ranga.

— E singurul mijloc. Sau poate ciocanul.

— Ciocanul, spuse Mack. Poate vreţi şi nişte cuţite să tăiaţi prin zid. Sau arma ca să trageţi în încuietoare.

— Nu cred că ne-ar ajuta la ceva.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse JD. Pentru o clipă am crezut că vrei să-ţi dăm arme.

— Doar ranga, dacă vreţi să deschidem uşa asta.

— Oho, vrem să deschidem uşa. Bineînţeles. La cine e ranga?

— La mine, spuse Mack.

Capul lui ras reflecta lumina lanternei de pe casca lui Balenger.

— Scoate-o.

— S-a făcut.

Mack scoase ranga din rucsac.

— Nu vă gândiţi să o folosiţi împotriva noastră, nu-i aşa?

— Vrem doar să facem ce-aţi spus.

— Pentru că, dacă încercaţi să folosiţi ranga împotriva noastră, ştiţi ce se întâmplă, nu-i aşa?

— Da.

— Nu, nu cred că ştii, spuse JD. Cred că ar trebui să fac o demonstraţie.

JD se apropie de grup. Dintr-odată, îl prinse pe Rick de gât cu o mână şi pe cealaltă o puse sub centura lui, în dreptul coloanei.

— Hei, ce faci...

Însă JD o luase deja la fugă, împingându-l pe Rick către balustradă.

— Nu! Strigă Balenger.

De data aceasta, când ajunse la margine, JD nu îl împinse pe Rick în cealaltă parte, unde ar fi fost în siguranţă, ci mări viteza, se opri brusc şi îl azvârli peste balustradă.

34

— Nuuuuuu!

Rick plonja în întuneric. Ţipătul lui devenea din ce în ce mai slab.

Linişte.

O bufnitură înfundată răsună de jos. Ecoul dispăru.

Balenger simţea că inima i s-a oprit în loc. Se simţea suspendat în spaţiu între bătăile inimii. Nu se putea mişca.

Liniştea a fost întreruptă de JD care se uita în jos, către recepţie, şase etaje mai jos.

— Ca să vezi. Zăresc un punct mic de lumină acolo, jos. Lanterna de pe casca lui a rezistat impactului.

— Cum e gluma aia veche? spuse Tod. Nu căderea te omoară, ci aterizarea.

— Ei bine, dulceaţă, se pare că de-acum vei cânta cu mine, spuse Mack.

Cora alunecă la podea. Buzele ei se mişcau într-un murmur:

— Nu.

Balenger abia putea să o audă. În lumina lanternei, îi văzu privirea înnebunită.

— Nu, şopti ea.

Avea ochii ieşiţi din orbite. Tendoanele de la gât i se umflaseră şi se vedeau ca nişte frânghii. Ţipătul ei răsună în tot etajul, mai puternic decât vântul ce şuiera prin găurile din acoperişul aflat la un etaj mai sus.

— Nu!!!

— În regulă, în regulă, bine, am înţeles ideea!

Tod îndreptă lanterna direct în ochii ei.

— Ţi-e dor de el! Obişnuieşte-te cu ideea şi taci din gură sau *tu* vei fi următoarea care zboară peste balustradă!

— Nu înainte să-mi fac eu de cap cu ea, spuse Mack.

— Nu!

— Cineva să o facă să tacă, avertiză Tod. Nu glumesc. Dacă nu încetează...

Balenger se duse către locul în care ea se afla trântită la podea.

— Cora. Ea continua să ţipe. Cora. Îşi puse mâinile pe umerii ei. Opreşte-te!

— Nu!

— Cora.

Balenger o înghionti.

— Încetează imediat.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Pe când bocea, îi curgeau mucii din nas. Din gura deschisă i se prelingea saliva.

— Cora.

Balenger reuşi să o prindă de braţ. Pe urmă o scutură şi mai tare. Trupul ei era ca o cârpă. Capul i se legăna înainte şi înapoi. El o plesni şi tăcu dintr-

odată.

Avea obrazul roşu. Părea înmărmurită. Cu ochii măriţi de groază, abia mai clipea, scâncind sprijinită cu spatele de zid.

— Nu era nevoie să o loveşti atât de tare, spuse Vinnie cu amărăciune.

— A făcut-o să tacă, nu-i aşa? spuse Tod. Jur, s-ar fi dus peste balustradă.

Profesorul zăcea pe podea, îngrozit.

Mack îl bătu uşor cu ranga peste mână.

— Acum ştii ce se va întâmpla dacă foloseşti asta împotriva noastră. Deschide odată uşa aia.

Puse ranga pe podea şi se dădu în spate.

Balenger încercă să-şi controleze trăirile. Îi tremurau mâinile când ridică de jos ranga şi o vârî în tocul uşii. Îşi luă avânt şi împinse. Lemnul se despică.

— Nu, gemu profesorul. Nu trebuie să distrugem trecutul.

— Doar să-l furăm, nu-i aşa tataie? întrebă JD.

— Vinnie, ajută-mă, spuse Balenger.

Aflat în stare de şoc, Vinnie i se alătură. Puse mâna lângă cea a lui Balenger, care simţi cum îi tremură, ca şi lui. Traseră amândoi. Trosc. Aşchii.

Trosc. Lemnul se rupse aproape la fel de zgomotos ca un foc de armă. Lui Balenger îi ţiuiră urechile, iar uşa se deschise larg. Dincolo era întuneric.

— Pune ranga jos şi depărtează-te de ea, îl avertiză Tod.

Balenger făcu ce i s-a spus. Îl urmări pe Mack cum ia ranga

Şi o pune la loc în rucsac.

— Acum haide să găsim seiful, spuse Tod.

Balenger şi Vinnie îl ridicară pe profesor pe piciorul lui bun.

— Cora. Vinnie avea o voce tulburată. Trebuie să plecăm.

Însă Cora nu se mişca. Rămăsese trântită de perete. Avea capul lăsat în jos. Raza lanternei îi lumina genunchii. Oscila odată cu pieptul şi umerii ei care fremătau de suspine.

— O duc *eu* înăuntru, spuse Mack.

O trase în picioare. Cu un braţ în jurul taliei, aproape de unul din sâni, se îndreptă către uşa deschisă.

— Nu mă atinge, spuse ea zbătându-se.

Pe când Mack o împingea în întuneric, Balenger strigă:

— Podeaua!

— Ce?

— Trebuie să testezi podeaua mai întâi! În unele camere lemnul e putrezit! Asta s-a întâmplat cu scările!

Mack se trase înapoi.

— Voi trei mergeţi înainte, spuse JD.

— Mda, dacă e putrezită, boşorogul grăsan va cădea prin ea, spuse Tod.

Se apropiară încet. Ţinându-l pe profesor, Balenger puse un picior peste prag şi apăsă. Lemnul părea sigur. Apăsă mai mult şi tot nu simţi vreun semn de slăbiciune.

— Eşti pregătit? îl întrebă el pe Vinnie.

— De ce nu? Vocea lui Vinnie tremura. După cum merg lucrurile, vom muri oricum în vreun fel sau altul.

35

Razele lanternelor străpungeau întunericul, arătându-i lui Balenger că încăperea era mai mare decât cele pe care le exploraseră până atunci. Paralizat de moartea lui Rick şi de iminenta apropiere a morţii sale, roti casca de protecţie în stânga şi în dreapta, zărind forme vagi de mobilier. Se aflau în camera de zi a unui apartament.

Mack o aduse înăuntru pe Cora. JD şi Tod îi urmară. Lanternele lor şi cele patru lanterne de pe cască rămase erau singurele surse de lumină, dezvăluind scaune, canapele şi mese, o paletă ciudată de negru, roşu şi gri.

— Vor avea nevoie de mai multă lumină pentru a găsi seiful, spuse Tod. Lumânări. Cineva a spus ceva de nişte lumânări.

— Eu am zis.

Mack îi dădu drumul Corei, care rămase pe loc, clătinându-se, aproape împietrită de durere.

Îşi dădu jos rucsacul şi scoase din el o pungă din plastic cu lumânări şi o cutie de chibrituri rezistentă la apă. Aprinse o lumânare şi o aşeză într-un suport tubular din crom pe o masă de lângă perete. Flacăra pâlpâi, apoi se stabiliză. Merse prin cameră aprinzând alte lumânări pentru care găsi suporturi sau picurând ceara pe mese şi lipind baza lumânării pe acestea. Flăcările îi dădeau lui Balenger senzaţia că se afla într-o biserică profană.

Încăperea avea profunzimea modestă pe care Balenger o văzuse şi în celelalte camere, însă era de trei ori mai lată. Un oblon extensibil, o uşă şi apoi alt oblon – toate din metal prăfuit – ocupau peretele de vizavi. Şi-l imagină pe Danata privind prin ferestrele largi către promenadă, plajă şi ocean. Carlisle a stat în cameră după moartea lui Danata, îşi dădu el seama, delectându-se cu vederea lui Danata, ocupând spaţiul lui Danata. Însă doar noaptea. O vedere deplină în timpul zilei l-ar fi îngrozit.

Un zgomot de paşi îl făcu pe Balenger să se întoarcă spre JD, care venea înapoi după ce verificase cele două uşi din stânga.

— Debara şi dormitor, spuse JD. Accesul la baie e prin dormitor. Nimic care să ne îngrijoreze.

Plimbară luminile prin încăpere, acoperind umbrele dintre lumânări.

— Nu exista televizor pe vremuri, spuse Mack. Cu ce îşi ocupa timpul? Probabil că se plictisea de moarte.

— Cu asta, spuse Balenger arătând spre o masă de joc acoperită cu postav ce se afla într-un colţ.

„Să menţin naibii conversaţia”, îşi aminti el.

— Şi cu ăsta, rosti Vinnie încercând să-i urmeze exemplul lui Balenger, arătând spre un obiect cu înfăţişare ciudată: un dreptunghi plat cu un semicerc ridicat din el. Suprafaţa acestuia era neagră cu margine roşie.

— Ce-i ăsta?

— Un radio.

— Dar chiar că l-au mascat. Ce e chestia aia lucioasă din care e făcut?

— Bachelită, spuse Vinnie. O formă incipientă de plastic.

— Uite revistele astea cum stau deschise, ca şi cum Danata s-ar fi dus să se uşureze, spuse JD. *Esquire. The Saturday Evening Post*. N-am auzit de ele.

Mack se duse către o bibliotecă cu etajere de forma unui zgârie-nori. Din nou, culorile erau negru cu margine roşie.

— *Pe aripile vântului, Cum să-ţi câştigi prieteni şi să influenţezi oamenii*. Mda, Danata influenţa oamenii, nu glumă. Cu pistolul la tâmplă.

Balenger se uita fix la încăperea luminată de lumânări. Nu putea să treacă peste ce vedea. „încă o capsulă a timpului”, se gândi el. Groaza căderii lui Rick îi reverbera în memorie.

— Cineva să-mi spună ce fel de mobilă este asta, spuse Tod.

— Art deco, murmură profesorul.

Sătui să mai aştepte permisiunea, Balenger şi Vinnie îl aşezară uşor pe o canapea cu perne negre de vinil, cu braţe din lemn lăcuit negru şi o fâşie de zece centimetri cromată de-a lungul bazei. Cromul prăfuit era culoarea gri pe care o zărise Balenger la început. Pernele aveau marginea roşie.

— E un stil de arhitectură şi mobilier din anii ’20 şi ’30, explică descumpănit Vinnie.

Glasul lui era lipsit de însufleţire. Cu toate acestea, se strădui să continue, părând să înţeleagă că, atâta vreme cât e util, răpitorii îl vor ţine în viaţă.

— Numele provine de la o expoziţie de artă din Paris din 1925. *Exposition Internaţionale des Arts Décoratifs Industriels et Modemes.*

— Şi asta ce înseamnă?

Vinnie respira cu greu.

— Înseamnă Expoziţia Internaţională a Artelor Decorative Industriale şi Moderne. Artele decorative s-au prescurtat art deco. Industrie şi artă. Mai simplu spus, încerca să creeze o cameră de zi care să semene în acelaşi timp cu o fabrică şi o galerie de artă.

— Materialele sunt industriale. Profesorul se sprijini nesigur pe spătarul canapelei. Şi el părea să realizeze că, dacă nu se făcea util, putea să fie mort destul de curând.

— Sticlă, oţel, crom, nichel, vinil, lac, cauciuc dur.

— Materiale neatractive în mod normal, continuă Vinnie. Însă li s-au dat nişte finisaje rafinate, iar formele în care erau modelate tindeau să fie curbate şi senzuale. Uitaţi-vă la scaunul acela. O fâşie de lemn lăcuit, negru cu margini roşu, modelat în formă de S, care arată ca un trup unduit. Sau priviţi picioarele acelea tubulare din oţel ale măsuţei de cafea de acolo. Îţi vine să le mângâi.

„Nu, se gândi Balenger, nu mai vorbi astfel. Nu îi stimula obsesia lui Mack pentru sex.”

— Sau veioza aceea – spuse Vinnie arătând cu degetul – care are trei tuburi de nichel ce susţin un abajur din sticlă givrată, cu trei cercuri ca trei buze suprapuse.

Lumânările şi lanternele dezvăluiau o mobilă care venera geometria în formă seducătoare: cercuri, ovale, pătrate, triunghiuri, pentagoane.

— Uneori, mobila nu arată senzual, deşi este, spuse Vinnie. Canapeaua pe care stă profesorul. Lacul face spătarul să pară dur şi neconfortabil. La fel şi marginile rigide ale braţelor din lemn. Sunt create să inducă în eroare pentru că pernele din vinil sunt de fapt confortabile. În mod surprinzător. Nu-i aşa, profesore?

— Carmine Danata putea trage bucuros un pui de somn aici.

— Însă *tu* nu o vei face, spuse JD. M-am uitat prin toate camerele. *Unde e seiful?*

Conklin deschise gura şi apoi o închise.

— A pierdut mult sânge, spuse Balenger. E deshidratat.

JD scoase o sticlă cu apă din rucsac şi i-o aruncă lui Balenger.

— Lubrifiază-l.

Mack chicoti.

Balenger răsuci capacul şi îi înmână sticla profesorului, însă Conklin nu părea să observe, astfel că Balenger ridică sticla la buzele bărbatului rănit şi îl ajută să bea. Ştia că, dacă Conklin nu va primi îngrijiri medicale de urgenţă în următoarele ore, va face cangrenă. I se prelingea apa din gură pe barbă.

„Foloseşte-te de această ocazie”, îşi spuse Balenger şi ridică sticla la gură, înghiţind apa călâie.

— Unde e seiful? întrebă Mack.

O şoaptă stranie îi făcu să se întoarcă.

— Moon... River, cânta Cora, ca pentru ea.

Se legăna dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi auzit o muzică doar pentru ea, refrene fantomă ale melodiei pe care i-o cântase soţul ei.

— Adânc...

Ochii înroşiţi erau larg deschişi, însă părea să nu observe nimic în faţa ei.

— Oglindindu-se...

Când îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul, Balenger avea impresia că dansează cu cineva, încet, foarte strâns cu obrajii atingându-se, fără să părăsească locul în care era prinsă.

— Visul...

Lacrimile îi curgeau pe obraz în lumina lumânărilor.

— Inima frântă.

— E prietena *ta*, îi spuse Tod lui Mack. Fă-i ceva să tacă din gură.

Conklin îşi adună puterile pentru a întrerupe. Balenger îi acordă credit bătrânului rănit că încearcă să distragă atenţia de la Cora.

— Seiful e ascuns. Asta-i şi ideea.

Profesorul se lăsă pe spate pe canapea, cu ochii închişi.

— Dacă lumea ar fi ştiut că există un seif, s-ar fi întrebat ce se află înăuntru.

— Ascuns unde? întrebă Tod.

Conklin nu îi răspunse.

— Dacă nu ştii, atunci de ce naiba te-am mai adus şi pe tine?

— Îl vom găsi. Vinnie, dă-mi o mână de ajutor.

Balenger simţi cum un fel de nerăbdare letală se strânge în răpitori. Mai fusese în situaţia asta, o mai simţise, din spatele unui sac legat pe capul său.

Trebuie să-i facem în continuare să creadă că suntem folositori.

Se întoarse către Mack.

— Dă-mi ranga.

— Nu prea cred.

Cora continua să cânte încet, legănându-se ca şi cum ar fi drogată sau ca şi cum ar dansa cu o fantomă. Ochii ei goi nu vedeau nimic în jur.

— Cross...

Vocea îi răguşise, auzindu-se sfâşietor în încăpere.

— Târfa aia mă calcă pe nervi, spuse JD.

— Fără rangă? spuse Balenger ca să le atragă atenţia. În regulă, la naiba, voi improviza.

Apucă o scrumieră din oţel inoxidabil de pe o masă din sticlă şi crom, o prinse între mâinile legate şi se duse către peretele din dreapta. Furios, împinse la o parte raftul de cărţi şi lovi cu muchia scrumierei în perete, zgomotul acoperind bocetul Corei. O pictură stilizată reprezentând o femeie într-o decapotabilă din anii ’20, cu părul lung în vânt, căzu de pe perete.

— Nu, murmură profesorul.

Balenger se mută de-a lungul peretelui, continuând să bată cu scrumiera. Tencuiala se sparse. Căzu încă un tablou.

— Lasă monedele din aur! Îi spuse Vinnie lui JD, ridicând glasul pentru a acoperi zgomotul. Scrumiera aia pe care o distruge era în stare bună. Ai fi putut să o vinzi cu o mie de dolari pe ebay. La fel şi cele două tablouri care au căzut.

— O mie de dolari?

— Poate mai mult. Apoi mai este şi sfeşnicul cromat, vazele verzi din sticlă givrată şi tabachera din oţel inoxidabil.

Mack luă tabachera de pe masă şi o deschise.

— Are ţigări înăuntru.

Scoase una din cutie. Hârtia şi tutunul se fărâmiţară în mâinile lui.

— Lampadarele, scaunele, mesele din sticlă, canapeaua lăcuită. Totul în stare impecabilă, sublinie Vinnie. În total, e vorba de un sfert de milion de dolari, poate mai mult, şi nu trebuie să vă faceţi griji că vine guvernul după voi pentru că încercaţi să vindeţi monede furate de la fabrica de bani. O treabă uşoară, închiriaţi un camion. Vă ajutăm noi să le încărcaţi. Zâmbim şi vă facem cu mâna când plecaţi. Doar să ne lăsaţi în pace. Jur pe Dumnezeu, nu voi spune nimănui despre voi.

— O mie de dolari? repetă Tod. Pentru o scrumieră?

— Însă acum nu mai valorează atât. Acum e bună de aruncat.

Balenger răsturnă o masă din sticlă şi continuă să izbească în perete cu scrumiera. Masa se făcu bucăţi.

— S-au dus douăzeci de mii de dolari, spuse Vinnie.

— Hei! Îi spuse Mack lui Balenger. Opreşte-te!

— Dar ne-aţi ordonat să găsim seiful!

— Cu ce ajută să baţi în perete cu...

— Nu ai auzit? Peretele e gol din pricina spaţiului liber dintre balamale!

Lui Balenger îi zvâcneau mâinile de la forţa cu care lovise peretele. Pieptul

îi palpita de la efort.

— Trebuie să ciocănim până găsim o porţiune care pare solidă. Acolo trebuie să se afle seiful.

— Atunci tu de ce stai acolo? Îi spuse Mack lui Vinnie. Dă-i o mână de ajutor!

Vinnie apucă o vază din oţel inoxidabil şi se îndreptă către perete.

— *Aia* cât valorează?

— Probabil cinci mii.

— Pune-o jos. Foloseşte *asta*, spuse Mack azvârlind ranga la picioarele lui Vinnie.

— Încearcă numai să ne loveşti şi te împuşc direct între ochi, spuse Tod.

Vinnie apucă ranga cu mâinile legate şi o avântă către perete. Făcu o gaură imensă în tencuială.

— Acum facem progrese, spuse JD.

— Frumoasă armă! Heckler and Koch P2000, uite că scrie într-o parte. Calibrul patruzeci, evidenţie Tod.

Balenger şi Vinnie bocăneau întruna.

— Mai puternică decât una de nouă milimetri. Mai slabă decât patruzeci şi cinci. Ca în poveşti. Nici prea mult, nici prea puţin, nici călare, nici pe jos. Numai bun. Calibrul patruzeci e folosit de poliţie, nu-i aşa?

Balenger continua să izbească cu scrumiera de perete.

— Hei, eroule, te-am întrebat ceva, spuse Tod. Vorbesc cu tine. Opreşte-te şi uită-te la mine.

Balenger se întoarse. Respiră adânc.

— Calibrul patruzeci e folosit de poliţie, spuse Tod.

— Nu sunt poliţist.

— Sigur.

— Nici pe departe.

— Desigur. Cu cât mă uit mai mult la arma aceasta, cu atât mi se pare mai sofisticată. Are piedică pe ambele părţi, ca să poţi să reîncarci cu oricare din mâini dacă eşti rănit la vreuna. Are o manetă de eliberare a magaziei în spatele trăgaciului, într-un loc în care poţi ajunge cu orice mână dacă cealaltă încasează un glonţ.

— În general aceste caracteristici sunt pentru trăgătorii stângaci.

— Desigur, desigur, de ce nu m-oi fi gândit la asta? Cum spuneai că te cheamă?

— Frank.

— Ei bine, Frank, în vreme ce amicul tău lucrează şi te lasă să te odihneşti, ce-ar fi să ne spui câte ceva despre tine?

— Mda, convinge-ne că nu eşti poliţist, spuse Mack.

Vinnie se opri.

— Hei, Urecheatule, nu ţi-a zis nimeni să te opreşti, zise JD.

Lipsită de expresie, Cora suspina şi cânta.

Vinnie izbi cu ranga de perete.

— Frank, poate că nu ne iei în serios, spuse Tod.

— Crede-mă, vă iau.

— Atunci vorbeşte cu noi, spuse Mack. Convinge-ne că nu eşti poliţist.
— Mda, spuse Tod. Convinge-ne să nu te împuşcăm.

36

Încet, cu grijă, Balenger puse jos scrumiera. Nu voia să le spună ce voiau să afle, însă nu vedea vreo alternativă. Poate că acest lucru îl va ajuta să creeze o legătură cu ei.

— Am fost militar.

— Şi cum se face că îl cunoşti pe profesor? întrebă Tod.

— Am fost la un curs de-al lui.

— Nu văd legătura.

— Am fost în Irak.

— Tot nu văd legătura.

— Primul război din Golf. Operaţiunea „Furtună în Deşert”. 1991. Am fost în trupele de comando.

— Bună, Tonto[3], tâmpitule, spuse JD.

— După ce m-am întors acasă în Buffalo, m-am îmbolnăvit. Dureri. Febră.

— Hei, nu ţi-am cerut să-mi prezinţi istoricul tău medical. Ceea ce vreau să ştiu este...

Vinnie făcu încă o gaură în perete.

— Cei de la spitalul militar din Buffalo îmi tot spuneau că am o gripă rebelă. Apoi am auzit că o mulţime de alţi veterani erau bolnavi, iar în cele din urmă, ziarele şi televiziunea au început să-i spună sindromul Războiului din Golf. Armata a spus că Saddam Hussein ar fi folosit arme chimice sau biologice împotriva noastră.

— Dacă nu răspunzi la întrebare...

— Sau poate că era vorba de o boală răspândită de puricii de nisip. În deşert sunt o mulţime de insecte.

— Îţi cer să dovedeşti că nu eşti poliţist, iar tu îmi spui povestea vieţii tale.

— Însă, cu cât am citit mai mult despre asta, cu atât înclin să cred că ceea ce m-a îmbolnăvit a fost uraniul folosit la focoasele de artilerie. Uraniul le întăreşte făcând astfel mai uşoară pătrunderea capetelor explozive în tancurile inamice.

— Uraniu? spuse Vinnie surprins.

— Hei, Urecheatule, spuse Tod. Ascultă mai puţin şi ciocăneşte mai mult în pereţi. Eşti prea aproape de lumânare. Mut-o până nu ai un accident.

— Armata susţine că uraniul neîmbogăţit e inofensiv, spuse Balenger scuturând hotărât din cap. Însă am auzit că dă aparatul Geiger peste cap. Am tras cu o grămadă de cartuşe de artilerie în „Furtună în Deşert”. Vântul a aruncat o grămadă de praf şi de fum spre noi. Au trecut ani de zile până să mă simt din nou normal. Asta a pus capăt carierei mele militare.

— Şi atunci ai devenit poliţist?

— Vă spun, nu sunt poliţist. Am trecut de la o slujbă la alta, în general ca

[3] Tonto este însoţitorul Călăreţului Singuratic, din westernul creat de George W. Trendle şi Fran Striker (n. Red.).

şofer de camion. Apoi a avut loc *al doilea* război în Irak.

Balenger făcu o pauză. Se apropia de ultimul lui coşmar. Transpirând, se întreba dacă e în stare să vorbească despre asta. Nu avea de ales. „Trebuie să o fac”, se gândi el.

— Forţele noastre militare au fost depăşite. Corporaţiile care încercau să reconstruiască Irakul au angajat gărzi civile pentru convoaiele lor. Personal care a făcut parte din operaţiunile speciale. Aveau atât de mare nevoie, încât au acceptat chiar şi tipi ca mine, care se retrăseseră de ceva vreme. Iar plata era fabuloasă. O sută douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an ca să ne asigurăm că proviziile nu sunt luate cu asalt.

— O sută douăzeci şi cinci de mii de dolari? spuse Tod impresionat.

— Pe an. Apoi condiţiile s-au înrăutăţit, tot mai multe convoaie au fost atacate, iar plata a devenit şi mai bună: douăzeci de mii pe *lună*.

— La naiba, eşti bogat.

— Nici pe departe. Companiile plăteau la lună pentru că nu mulţi soldaţi erau dispuşi să devină ţinte umane. Trebuia să nu ai prea multe lucruri care să te aştepte acasă. Perspective profesionale proaste. Pe nimeni apropiat. Ca mine. Vreau să spun că era o nebunie acolo. Lunetişti şi capcane pe tot parcursul drumului. Majoritatea nu rezistau prea mult. Fie erau ucişi, fie spuneau „la naiba cu *asta*”şi renunţau. În cazul meu...

Balenger se opri, ascultându-l pe Vinnie bocănind cu ranga.

— Am apucat să încasez doar un salariu.

— Doar unul? La naiba, ce s-a întâmplat?

„În sfârşit i-am prins”, se gândi Balenger.

— Apăram un convoi. Am fost atacaţi. O explozie m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. Parcurgea evenimentele în grabă pentru că nu voia să-şi amintească durerea, focurile de armă şi ţipetele. Până să mă dezmeticesc, eram legat de un scaun într-o cameră împuţită. Mare parte din miros venea de la sacul legat pe capul meu.

Tod, Mack şi JD îl priveau cu gura căscată.

— Şi? spuse JD.

— Un rebel irakian mi-a spus că îmi va tăia capul.

37

Vinnie se opri din bocănit şi se uită la el.

În liniştea creată, Cora căzu la podea, strângându-şi genunchii în braţe. Avea ochii goi.

— Că-ţi taie capul? spuse Tod încruntat.

— După ore întregi în care m-au ţinut legat de scaun, cu un sac pe cap, asta mi-au spus. Eram umflat de la vânătăi şi tăieturi. Aveam vezica plină. M-am ţinut cât am putut. Am făcut pe mine. Am stat în propria urină şi apoi în rahat. Amintirea îl copleşi. Se temea că va vomita. Avea senzaţia că vorbeşte tot mai tare. Că-mi taie capul. Dar mai întâi trebuiau să se laude că m-au prins. Astfel că au montat o cameră de luat vederi apoi, desigur, au trebuit să dovedească cine sunt, astfel că mi-au scos sacul de pe cap. După ce-am încetat să mai clipesc şi să strâng din ochi, am văzut că mă aflu într-o cameră din beton cu şase indivizi lângă mine. Purtau cagule cu găuri la ochi şi la gură. Individul care mă ameninţase – el era singurul care vorbea engleză – avea mâna vârâtă pe sub robă. Ascundea ceva acolo şi nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că era o sabie. Camera de luat vederi se afla pe un trepied în faţa mea. Avea o lumină roşie care clipea încontinuu, iar individul mi-a ordonat să-mi spun numele şi pentru cine lucrez. Mi-a spus să-i implor pe toţi americanii să părăsească Irakul altminteri, ce mi se va întâmpla mie, li se va întâmpla şi lor.

Balenger îşi dădea seama că vorbeşte prea repede, însă nu se putea controla şi vorbele îi veneau ca un iureş:

— Nu ştiu cât timp mă aflasem în stare de inconştienţă după explozie, cât timp a trecut de când mâncasem sau băusem ceva. Numele, rangul şi seria. Asta ne-au învăţat la pregătire. Cu siguranţă, nu aveam de gând să îi implor pe americani să părăsească ţara, însă nu era nimic în neregulă în a câştiga timp şi a-mi spune numele. Când am încercat să spun ceva, totuşi, cuvintele îmi ieşeau ca un scrâşnet. Şi-au dat seama că trebuie să-mi dea nişte apă ca să pot spune ceva. Cineva mi-a vârât o sticlă cu apă în gură. Am înghiţit. Am simţit apa cum mi se scurge pe bărbie. Am mai înghiţit. Apoi au aruncat sticla, iar individul mi-a poruncit să-mi spun numele la cameră. Am încercat din nou şi mi-au mai dat nişte apă, iar a treia oară când am încercat să vorbesc şi nu am reuşit, cel care vorbea engleza a scos sabia. Trecerea secundelor. Tic tac, tic tac, tic tac. Fără trecut. Fără viitor. Doar momentul acela. Doar sabia. Mi-am jurat să fac clipa să dureze cât mai mult posibil. Individul a ridicat sabia.

Balenger spunea povestea că întotdeauna, cu aceleaşi cuvinte, acelaşi ritm. Psihiatrul o auzise în forma asta de vreo sută de ori.

— Nu ştiu cum, însă am reuşit să-mi rostesc numele. Ţinea sabia ridicată şi mi-a ordonat să spun pentru cine lucrez. Era la fel ca şi rangul şi numărul de înregistrare. Nu era nimic rău în asta. Astfel că am spus către cameră

compania pentru care lucram: Blackwater. Clipa. Făceam clipa să dureze cât mai mult cu putinţă. Apoi mi-a ordonat să îl implor să mă lase în viaţă. M-am gândit, ce-i aşa de rău în a te ruga? Ştiam că nu va ajuta la nimic, însă cel puţin făcea clipa să dureze mai mult. Nu am putut să o fac, totuşi.

Mai iute şi tot mai iute.

— Frica făcea să-mi cedeze glasul. Suspinam şi a trebuit să-mi mai dea apă, însă tot nu reuşeam să scot cuvintele cu forţa, astfel că individul a ridicat din nou sabia, iar clipa era aproape de sfârşit, însă dintr-odată se zguduiră pereţii. Camera se umplu de praf. Cărămizile de beton s-au dărâmat. Îmi ţiuiau urechile. Indivizii cu cagule ţipau unul la celălalt. Au deschis o uşă. Lumina soarelui m-a orbit. Afară se auzi încă o explozie. Unii dintre ei au pus mâna pe puşti. Doi dintre ei m-au aruncat într-o altă încăpere, mai mică, cu pământ pe jos. I-am auzit fugind. Am auzit încă o explozie. Focuri de armă. Eram încă legat de scaun când m-au aruncat în încăpere. Scaunul s-a rupt când am căzut. M-am răsucit să scap de lemnul spart. Eram plin de pişat şi de rahat. Încă mai aveam mâinile legate la spate. Însă mă puteam mişca şi imediat ce m-am târât departe de scaun, mi-am tras mâinile în faţă, scoţându-le pe sub picioare. Mi-am dislocat umărul, însă mi-am adus mâinile în faţă. Astfel.

În lumina lanternelor şi a lumânărilor, Balenger ridică mâinile legate cu bandă adezivă.

— Şi? întrebă JD.

Balenger se grăbi să continue:

— Focurile de armă şi exploziile s-au înteţit. Camera avea un oblon din lemn. Am tras de el, însă era încuiat pe dinafară, astfel că am luat scaunul şi am început să izbesc. Nu vă pot spune cât de tare am izbit. În cele din urmă am spart oblonul. M-am strecurat afară şi am căzut pe umărul dislocat. Nu m-am lăsat să leşin de durere. Trebuia să continui. Trebuia să fac clipa să dureze mai mult. Lumea fugea panicată de focurile de armă şi de explozii, iar următoarea deflagraţie m-a ridicat în aer.

Era şocant de aproape în spatele meu. De data aceasta am leşinat, iar când mi-am recăpătat cunoştinţa, mi-am dat seama că explozia venea din camera în care fusesem ţinut prizonier. Un obuz de mortier a lovit-o şi a făcut-o una cu pământul.

— *Şi?* întrebă Tod.

— M-a găsit o patrulă americană. Compania pentru care lucram, Blackwater, s-a ocupat să primesc îngrijiri medicale. Eram în Irak de doar două săptămâni. Mi-au plătit salariul întreg pe o lună. Mi-au plătit zborul către casă. Aveam o poliţă de asigurare pe care mi-o încheiaseră ei. Cincizeci de mii dacă eram ucis. Douăzeci şi cinci de mii dacă eram rănit. Douăzeci şi cinci de mii. Din asta am trăit. Psihiatrul de la spitalul de veterani la care merg spune că am tulburări de stres posttraumatic. Fără vrăjeală. „Stres”e bine spus. Lumea e un coşmar neîntrerupt. Există o grămadă de stres, mai ales dacă încerci să nu te gândeşti la un individ cu cagulă care vrea să-ţi taie capul.

Balenger era conştient că trecuse de la persoana întâi la persoana a doua.

Psihiatrul o numea disociere. Îi tremura glasul. Îi bătea inima atât de tare încât pulsul îi umfla venele de la gât.

— Deci acum ştiţi că nu sunt poliţist.

— Oare? Cum v-aţi întâlnit tu şi cu profesorul?

— Ţi-am spus că am fost la un curs de-al lui. Balenger avea hainele îmbibate de sudoare. Când trăieşti un coşmar continuu, cum reuşeşti să scapi de lume? Irak. E peste tot. Cum scapi de nenorocitul de Irak? Trecutul. Tot ce voiam să fac era să evadez în trecut. Psihiatrul meu s-a gândit că poate mi-ar fi de ajutor să citesc romane vechi, cărţi care să mă facă să cred că mă aflu în trecut. Am încercat Dickens. Am încercat Tolstoi. Am încercat Alexandre Dumas. Însă capitolul din *Contele de Monte Cristo* în care eroul se afla într-un sac şi este aruncat peste zid în ocean a semănat prea mult cu realitatea pentru mine. Astfel că am început să citesc cărţi de istorie. Biografii ale lui Benjamin Franklin şi Wordsworth, ori înfiinţarea Casei Rothschild. Mă durea în cot de Franklin, Wordsworth sau de Casa Rothschild, însă era un trecut sigur şi inofensiv. Orice dinaintea secolului douăzeci. Cărţi mari şi grele, care aproape că mi-au adus o hernie. Cu cât mai groase, cu atât mai bine. Cu cât mai multe detalii, cu atât mai bine. Note de subsol! Cât de mult îmi plac notele de subsol. Singurele romane moderne pe care le-am citit au fost de Jack Finney şi Richard Matheson. *Time and again. Bid Time Return*. Personaje care îşi doreau cu disperare să părăsească prezentul. Se concentrau atât de tare încât mergeau în trecut. Măcar de-aş fi reuşit şi eu! M-am dus la Universitatea din Buffalo, unde m-am dat drept student, şi am urmat cât mai multe cursuri la care m-am putut furişa. Când profesorul şi-a dat seama că nu sunt înscris, m-a chemat în biroul lui. I-am spus despre mine. M-a lăsat să vin la mai multe dintre cursurile lui. Am mai vorbit, iar acum o lună, după ce a fost concediat, mi-a cerut să-l ajut. A spus că vom avea atât de mulţi bani încât nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa prezentului.

Un huruit încet cuprinse clădirea.

— Un sac peste cap, ai? întrebă Tod.

Balenger încuviinţă din cap.

— Tot timpul pe întuneric, adăugă Mack.

— Da.

— Şi te-ai forţat să mergi prin acele tuneluri către hotelul acesta şi ai urcat până aici prin întuneric, spuse JD. Cred că ţi s-au stârnit multe amintiri legate de ce ţi s-a întâmplat în Irak.

— De câteva ori, spuse Balenger fără să clipească.

Huruitul răsună din nou.

— Eşti tare.

— Nu cred.

— Bineînţeles că eşti. L-ai salvat pe Urechilă de colo. L-ai salvat pe profesor.

„Însă Doamne, nu l-am putut ajuta pe Rick”, se gândi Balenger.

— Mda, un erou, spuse Tod.

Huruitul deveni ceva mai puternic.

— Însă dacă încerci să faci din nou pe eroul...
Tod ridică pistolul, ţinti către Balenger şi trase.

38

Glonţul şuieră pe lângă capul lui Balenger. Simţi mişcarea aerului şi auzi glonţul cum se izbeşte de peretele din spatele lui.

— Isuse! spuse Vinnie.

— Nu s-a apropiat prea tare, spuse Tod.

— Urechile mele! ţipă Mack acoperindu-le cu mâinile. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu m-ai avertizat? Îmi ţiuie ca naiba!

La fel şi lui Balenger, însă nu atât de mult cât să nu audă încă un huruit.

— Nu încerca să faci pe eroul, spuse Tod. Altfel, „clipa” aceea despre care vorbeai nu va mai dura mult.

— Tot ce vreau este să ies viu de aici.

— Vom vedea cum evoluează situaţia. Până acum ai fost inutil. Unde e seiful?

— Ce e zgomotul ăsta? întrebă Mack.

— Ţiuitul din urechile tale.

— Nu, spuse JD. Am auzit şi eu. Un huruit.

— Un tunet, spuse Balenger.

Se uitară spre tavan.

— *Tunet?* întrebă Vinnie scuturând din cap. Nu e prevăzută nici o furtună. Doar ploi răzleţe la răsăritul soarelui. Profesorul a spus...

Lui Vinnie i se curmă glasul.

— Profesore?

Nici un răspuns.

— *Profesore?* întrebă Vinnie îndreptându-se către canapea.

— Ranga! Avertiză Tod ameninţându-l cu pistolul. Pune-o jos înainte să te apropii de noi!

Vinnie o aruncă şi traversă încăperea. Trecu pe lângă Cora, care continua să fredoneze în stare de şoc, şi ajunse la profesor, care avea capul pe spate, cu ochii închişi.

Vinnie îl înghionti.

— Ne-ai spus că prognoza meteo anunţă ploi la ivirea zorilor.

Conklin rămase cu ochii închişi.

— Ne-ai spus...

— Am minţit, spuse Conklin cu greu.

— Ce?

— Săptămâna viitoare vin recuperatorii. Aveam nevoie ca toţi să mă ajutaţi să cercetez clădirea în seara aceasta, spuse Conklin răsuflând din greu. Mâine-seară, după ce i-am fi arătat lui Frank cum să pătrundă în clădire şi în seif... Conklin răsuflă din nou. El trebuia să se întoarcă şi să ia cât de multe monede putea duce. În noaptea aceasta şi mâine-noapte. Atunci trebuia să se întâmple.

— *Nenorocitule!*

— Am estimat că vom ieşi de aici înainte să vină furtuna. Chipul bărbos al profesorului era răvăşit de regret. Se pare că m-am înşelat.

— Care e marea scofală cu furtuna? întrebă JD.

— Să ieşim de aici, spuse Vinnie disperat. Dacă o să plouă torenţial, tunelele o să se inunde.

— În momentul ăsta ai probleme mai mari decât să-ţi faci griji în privinţa unui tunel inundat, spuse Tod. Va trebui să aşteptăm să ne cunoaştem mai bine.

— Mda, spuse Mack punând mâna pe umărul Corei. Va trebui să ne gândim cum să ne petrecem timpul.

Ea se afla acum aplecată la podea, cu braţele în jurul genunchilor şi cu capul sprijinit de genunchi. Nu părea să fi simţit atingerea lui Mack.

— Las-o în pace, spuse Vinnie.

— Şi dacă nu?

Balenger încercă să le distragă atenţia:

— Seiful.

— Ideea ta măreaţă nu a funcţionat, deşteptule, spuse Tod. Şi peretele din partea aceea sună a gol. Dacă treaba aceasta cu seiful şi monedele din aur se dovedeşte a fi vrăjeală…

Balenger examină găurile din perete. Se duse şi se uită în dormitorul întunecat, apoi cercetă pragul uşii şi spaţiul dintre pereţi.

— Pare să aibă cincisprezece centimetri lăţime. Bob, eşti sigur că în jurnal nu scria că este un seif de perete?

— O casă de bani, murmură profesorul cuprins de durere. Aşa îi spunea tot timpul Carlisle.

— Atunci ne pierdem vremea cu acest perete. E prea îngust.

Balenger cerceta cu privirea peretele din camera de zi, obloanele din metal şi uşa metalică dintre ele.

— Nici acolo nu e loc pentru seif.

Deschise uşa şifonierului şi zări haine şi costume, toate în stilul anilor ’30. Mirosul lor provoca greaţă. Trase hainele de pe o tijă din lemn şi le aruncă în cameră, apoi intră în şifonier şi bocăni în perete.

— Normal. Mai rămâne peretele din dormitorul din capăt sau poate în baie.

— Ai grijă, eroule, spuse Tod.

— Voi avea nevoie de lumină în dormitor.

Balenger luă ranga.

— Vinnie, ajută-mă!

Aruncându-i o privire furioasă lui Mack, care ţinea în continuare mâna pe umărul Corei, Vinnie îl urmă pe Balenger în dormitor. Lanternele lor dădură la iveală un dulap negru lăcuit cu margini roşii, o bandă cromată la bază şi o oglindă rotundă deasupra. Fotoliul pentru citit avea aceeaşi combinaţie de negru cu margini roşii.

La fel era şi patul, însă Balenger abia îl observă întrucât el şi cu Vinnie îl împinseră dinspre perete. Aflaţi în pragul uşii, Tod şi JD îndreptară lanternele în vreme ce Balenger bocăni în peretele ce sună a gol.

— Negru şi roşu, spuse Tod. Cine se credea Danata, Prinţul Întunericului?

— Sunt sigur că toţi cei pe care i-a împuşcat credeau asta, spuse Balenger.

Vinnie luă o scrumieră de pe noptieră.

— Voi verifica baia.

Pe când Balenger lovea cu ranga în perete, îl auzi pe Vinnie lovind peretele din baie. Chiar şi de la distanţă, peretele sunând a gol făcea evident faptul că nu se afla nimic în spatele lui. În cele din urmă, Balenger cercetă toată suprafaţa. Se dădu înapoi, respirând din greu, cercetând cu lanterna găurile pe care le făcuse.

— Nimic.

Se îndreptă înapoi către camera de zi.

— Aruncă ranga! îl avertiză Tod din pragul uşii.

Balenger o aruncă pe un scaun şi intră în camera de zi.

— Bob! Îl trezi el pe profesor. Încearcă să-ţi aminteşti din jurnal. Seiful nu se află aici. În jurnal se menţionează vreun alt loc în care ar putea fi?

— Sunt numai aiureli, spuse JD.

— Apartamentul lui Danata, spuse Conklin. În tavan, poate. Podeaua. Mă doare piciorul.

Balenger se uită la banda din jurul rănii. Aceasta era tot gri, nu se scurgea sânge, însă piciorul devenise alarmant de umflat. Trebuia să fie într-o ambulanţă de jumătate de oră, se gândi Balenger. Zvâcneşte?

— O durere constantă. Ascuţită.

„Poate că i-am lăsat o aşchie acolo”. Balenger puse o mână pe fruntea profesorului.

— Are febră.

— Vai, spuse Tod.

Mack încă o masă pe Cora pe umeri.

— Trusa de prim ajutor, spuse Balenger. Trebuie să-i mai dăm analgezice.

— Noi? spuse JD. Nouă ne pasă doar de...

— Bine, bine, dacă găsesc seiful, îi daţi analgezice?

— Se pare că avem o înţelegere.

Balenger se gândi în grabă:

— Tavanul iese din discuţie. Danata ar fi vrut să aibă acces într-un mod mai simplu. Mai rămâne podeaua. Vinnie, ia ranga. Poate că e o rampă.

Vinnie nu-i răspunse. Se uita la mâinile lui Mack de pe umerii Corei.

— Vinnie! Ranga!

Balenger împinse mobila deoparte, trase covorul şi îngenunche să examineze podeaua. Plăcile din lemn tare nu prezentau vreun şanţ evident.

— Trebuie să eliberăm podeaua, mutaţi toată mobila.

Lanterna lui Balenger trecu peste primul perete şi peste găurile pe care le făcuseră el şi Vinnie. Raza lumină întunericul din găuri. Înţelese şi se cutremură.

— E mult spaţiu în spatele acelui zid. Îndreptă lanterna către cea mai mare gaură. *Al naibii* de mult spaţiu.

Îşi vârî mâinile în gaură şi încercă să tragă de marginea tencuielii, însă cu încheieturile legate între ele, nu reuşea să prindă nimic.

— Ranga! Unde e...

Dintr-odată, Vinnie se afla lângă el, împingând ranga în gaură.

— E ceva aici!

— *Seiful?* întrebă repede JD.

Vinnie îndepărtă şi mai multă tencuială.

— Nu! Nu seiful!

Balenger arunca resturi pe podea.

— Pare să fie...

— O scară! spuse Vinnie.

— Ce? spuse Mack îndepărtându-se de Cora.

— O scară circulară!

Vinnie scobea peretele. Balenger arunca tencuiala deoparte. În scurt timp făcuseră o gaură suficient de mare încât să se strecoare.

Şuieratul unui foc de armă îl făcu pe Balenger să tresară. Glonţul izbi peretele din dreapta.

— Stai! porunci Tod. Nu intră nimeni acolo până când gaura nu e mult mai largă şi putem să vedem tot ce se petrece. Unul dintre voi s-ar putea să fie tentat să fugă pe scări. Nu uitaţi că profesorul e aici şi, cum o cheamă, Cora.

— Dulceaţa, spuse Mack.

— Dacă cineva încearcă să fugă, îl împuşc. Ne-am înţeles?

Vocea lui Balenger cedă:

— Da.

— Atunci dărâmaţi peretele acela.

Vinnie lovea cu ranga, lărgind gaura. Ţinând mâinile într-o parte, Balenger reuşea să prindă bucăţi de tencuială şi să le desprindă. Se vedeau grinzile de susţinere, două pe patru, cadrul pe care era fixată tencuiala. Spaţiul din spatele peretelui devenea din ce în ce mai vizibil.

— La naiba, se poate da o petrecere acolo în spate, spuse Tod.

Între camera de zi a lui Danata şi peretele camerei alăturate era un gol de doi metri. În dreapta, aproape de peretele balconului, o scară circulară ducea în sus. Era din metal şi îi amintea lui Balenger de un tirbuşon gigantic.

— Explică-ne şi nouă, spuse JD.

— Carlisle folosea scara pentru a se deplasa în secret prin spatele pereţilor, îi spuse Balenger. Pun pariu că scara duce tocmai la parter.

— Şi pun pariu că mai sunt şi alte scări, spuse Vinnie.

— Nebunului care a construit hotelul acesta îi plăcea să tragă cu ochiul? întrebă JD.

— Trăia prin intermediul altora. Trebuia să limiteze contactul. Îi era frică să nu fie rănit. Era hemofil.

— Ce înseamnă...?

— O boală a sângelui. Sângele lui Carlisle nu avea agenţi de coagulare. Cea mai mică lovitură sau zgârietură îi putea cauza sângerarea şi părea imposibil de oprit.

— Aşa că se distra spionându-şi oaspeţii? întrebă Tod.

Lanterna de pe casca lui Balenger dezvălui peretele de cealaltă parte a pasajului. La fiecare doi metri, ceea ce păreau a fi nişte oculare de microscop ieşeau din perete.

— Cu astea. Peretele din partea cealaltă probabil că are mici găuri ascunse lângă un tablou sau lângă o aplică de perete. Lentilele din partea aceasta măresc imaginea.

— Putea să urmărească oamenii cum se dezbracă? spuse Mack. Sau cum se duc la baie sau cum şi-o trag?

— Sau cum se ceartă, spuse Balenger. Sau un bărbat cum se îmbată şi îşi bate nevasta, ori cum o femeie intră în cadă şi se sinucide tăindu-şi venele.

— Sau cum un băiat îi zdrobeşte capul tatălui lui cu o bâtă de baseball, spuse Vinnie. Toate aceste lucruri au avut loc aici. În cele din urmă, de la înfiinţarea hotelului, în fiecare cameră s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— De aceea s-a şi construit hotelul Paragon, spuse Balenger. E vorba despre emoţiile noastre, bune sau rele. Carlisle a vrut să vadă de ce sunt capabili oamenii, astfel că a construit o mică versiune a lumii.

— Mi se rupe, zise Tod. Unde e blestematul ăla de seif?

Balenger privi de pe scări de-a lungul culoarului. Privirea lui poposi pe o porţiune de zid paralelă cu peretele din camera de zi a lui Danata, unde obloane din metal ascundeau ferestre care avuseseră odinioară vedere la promenadă şi plajă.

— Între aceste obloane există o uşă. Unde crezi că duce?

— Către un balcon? sugeră Vinnie.

— Sau poate o curte interioară. Fiecare dintre etajele hotelului era retras, spuse Balenger. Când Danata ieşea pe uşa iniţială, stătea pe acoperişul camerei de sub el. Pun pariu că avea o curte interioară acolo. O grădină plină de arbuşti şi de copaci. O masă şi scaune de exterior. Poate un şezlong. Se tolănea în scaun. Lua ceva de băut. Urmărea fetele de pe plajă. Aşa aş fi vrut şi eu. Însă Danata a avut o carieră îndelungată de mafiot. Nu ar fi supravieţuit decenii la rând dacă ar fi fost prost sau ar fi stat în câmp deschis. Cei din camerele din dreapta sau stânga l-ar fi putut zări. Un individ căruia Danata i-a împuşcat fratele ar fi putut să închirieze camera de alături şi să-i tragă un glonţ în cap în timp ce bea ceva şi se uita la fete.

— Şi? întrebă Tod.

— În locul lui Danata aş fi construit prelungiri de-a lungul ambilor pereţi ai apartamentului. Prelungiri până la capătul curţii şi al acoperişului. Pereţi care să împiedice vederea dinspre celelalte camere.

— Şi ce dracului e cu asta?

— Poate că prelungirea de pe partea asta e lată cât coridorul. Coridorul s-ar putea întinde tocmai până la marginea acoperişului.

Balenger studie partea de doi metri a peretelui la capătul coridorului. La nivelul umărului, din dreapta şi din stânga ieşea câte un buton. Fără să ceară permisiunea, se duse de-a lungul coridorului şi bătu în pereţi.

— Sună a gol.

Studie din nou butoanele.

— Cu mâinile legate nu pot să trag de ele.

— Dă-te la o parte, spuse Tod ţintind cu pistolul.

Când Balenger se îndepărtă suficient de mult, JD păşi între cadrele de susţinere şi se apropie de peretele din capăt. Prinse butoanele de ambele

părţi şi trase, însă nu se întâmplă nimic.

— Sunt fixate bine.

— Trage mai tare. Cred că sunt mânere.

JD smuci cu putere, apoi se clătină pe spate când una din părţi se eliberă. Lanternele străpungeau culoarul întunecat pe toată lungimea lui.

— Şi iată şi seiful pe care îl căutaţi, spuse Balenger.

39

Era la circa trei metri distanţă, ocupând toată lungimea şi lăţimea culoarului. Marginile erau din metal negru în vreme ce uşile erau din alamă, acum de culoare verzuie. Balenger îşi imagina cum trebuie să fi strălucit odată. În mijloc, uşa avea un mâner şi un cadran. Deasupra era tipărit „Corrigan Security”, numele unei companii despre care Balenger presupunea că nu mai există.

— Am fost nevoiţi să dărâmăm peretele pentru a ajunge aici, spuse Vinnie. Cum ar fi putut să ajungă Danata aici?

Balenger observă o nişă în stânga. Se înapoie în locul unde JD îndepărtase paravanul ce ascundea restul culoarului. Paravanul era paralel cu peretele dinspre promenadă şi plajă. Colţul din dreapta al peretelui era ocupat de o bibliotecă. Balenger nu încercase să mute biblioteca pentru că părea evident că nu poate fi nimic în spatele ei.

Pe urmă se duse înapoi în cameră şi trase de bibliotecă.

— Vinnie, ajută-mă.

Amândoi nu reuşiră să o clintească.

— Iau ranga, spuse Vinnie.

— Ai grijă, spuse JD.

— Stai o clipă.

Încurcat de banda de la încheieturi, Balenger împinse la o parte cărţile din dreapta raftului din mijloc, pipăi în interiorul casetei şi atinse o manetă din metal. Ridică de manetă şi caseta se deschise. Spaţiul din spate era nişa pe care o văzuse mai devreme.

— Prelungirea care merge până la marginea acoperişului trebuie să aibă o boxă în colţ, un fel de efect decorativ, probabil cu flori sau arbuşti în faţă, astfel încât Danata să nu se uite la un perete gol când stătea afară. Boxa şi ce e în faţă maschează exteriorul nişei.

Balenger păşi prin biblioteca deschisă, intră în nişă, făcu dreapta, ajunse la culoar şi se întoarse către stânga cu faţa către seif.

— În regulă, asta explică modul în care pătrundea Danata din sufragerie în seif, spuse Tod. Însă asta nu explică existenţa scării. Aceasta nu l-a deranjat oare? Danata n-a început să se întrebe ce fel de lichea e Carlisle dacă are nevoie de o scară ascunsă?

— Nu cred că Danata ştia de existenţa scării, spuse Balenger. Toată construcţia se află afară, în curtea interioară. Muncitorii nu aveau nici un motiv să pătrundă în peretele interior.

— Îmi pasă doar de seif, spuse Tod. Deschide-l!

Balenger apăsă pe mâner şi apoi trase. Uşa nu se clinti. I se tăie elanul.

— E încuiată.

— Ne-ai implorat să nu-l omorâm pe bătrân. Ai spus că el ştie cum să ajungem la seif.

„Acum e acum. Motivul pentru care ne-au ţinut în viaţă.” Asudat, îşi aminti de rebelul irakian care îl ameninţa că-i taie capul. Întrebarea îi stăruia în minte: cum să fac clipa să dureze cât mai mult?

Balenger traversă încăperea către profesor, care continua să zacă îndurerat.

— Bob.

Conklin gemu.

— Conklin, ştii combinaţia?

— Poate.

— *Poate?* întrebă Tod.

Tatuajele lui păreau nişte creaturi care i se unduiau pe obraji.

— Concentrează-te, Bob. E foarte important. Spune-ne cum să pătrundem în seif.

— O presupunere.

— *O presupunere?* spuse Tod furios.

Conklin respira din greu.

— Jurnalul.

— Da, spune-ne despre jurnal, zise Balenger.

— Carlisle s-a folosit de unul dintre vizoarele lui pentru a-l urmări pe Danata cum descuie seiful. Carlisle a văzut combinaţia.

— *Şi?* întrebă Mack. *Care sunt numerele?*

— Carlisle scria în jurnalul său că Danata şi-a folosit numele în loc de numere.

— Ce vrea să însemne *asta?*

— Bob, vorbea de vreo corespondenţă între alfabet şi numere? întrebă Balenger.

— Cred.

— „Cred”nu e destul, spuse Tod îndreptând pistolul.

Balenger zări o măsuţă lângă canapeaua pe care zăcea profesorul. Trecu degetul pe suprafaţa ei prăfuită.

— Acesta e alfabetul. Începu să scrie febril. Voi potrivi câte un număr cu fiecare literă. A e l. B e 2. C e 3.

— Am prins dracului ideea, spuse Mack.

— Danata. D e 4. A e 1. N e 14. A e 1. T e 20. Dacă le aşezăm în ordine, obţinem 41141201. Asta e combinaţia: 41, 14, 12,01.

— Ai face bine să ai dreptate, spuse JD.

Balenger se repezi pe culoar şi ajunse la seif. Încercând să-şi stăpânească mâinile, formă 41 la dreapta.

— Celelalte numere! Nu-mi amintesc. Vinnie, citeşte-le!

Vinnie le citi.

Balenger continuă, formând 14 la stânga, 12 la dreapta şi 1 la stânga. Cu pulsul accelerat, întoarse mânerul şi trase de uşă, care opuse rezistenţă.

— Să le facem de petrecanie şi să punem mâna pe cât mai multe sfeşnice şi scrumiere din astea de o mie de dolari, pe tot ce se poate căra, spuse JD.

— Dar fata să n-o omorâm încă, spuse Mack. Dulceaţa şi cu mine avem întâlnire.

— Am început în direcţia greşită! Stărui Balenger. Ar fi trebuit să pornesc de la stânga, nu de la dreapta!

Formă 41 la stânga, 14 la dreapta, 12 la stânga şi 1 la dreapta. Rugându-se, trase de mâner, dar uşa nu se deschise nici acum.

Nu!

— Am terminat discuţia, spuse Tod.

— Te rog! Dă-mi o şansă să mă gândesc! Teoria are sens!

„Unde am greşit?”se gândi el.

Profesorul murmură ceva. Balenger prinse doar ultimul cuvânt, „... greşit”.

— Ce?

— E numele greşit. Conklin se căzni să vorbească mai tare: Nu Danata.

— Deliregază.

JD se apropie cu ranga, gata să lovească. Fiind cel mai tânăr din grup, era cel mai însetat de violenţă, îşi dădu seama Balenger.

— Hai să curmăm suferinţa boşorogului.

— În timpul ăsta eu îi arăt dulceţei dormitorul, spuse Mack.

— Prenumele, spuse Conklin.

— Carmine! spuse Balenger. Stai!

Se duse lângă altă masă şi scrise „Carmine” în praf.

— C e 3. A e 1. R e 18. M e 13. I e 9. N e 14. E e 5. În ordine, am obţinut 3118139145. Asta e combinaţia! Cinci numere: 31, 18, 13, 91, 45.

— Cinci numere? întrebă Tod. Adineauri erai sigur că sunt patru.

— Lasă-l în pace pe profesor! Ne-a dat indicaţii! Dacă funcţionează, şi-a câştigat dreptul de a mai trăi puţin!

Lui Balenger i se puse un nod în gât. Pentru asta se chinuise, doar pentru dreptul de a mai trăi puţin. Însă de data aceasta, în pofida tunetelor ce semănau cu explozii, trupele nu veneau să-l salveze.

— Arată-ne, spuse Mack plimbându-şi mâinile pe umerii Corei.

Ea nu avea nici o reacţie, privea doar în gol.

Balenger dădu fuga la seif şi încercă să-şi stabilizeze lanterna tremurătoare de pe cască.

— Vinnie, citeşte-mi numerele!

De data asta, începu spre stânga: 31, dreapta 18, stânga 13, dreapta 91, stânga 45.

Lanternele luminau în direcţia lui, în vreme ce Tod, Mack şi JD pătrunseră pe coridor. Îl împinseră pe Vinnie înaintea lor.

— Răsuceşte mânerul, eroule. Trage de uşă, spuse JD.

„Te rog, Doamne, Te rog”, se gândi Balenger, apoi trase.

Dintr-odată, JD scoase un urlet.

40

Întorcându-se, Balenger zări o siluetă întunecată aruncându-se asupra lui JD şi doborându-l.

— Soţul meu! Mi-ai omorât soţul! Cora avea o scrumieră în mâini cu care îl lovea. Nenorocitul mi-a omorât soţul.

JD răcni.

Luminile se zbăteau nebuneşte.

— Nenorocitule, striga Cora căutând să-i spargă dinţii lui JD cu scrumiera.

JD ridică braţul. Încasă lovitura în încheietură şi icni.

— Nu încerca nimic, eroule, spuse Tod îndreptând pistolul către Balenger.

— Nici nu-mi trece prin minte.

— E iubita *ta*, îi spuse Tod lui Mack. Credeam că o urmăreşti. Linişteşte-ţi târfa.

— Ia-o de pe mine! Strigă JD, apărându-şi disperat faţa.

— Nenorocitule. Nenorocitule. Cora aruncă scrumiera către fruntea lui JD, dar acesta se feri.

Mack o înşfăcă, străduindu-se să o scoată de acolo, însă furia ei era mai mult decât se aştepta.

— Ia-o de pe *mine*.

Mack îi zbură scrumiera din mână.

Acum ea lovea cu pumnii.

— Îmi pare rău să fac asta, spuse Mack apucând ranga. E chiar păcat.

— Nu! spuse Balenger. Nu, lasă-mă pe mine! O opresc eu!

Se aruncă asupra Corei, prinzând-o cu încheieturile lui bandajate. Ea se luptă să-şi desprindă mâinile, însă Balenger se răsuci într-o parte, luând-o de pe JD, apoi o blocă la pământ, împiedicând-o să se târască deoparte.

— Se pare că tot foloseşti la ceva până la urmă, spuse Tod.

— Ai nevoie de ea. N-o omorî, spuse Balenger.

— Oho, am nevoie de ea, da, spuse Mack. Însă după aceea...

JD se ridică în picioare, ştergându-şi sângele de pe buze.

— Dă-mi ranga.

— Nu! Ai nevoie de ea! Ai nevoie de noi toţi! Monedele din aur!

— Încă mai aiurezi despre asta? spuse Mack. Monedele acelea din aur, dacă măcar există, nu au nici o valoare – *nu putem nici măcar să pătrundem în blestematul ăla de seif.*

— Nu! Cred că am auzit un clinchet. Cred că l-am descuiat.

— De la început nu ai făcut decât să minţi!

— Dacă pot să deschid seiful, dacă pot să-ţi arăt monedele din aur, vei avea nevoie de noi toţi.

— Pentru ce?

— Să cărăm monedele! Vor fi grele. Veţi avea nevoie de ajutor să le duceţi jos şi prin tuneluri. Altfel, va dura de două ori mai mult. Nu veţi ajunge afară

înainte să înceapă furtuna.

— Crezi că sunt atât de multe?

— Altfel de ce ar fi instalat Danata un seif atât de mare?

Tod şi Mack se uitară unul la altul.

— Fă-o, în timp ce eu am grijă ca ăştia de aici să nu încerce nimic, îi spuse Tod lui Mack.

Balenger simţea o apăsare în cutia toracică. Forţa adrenalinei făcea să pară că i se umflă pieptul, gata să explodeze.

Ţinând în continuare ranga, Mack îşi puse lanterna la subraţ pentru a putea prinde mânerul uşii.

Tic tac, tic tac, tic tac. Fără trecut. Fără viitor. „Acum aproape s-a sfârşit”, se gândi Balenger.

Mack trase în jos de mâner. Apoi trase. Uşa seifului se mişcă. Timpul părea să fi rămas în loc.

— Uimitor, al dracului, spuse Mack. Se dădu la o parte şi deschise larg uşa.

Lanterna lui Balenger lumină înăuntru. La fel şi cea a lui Vinnie. La fel şi lanternele îndreptate de Tod, Mack şi JD. Un tunet răsună prin acoperişul spart din afara încăperii. Hotelul se cutremură. Apoi se făcu linişte deplină. Părea că nimeni nu respiră.

Monedele din aur se aflau pe rafturi în tăvi metalice, până sus, aşezate în partea dreaptă a seifului. Mai multe monede decât şi-ar fi putut imagina vreunul dintre ei. Perfect conservate. În stare impecabilă. Absenţa prafului le făcea să pară că absorb lumina lanternelor îndreptată către seif şi că o transmit înapoi.

Însă nu la asta se holbau. Nu asta era ceea ce îi făcuse să rămână cu gurile căscate.

— Nu, spuse Vinnie.

O duhoare de pişat şi de rahat veni dinspre seif. Atenţia lor era captată de o femeie într-o cămaşă de noapte transparentă şi murdară, prin care i se vedeau sânii, sfârcurile şi triunghiul de păr pubian.

Pentru o clipă, Balenger se lăsă păcălit de umbre. Cu un sentiment de groaza amplificat, i se părea că o cunoaşte.

Părul blond al femeii atârna ca un mop. Fragilă, trasă la faţă, în vârstă de aproape treizeci de ani, ea se trase în spate înspăimântată, ascunzându-se cât mai mult posibil în seif. La picioarele ei stătea un sac de dormit mototolit. Pe acesta se aflau ambalaje de batoane de ciocolată şi sticle de apă goale, în colţ se afla un hârdău. Ridică mâinile să-şi protejeze ochii înspăimântaţi de luminile pătrunzătoare.

Balenger simţi că i se înmoaie genunchii. Avea senzaţia ameţitoare că a căzut printr-o trapă ce duce către nebunie.

2.00 A.M.

41

— Isuse, spuse Vinnie.

Lui Mack îi pieri glasul.

— Ce naiba e...

Când se ridică în genunchi, Balenger observă că până şi Cora rămăsese înmărmurită.

Mack păşi către intrarea în seif. Lanterna lui arunca o umbră dezolantă a capului ei.

— Cucoană, cum ai intrat aici?

Femeia scânci, ferindu-se cu atâta disperare încât părea că vrea să treacă prin peretele din capăt al seifului. Mack încă mai avea ranga în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, o sperii, spuse Tod. Dă-i lui JD ranga aia blestemată şi pleacă de-acolo!

— E aici? Vine? Gemu femeia.

— *Cine* să fie?

— El v-a trimis?

— Nu ne-a trimis nimeni.

— Ajutaţi-mă!

Mack păşi în seif. Lanternele îi conturară umbra când acesta se apropie de ea.

— Cine ţi-a făcut asta?

Femeia tresări când îi zări mâna.

— Oricine-ar fi fost, nu sunt eu acela, spuse Mack.

— ... nu acela.

Femeia era înspăimântată acum de ochelarii groteşti cu infraroşu atârnaţi la gâtul lui Mack.

— Nu m-a trimis el.

— ... trimis.

— Dar pe bune că mi-aş dori să ştiu cine e dementu' ăla nenorocit. Ia-mă de mână! Să ieşim de-acolo.

Nesigură pe picioare, femeia păşi peste sacul de dormit. Ezită, suspină şi îl luă de mână.

— Cum a reuşit să respire acolo? întrebă Tod.

Mack se uită în spatele seifului.

— Găuri. Cineva a dat găuri.

— Trebuie să... Femeia aproape se prăbuşi. Mack o ajută să se ridice în picioare. Grăbeşte-te. Du-mă departe de el.

— Nu-ţi face griji, spuse JD. Dacă o să vină pe aici, el ar trebui să-şi facă griji.

— Mi-e sete.

— De când eşti...

— Nu ştiu. Am pierdut noţiunea timpului.

— Daţi-i nişte apă, spuse Tod.

Bău cu atâta sete încât nu părea să fi observat cicatricea albicioasă de pe obrazul lui Mack.

— Repede, imploră ea. Înainte să se întoarcă.

— Cum te cheamă?

Mack o duse de pe coridor către lumina lumânărilor din camera de zi.

— Amanda.

Avea vocea răguşită după o perioadă îndelungată de tăcere. Evert. Suntem în Brooklyn? Eu locuiesc în Brooklyn.

— Nu. Suntem în Asbury Park.

— Asbury...? *New Jersey?*

Era ca şi cum i s-ar fi spus că se află la mii de kilometri depărtare de casă. Se încruntă când zări dărâmăturile din umbră.

— Doamne, ce e locul acesta?

— Hotelul Paragon. E părăsit.

Amanda trase brusc aer în piept. În lumina lumânărilor, se îngrozi de tatuajele de pe obrajii lui Tod.

El îşi duse furios mâna la faţă.

— Nu mă ascultaţi, îi imploră Amanda. Trebuie să plecăm de aici înainte ca el să se întoarcă.

— Cine-i tipul ăsta? întrebă Mack.

— Ronnie. Aşa mă pune să-i spun.

— Nu are şi nume de familie?

Cu o privire răvăşită, Amanda scutură din cap disperată.

— Cum arată?

— Nu avem *timp*, se văită Amanda, trăgând de Mack să o ducă la uşă.

— Noi suntem trei, spuse JD. Crede-mă, dacă îl găsim, orice ţi-ar fi făcut până acum nenorocitul, va înceta.

— Trei? Dar...

Amanda se întoarse către Balenger, Vinnie şi Cora. Coborî privirea către banda adezivă cu care aveau prinse încheieturile. Gemu.

Se auzi un tunet.

— La naiba cu asta, spuse JD. Am găsit ceea ce voiam. Haide să plecăm înainte să înceapă ploaia. Hei, Urecheatule, e adevărat că tunelurile s-ar putea inunda?

— În parte, pentru asta au şi fost concepute. Să dreneze apa de ploaie, după furtuni, spuse Vinnie.

— Goliţi rucsacurile, ordonă Tod, şi încărcaţi-le cu cât de multe monede pot duce. Îndesaţi-vă buzunarele!

— Dar cum rămâne cu ei? spuse JD arătând spre prizonieri.

Tod ridică pistolul.

— Stai, spuse Balenger. Ceva e în neregulă.

Îl cuprinse un fior. Prin uşa deschisă se auzea vâjâitul vântului. Tunetele bubuiau prin acoperişul spart. Mirosul de ploaie pătrunse înăuntru. Auzea pleoscăitul apei abătându-se asupra geamurilor din acoperiş şi inundând balconul şi balustrada.

— Cu siguranţă e ceva în neregulă. A început deja furtuna.

Mack scoase echipamentul din rucsac şi se repezi către seif.

— Nu la asta m-am referit.

Balenger se uita la profesor, care stătea rezemat pe canapea.

Lumina lanternei sale se mişcă uşor, coborând până ce îi lumină pieptul lat. Apoi i se rostogoli în poală, luminând între picioare, ca şi cum i-ar fi căzut casca de protecţie. Însă Balenger îşi aminti că aceasta îi rămăsese fixată pe cap chiar şi când s-au prăbuşit scările, fiind prinsă cu o baretă sub bărbie.

Cu picioarele amorţite, se apropie de profesor, nefiind sigur că poate ajunge acolo. „Te rog, Doamne, sper să mă înşel.” Însă în vreme ce se apropia împleticindu-se, mirosul de ploaie fu înlocuit de cel de cupru. Sânge. Canapeaua era îmbibată de sânge. La fel şi profesorul a cărui cască i se odihnea în poală. Ca şi capul lui, de altfel.

42

Balenger simţi un gust acid în gură. Îşi duse mâna la gură, sperând că asta îl va împiedica să vomite. Se întoarse către Tod, sufocându-se.

— Du-o de lângă canapea.

— Ce?

— Femeia. Amanda. Du-o în cealaltă parte a încăperii.

— Despre ce vorbeşti?

Tod se uită în spatele lui Balenger şi zări ce se afla pe canapea.

— O, drace. Se întoarse la fel de iute ca şi Balenger. Mack, adu un cearceaf din dormitor!

— De ce?

— Fă ce-ţi spun!

— Ce s-a întâmplat? întrebă JD.

Apoi zări trupul plin de sânge şi fără cap al profesorului de pe canapea şi scoase un vaiet.

— Ronnie, scânci Amanda.

Vinnie şi Cora se întoarseră şocaţi.

— Ronnie e aici, spuse Amanda.

— Cum? întrebă Tod.

— Cu toţii am fost pe culoar.

Balenger se lupta cu ameţeala. Braţele şi picioarele îi erau amorţite de panica ce îl cuprindea. Trăirile din Irak ameninţau să-l copleşească. „Nu! Îşi spuse el. Dacă le laşi să preia controlul, mori. Pasivitatea îţi aduce moartea.”

— Am lăsat uşa deschisă.

Bubui încă un tunet. Ploaia se abătu asupra balconului.

— Cineva a intrat în timp ce eram distraşi de seif şi de Amanda.

— Ronnie, spuse Amanda.

— A stat afară pe întuneric. A ascultat multă vreme.

Balenger avea un glas nesigur.

— Multă vreme? spuse Tod privind fix către întunericul de dincolo de uşă. De unde ştii?

— Acum douăzeci de minute v-am povestit despre Irak, despre individul care a vrut să-mi taie capul, iar acum îl găsim pe profesor cu capul...

Mack sosi în grabă din dormitor, se repezi către canapea şi aruncă un cearceaf peste cadavrul profesorului. Acesta se îmbibă de sânge. Lanterna de pe casca profesorului lumina sinistru prin materialul textil.

— Ce duhoare, spuse Mack dezgustat. Nu mi-am dat seama niciodată cât de tare...

— Mda, spuse Balenger. Sângele duhneşte. Trupurile mutilate duhnesc.

— Ronnie, repetă Amanda.

Părea să fie singurul cuvânt pe care îl cunoaşte.

— S-ar putea să mai fie aici încă!

JD cercetă fiecare colţ cu lanterna.

— Închide uşa! Ordonă Tod. Încuie-o!

— Cum să o încui? Am rupt tocul cu ranga.

— Blocheaz-o cu mobilă.

JD târî biblioteca spre uşă.

— Să mă ajute cineva.

Îl ajută Vinnie. Balenger se repezi către o masă ce părea mai greoaie. Cora se afla lângă el, ajutându-l printre suspine să împingă masa în uşă. Mack puse un scaun deasupra.

— Nu mai intră nimeni pe aici, spuse Mack luând ranga.

— Dar dacă se află încă în cameră?

JD cercetă din nou colţurile cu lanterna. Raza tremurândă a lanternei făcea umbrele să danseze.

— Ronnie e aici, spuse Amanda.

— Verifică dormitorul, baia şi şifonierul! Strigă Tod. Se repezi către dormitor, apoi se întoarse şi îndreptă arma către Balenger. Să nu pleci nicăieri.

— Nu mă gândeam la asta. În momentul de faţă prefer să rămân lângă tine.

Balenger puse mâna pe un ciocan dintr-o grămadă de scule vărsate din rucsac. Intră pe coridor, stinse lanterna pentru a se ascunde şi se aşeză lângă scări, pregătit cu ciocanul, ascultând dacă urcă cineva. Tot ce auzea erau însă bătăile inimii lui şi tunetele ce zdruncinau pereţii.

Îşi dădu seama că Vinnie şi Cora se aflau lângă el, stingându-şi lanternele şi păzind scările. Fiecare ţinea câte o veioză de parcă ar fi fost o bâtă. Se uită spre Amanda, care se ascundea în camera de zi, scâncind numele lui Ronnie.

— Cora, poate că ar fi mai bine să stai cu ea. Încearcă să o calmezi.

Cora îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Arăt eu în stare să calmez pe cineva? Cu toate acestea, se duse la Amanda.

Balenger o urmări pe Cora cum o atinge pe braţ pe Amanda şi îi vorbeşte încet. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către hăul întunecat al scărilor în spirală. Tot ce ştia era că era cineva acolo, urmărindu-l.

— Nu se află în şifonier, dormitor sau baie, spuse Tod, întorcându-se cu Mack şi JD.

Mack luă o sticlă cu apă de pe podea şi o bău pe jumătate.

— S-ar putea să fim nevoiţi să raţionalizăm din restul de sticle, spuse Balenger.

— Noi? întrebă Tod.

— Trebuie să... spuse Amanda.

— Ce?

— Să mă uşurez...

— Şi eu la fel, spuse Cora.

— Ce te împiedică?

— Ne-ai luat sticlele pe care le folosim pentru...

— Du-te în baie. Nu vei avea cu ce să tragi apa, dar ce contează?

— Nu vreau să merg acolo singură.

— Vin eu cu tine, spuse Mack rânjind.

— Merg *eu*, spuse Vinnie. Îşi aprinse lanterna de pe cască şi le făcu semn femeilor să-l urmeze în dormitor. Voi sta chiar în faţa uşii.

Cora îşi puse braţul în jurul Amandei şi o conduse către dormitor. Balenger îl observă pe Mack holbându-se la spatele cămăşii de noapte a Amandei. Cele două femei însoţite de Vinnie dispăruseră apoi în întuneric.

Pe când îi urmărea îndepărtându-se şi cercetă dezastrul din camera de zi, mobila ruptă, pereţii distruşi, Balenger se gândi: „Să nu lăsăm nimic în afară de urme de paşi? Să nu luăm decât imagini? Nu mai era mare lucru de stricat”.

— Şi acum ce urmează, eroule? întrebă Tod. Vreo sugestie?

— Foloseşte telefonul celular să suni la poliţie.

— Nu-ţi aduci aminte că numărul local de urgenţe nu funcţionează? Iar la numărul obişnuit de poliţie se aşteaptă mult.

— Atunci sună la poliţie în alt oraş.

— Mda, sigur. Şi în loc să-l înfruntăm pe acest căcănar, Ronnie, vom fi acuzaţi că ţi-am omorât amicul, ca să nu mai vorbim de răpirea voastră. Cumva, cred că avem şanse mai mari împotriva lui Ronnie.

— Nu până acum.

— Mda, ei bine, până acum nu am fost organizaţi. Nu ştiam cu cine avem de-a face.

— Încă nu ştiţi.

— Vom şti când se întoarce femeia şi obţinem informaţii de la ea.

JD duse un rucsac gol în seif.

— Mamă, ce pute aici!

Începu să arunce monede în rucsac. Acestea scoteau un clinchet înfundat.

— Iată altă sugestie, spuse Balenger.

„Continuă să-i faci să aibă impresia că suntem împreună”, se gândi el.

— Colecţionarii nu plătesc şapte sute de dolari pe monede zgâriate. Acelea sunt perfecte, iar el le distruge.

— Hei, tâmpitule! Strigă Tod. Ai grijă cu alea! Nu le zgâria! Foloseşte tăvile. Pune monedele înăuntru cu tot cu tăvi. Eram derutat acum o clipă, îi spuse lui Balenger. Aveam nevoie să gândesc. Însă acum am totul acoperit. Cu ochelarii noştri, îl vom vedea pe Ronnie înainte ca el să ne vadă pe noi.

— Nu te-ai gândit că s-ar putea să aibă şi el ochelari?

Tod se încruntă, sprâncenele lui dese încreţindu-i tatuajele. Zgomotul de paşi îl făcu să se întoarcă spre Vinnie, Cora şi Amanda, care se întorceau.

— Spune-ne despre Ronnie, îi ceru el.

Chipul Amandei se încordă. Tulburată de amintiri, trase adânc aer în piept.

— El... îşi muşcă buza inferioară şi se forţă să continue: Lucrez într-o librărie din Manhattan. A intrat de câteva ori. Era prietenos, spuse ea cuprinzându-se în braţe. Cred că m-a urmărit până acasă în Brooklyn şi şi-a dat seama unde să parcheze maşina, unde să se ascundă. Cu câteva zile mai înainte, prietenul meu se mutase de acolo. Locuiam singură într-un apartament pe care nu mi-l puteam permite singură. Eram atât de îngrijorată

de plata chiriei, încât nu am fost atentă când am coborât din metrou şi am mers spre casă.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Mack.

— Nu am idee, spuse Amanda tremurând. În ce dată suntem?

— Douăzeci şi patru octombrie.

— Oh, spuse Amanda pierzându-şi glasul.

Se cufundă în scaun.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Balenger. În noaptea în care m-a prins era paisprezece iunie.

Ochii Amandei exprimau deznădejdea şi spaima. Librăria a fost deschisă în noaptea aceea până la zece. Am avut sesiune de autografe cu un autor. Nu am ajuns acasă decât abia la miezul nopţii. Avea o cârpă cu o substanţă în ea, pe care mi-a pus-o la gură când traversam pe alee. Trase din nou aer în piept. Când m-am trezit, mă aflam pe pat la etaj. El stătea lângă mine, ţinându-mă de mână.

Închise ochii, îşi plecă privirea şi se cutremură ca şi cum ar fi simţit un gust oribil. Şi atunci mi-a explicat datele noii mele vieţi.

— Cum arată? întrebă Tod. Are vreo armă? Dacă ne luptăm cu el, la ce să ne aşteptăm?

— E bătrân.

— Ce?

— Mult mai bătrân decât mine. Mai bătrân decât tine, spuse Amanda uitându-se către Balenger, care avea treizeci şi cinci de ani.

— Cât de bătrân? întrebă Tod.

— Nu mă pricep să fac astfel de aprecieri. Oricine are peste patruzeci de ani...

— Crezi că are peste patruzeci? întrebă Balenger.

— Da.

— E *chiar* bătrân? Nu poate fi dacă te-a doborât pe tine.

— Poate că are în jur de cincizeci de ani. Înalt. Slab. Genul *vânos*. Are o expresie neutră pe faţă. Chiar şi când zâmbeşte e neutră.

— Un tip slab la cincizeci de ani?

Tod începea să devină încrezător.

— Cred că putem să ne descurcăm cu el.

— E foarte puternic.

— Mai puternic decât asta? spuse Tod ridicând pistolul.

— Ridică greutăţi.

— Slăbănogii care ridică greutăţi nu mă fac să mă scap pe mine de frică. Tod se uită la Mack şi JD: Întrebări?

— Mda, spuse JD. Ce mai aşteptăm?

Mack se uită cu părere de rău spre Cora, apoi dădu din cap.

— Corect. Să luăm monedele şi să ieşim de aici.

— Şi *ei?* întrebă JD.

— Îi legăm de scaune, spuse Tod.

Luă ciocanul din mâna lui Balenger şi îl aruncă pe o grămadă de scule.

— Îl lăsăm pe Ronnie să-i aranjeze în locul nostru. Astfel, vina va cădea

asupra *lui*. Poliţia îl va învinui probabil tot pe el pentru tipul pe care l-ai aruncat peste balustradă.

— Vă rog, spuse Amanda. Scoateţi-mă de aici.

— Nu se poate.

— Ajutaţi-mă!

— Hei, îmi pare rău, dar tu eşti motivul pentru care e şucărit. Dacă încercăm să te scoatem de aici, va veni după tine, ceea ce înseamnă că va veni după *noi*. Doar nu crezi că suntem atât de proşti.

— Nenorocitule!

— Ei bine, dacă te comporţi aşa, treci pe scaun.

Tod o împinse pe scaun. JD luă banda adezivă dintr-o grămadă de echipament de pe podea.

— Dulceaţă, treci pe scaunul ăsta, îi spuse Mack Corei.

— Eroule, tu treci pe ăsta, spuse Tod.

Scaunul rămas era proptit în uşă.

— Şi tu, Urechilă, stai în cadrul de lângă perete.

JD o legă pe Amanda de scaun cu banda adezivă, prinzându-i gleznele şi umerii. Apoi se duse la Cora.

— O fac eu, spuse Mack.

Balenger îl zări cum pipăie picioarele şi sânii Corei, în timp ce lipea banda.

Îşi puseră rucsacurile grele pe umeri, apoi se duseră la seif şi îşi îndesară buzunarele cu monede. Greutatea le trăgea pantalonii şi hainele în jos.

— Deşi nu aş vrea să irosim spaţiul din buzunare, ar fi mai bine să luăm staţiile de emisie-recepţie în caz că ne separăm, spuse Tod.

Cu mişcări greoaie, se întoarseră la uşă. În vreme ce Tod ţintea cu pistolul, Mack şi JD mutară mobila. Mack deschise uşa şi se dădu înapoi.

Răsună un tunet. Ploaia se abătea asupra balconului. Pătrunse o briză rece.

Tod strigă pentru a se face auzit peste zgomotul furtunii:

— Ronnie, nu trebuie să-ţi faci griji! Nu îţi luăm iubita! Ţi-o lăsăm ţie! Şi mai e şi un bonus! Îţi lăsăm şi pe nişte noi prieteni de-ai ei! Sunt împachetaţi ca nişte cadouri, gata pentru tine! Nici un deranj! Nu-ţi stăm în cale! Poate că nu ştii că locul acesta va fi dărâmat! Recuperatorii vin săptămâna viitoare! E mai bine să-ţi muţi cuibul! Ce zici de ajutorul dat? Ne pare rău că am dat buzna! Să nu ne porţi pică! Plecăm acum! Distracţie plăcută! Îşi puseră ochelarii cu infraroşu şi se îndreptară spre scări. Tod ezită şi se uită la Balenger. Sunt artist, ştiai asta?

Traversă camera şi se duse în dormitor.

Balenger se căzni să se întoarcă şi îl urmări cum iese din dormitor cu un obiect în mână.

— Ai nevoie de asta pentru a completa tabloul, spuse Tod apropiindu-se.

— Nu, spuse Balenger.

Înţelegând ce urma să se întâmple, îl cuprinse disperarea. Tod îi dădu la o parte casca de protecţie lui Balenger.

— Te rog, nu, rosti Balenger cu un glas pierdut.

Obiectul din mâna lui Tod era o faţă de pernă, pe care o trase pe capul lui

Balenger.

43

Duhnea a vechi şi a praf.

— Nu, îl imploră Balenger. Scoate-mi-o!

— Care ar mai fi distracţia?

Cuprins de panică şi orbit, Balenger îl auzi pe Tod traversând încăperea.

— Rămas-bun, tuturor! spuse Mack.

— A fost grozav! spuse JD.

În amintirile lui chinuite, stătea într-o clădire murdară din beton din Irak, cu un sac deasupra capului, în vreme ce singurul dintre răpitori care vorbea engleză ameninţa că îl decapitează. Până în acest moment, fusese sigur că nu i se putea întâmpla ceva mai înspăimântător.

Acum îşi dădea seama cât de mult se înşelase. A doua oară era şi mai rău. Situaţia aceasta era şi mai rea. Tunetele bubuiau. Ploaia cădea în rafale. Nu putea să vadă nimic prin faţa de pernă, cu excepţia luminii slabe a lumânărilor şi raza slabă a lanternei de pe casca profesorului dintre picioarele acestuia. Lumina lanternei abia pătrundea prin cearceaful cu care era acoperit cadavrul decapitat.

Da, era mai rău. Legat cu bandă de scaun. Rămas fără suflare sub cagulă. Ştiind că alţi trei oameni îi împărtăşeau sentinţa la moarte. În aşteptarea lui Ronnie. Fără să poată vedea când soseşte acesta. Nu putea să-i audă paşii din pricina vântului, a tunetelor şi a ploii. Ronnie s-ar fi putut afla chiar în acea clipă în faţa lui, gata să-l taie cu arma aia pe care o folosise pentru a-l decapita pe profesor.

Lui Balenger îi palpita pieptul. Respira atât de greu, încât nu credea că poate supravieţui. Sudoarea îi curgea din corp, din fiecare por, mai multă sudoare decât crezuse că putea să şiroiască vreodată din el. Îi îmbiba hainele. Îi era cald şi apoi dintr-odată frig. Tremurând, îşi spuse că trebuia să se sfârşească la un moment dat. Nu putea să dureze la nesfârşit. Reuşise să trăiască încă un an după Irak. Un an era ceva. Cu un an mai mult decât se aşteptase. Însă acum era pe cale să se sfârşească.

Un tunet zgudui clădirea. Oare Ronnie se afla în faţa lui, gata să se repeadă la el cu un cuţit sau o sabie? „Voi simţi puterea loviturii înainte ca din gât să-mi ţâşnească sânge şi creierul să înceteze activitatea?

Erou. Aşa îmi spunea Tod. Erou. O glumă. O insultă. Erou? Mă tulbură acelaşi coşmar în fiecare noapte. Mă trezesc epuizat, cu teama de a coborî din pat. Am avut nevoie de fiecare fărâmă de putere rămasă ca să vin în locul ăsta îngrozitor. Totul se risipise. Erou? Nenorocitu’. Ne-a lăsat să murim. Ce cretin! Mi-a pus faţa de pernă pe cap. Nu-l voi lăsa să scape ieftin. Îl voi găsi. Îi voi da de urmă. Îl voi strânge de gât. Îl...”

— Vinnie!

Vocea lui Balenger suna înfundat sub faţa de pernă.

— Mă auzi?

— Da!

— Te poţi mişca vreun pic? Poate că e vreun cui sau o bucată de lemn ascuţit de care să poţi freca banda şi să o tai!

— E prea strânsă!

Balenger auzi pe cineva suspinând. La început, credea că disociază, auzind propriile suspine. Apoi îşi dădu seama că acestea proveneau de la Amanda.

— Amanda, nu am făcut prezentările.

Având în vedere circumstanţele, propoziţia care altfel ar fi sunat firesc, părea o nebunie, Balenger ştia acest lucru. Însă trebuia să încerce să o calmeze. Dacă voiau să iasă din situaţia asta, trebuiau să o poată face fără cineva care să devină isteric.

— Numele meu e Frank. Tipu’ de colo e Vinnie. Iar Cora e frumuşica de lângă tine. Bănuiesc că nu ar trebui să spun „frumuşică”, nu e corect din punct de vedere politic.

Suspinele Amandei îşi schimbară frecvenţa, rărindu-se. Balenger simţea că e dezorientată.

— Iar acum că am făcut cu toţii cunoştinţă, vreau să faci ceva pentru mine. Crezi că poţi să dai la o parte banda şi să te ridici de pe scaun?

— Încerc. Balenger aşteptă. Eu...

Balenger transpira şi simţea cum trece timpul.

— Nu. E prea strâns.

— Cora?

— Nu pot. Deşi m-a pipăit nenorocitul, a strâns bine banda.

„Ce ne facem?”se întrebă Balenger. Respiraţia lui fierbinte se acumula sub faţa de pernă, ameninţând să-l sufoce. Se strădui să-şi amintească încăperea, să identifice ceva ce l-ar putea ajuta. Sticla. Sticla de pe podea, de la masa pe care o spărsese.

— Amanda?

Ea îşi trase nasul.

— Ce e?

— Poţi să vezi sticla spartă de pe podea? La mijloc, între mine şi Vinnie.

Pauză.

— Da.

— Dacă pot să mă răstorn cu scaunul, crezi că poţi să mă îndrumi către sticlă?

— ... Da.

— Am mare nevoie de ajutorul tău.

Scaunul era greu. Balenger îşi mută greutatea dintr-o parte în cealaltă, însă scaunul rezistă. Când îşi apăsă mai tare greutatea, scaunul începu să se balanseze. Dintr-odată îşi pierdu echilibrul. Fără să poată vedea şi aprecia căderea, el nu putea să se pregătească înainte ca scaunul să se răstoarne.

Şocul căderii la podea îl făcu să tresară. Îşi frecă apoi capul de covor, sperând să-şi poată scoate cagula, însă sudoarea făcea ca materialul să se lipească de cap. Nu putea să o dea jos.

Nu era timp! Din câte ştia Balenger, Ronnie putea să se afle în uşă, afişând acel zâmbet neutru pe care îl descrisese Amanda, amuzat de eforturile

penibile ale lui Balenger, ţinând în mână un cuţit.

„Acum! Îşi spuse Balenger. Târăşte-te!”Deşi avea banda înfăşurată strâns în jurul gleznelor, putea să-şi mişte genunchii îndoindu-şi partea inferioară a corpului şi apăsând în faţă din şolduri. Se opinti cu umărul drept şi partea laterală a genunchiului drept în covor şi făcu tot posibilul să urnească scaunul. Sudoarea îi curgea şi mai tare. Gemând, simţi scaunul cum se mişcă puţin.

„Mai tare. Încearcă mai tare”, îşi spuse el. Umărul şi genunchiul îl ardeau de la frecarea cu covorul. Scaunul se mişcă încă puţin. Răsuflă din pricina efortului.

— Amanda, cât de aproape sunt de sticla spartă?

Sub faţa de pernă, vaporii respiraţiei îi formau broboane pe faţă.

— Cinci metri.

„Nu! Îmi va lua o veşnicie!

Încearcă.

Nu pot.

Mişcă-te!”.

Bubui un tunet. Pereţii se zdruncinară. Apoi o linişte macabră cuprinse hotelul. Printre tunete şi rafale de ploaie, Balenger auzi altceva. Depărtat. Slab. Din direcţia scărilor. Răsunând în sus.

Un foc de armă.

— Ce-a fost asta? spuse Vinnie.

— Nu te gândi.

„Mişcă! Adunându-şi puterile, Balenger mişcă scaunul câţiva centimetri mai încolo. La cinci metri depărtare? Prea departe. Nu pot să ajung.”

Încă o împuşcătură.

Şi alte câteva. Rapide.

— Doamne, ajută-ne, spuse Vinnie.

Balenger se chinui, reuşind să mişte scaunul cinci centimetri.

— Stai, spuse Amanda.

— Ce s-a întâmplat?

— Dai peste o măsuţă de cafea. E o lumânare deasupra. O vei răsturna.

„O să dau foc încăperii şi-o să ardem de vii înainte ca Ronnie să ne taie capetele”, se gândi Balenger. Simţind că-şi pierde minţile, voia să ţipe până când îi sângerau corzile vocale.

— Unde e masa?

— La circa treizeci de centimetri de scaunul tău.

Alte ţipete dinspre scări.

— Unde e lumânarea?

— În colţul cel mai apropiat de tine.

„Nu voi reuşi să ajung la cioburi”, se gândi el. În pragul epuizării, el mişcă scaunul în altă direcţie.

— Vei lovi masa, spuse Amanda.

— Asta vreau.

— Ce?

— Am nevoie de lumânare.

Pe scări se lăsase liniştea. Patru metri faţă de treizeci de centimetri. Balenger gemu, se îndoi şi mişcă scaunul. Răsună un tunet.

— Colţul se află în faţa ta, spuse Amanda.

Balenger inspiră adânc, umezeala formându-se pe buza lui superioară sub faţa de pernă. Avea banda legată în jurul braţelor, însă reuşea să-şi îndoaie coatele şi să-şi mişte antebraţele.

Atinse piciorul mesei din metal neted. Tresărind din pricina presiunii din coate şi umeri, temându-se că şi le va disloca, pipăi mai sus şi simţi colţul de sticlă al mesei. „Puţin mai sus”, se gândi el. Cu coatele şi încheieturile arzându-i de durere, întinse mâna peste colţul mesei şi suspină de uşurare când atinse lumânarea cu mănuşile.

O scoase din suport şi o trase de pe masă. Simţi cum îi picură ceară pe jachetă. Ţinând lumânarea orizontal, o strecură între picioare şi o prinse strâns între coapse. Văzută prin faţa de pernă, flacăra era vizibilă abia cât Balenger să-şi ghideze încheieturile legate deasupra ei. Îi simţi căldura prin mânuşi şi prin mâneci.

Banda adezivă nu arde. Se topeşte. Îşi imagină cum bolboroseşte şi se încreţeşte în timp ce el se concentra să-şi depărteze încheieturile. Căldura se înteţi. Cuprins de durere, simţea cum banda se înmoaie şi se desprinde. Imediat, banda se desprinse. Îşi luă încheieturile dinspre flacără şi le răsuci cu putere, eliberându-se de restul de bandă.

Ameţit de acumularea de dioxid de carbon, îşi trase cagula îmbibată de sudoare de pe cap şi inspiră lacom. Se simţea glorios să-şi poată folosi ambele mâini. Apucă lumânarea dintre coapse şi trecu flacăra peste umărul stâng, topind banda care îl lega de scaun. Jacheta începu să ardă. Căldura îl ustura. Mută lumânarea în mâna stângă, iar cu cea dreaptă, înmănuşată, stinse flăcările de pe piept.

Mirosul de plastic topit îi provoca greaţă, însă îşi stăpâni reflexul şi trase de banda desprinsă eliberându-şi umerii. Repezit, se aplecă spre glezne şi topi banda cu care era legat de scaun. Se ridică ezitând în picioare. Încordat, ascultând zgomotele de pe scară, se aplecă după un ciob, însă observă un cuţit printre sculele care fuseseră aruncate pe podea din rucsacuri. „Desigur, se gândi el, aveau mai multe cuţite decât le trebuiau. Cineva a vrut să facă loc pentru monede.”

Pe scări se auzeau zgomote de paşi.

Balenger se repezi către Vinnie şi îi tăie banda de la umeri, încheieturi şi glezne. Auzi din nou paşi, mai sus pe scări. Vinnie luă un ciob de pe jos şi se repezi spre Cora, în vreme ce Balenger se îndreptă către Amanda. Cei doi bărbaţi ciopârţeau banda, încercând să elibereze femeile.

Un fulger lumină încăperea. În liniştea relativă ce îi urmă, paşii urcau. Încet şi calculat, îl făceau pe Balenger să se gândească la cineva care păşea cu o atenţie dureros de controlată datorită alcoolului sau drogurilor. Sau poate că zgomotul venea de la cineva atât de încrezător încât nu avea nevoie să se grăbească.

Cora şi Amanda smulseră restul de bandă şi se repeziră către scaune. Balenger observă ciocanul pe care îl scăpase Tod pe grămada de

echipamente. I-l aruncă lui Vinnie, apoi prinse cuţitul în poziţie de atac.

— Stingeţi-vă lanternele de pe căşti.

În lumina lumânării, îşi concentră toată atenţia asupra gurii negre a scărilor.

Paşii înceţi se apropiau. Constant. Răbdător. Se ivi o umbră. Balenger se pregăti de atac. Se ivi o mână ce flutură în sus şi în jos. Ţinea un pistol. Însă nu ţintea. Îl flutura precum bastonul unui orb, verificând spaţiul din faţa lui. Se ivi un cap. Ochelari cu infraroşu. Tatuaje. Tod îşi făcu apariţia pe scări. Părea năucit. În lumina lumânărilor, Balenger observă că era plin de sânge.

44

— E... Eşti...

Tod îşi lăsă ochelarii în jos, ca şi cum ar fi fost convins că vedea lucruri ireale. Nu părea nedumerit de faptul că Balenger, Vinnie, Cora şi Amanda se eliberaseră. Nici nu se temea că toţi patru l-ar putea doborî înainte ca el să se poată apăra. Părea mai degrabă uşurat.

— Slavă Domnului!

Se prăbuşi sub greutatea monedelor din aur din rucsac şi din buzunare. Se dădu înapoi dinspre scări, gâfâind.

— Va trebui să ţinem aproape. Avem nevoie de tot ajutorul.

— Eşti rănit? întrebă Balenger. Ai sânge...

— Nu e al meu.

Zgomotul ploii îl făcu pe Tod să se încrunte către întunericul înfiorător de dincolo de uşă.

— Nu, Isuse. Trebuie să o închidem. Trebuie să o baricadăm din nou. Grăbiţi-vă! Nu avem timp. Închideţi-o! Acum. Eu voi păzi scările. Împuşc pe oricine urcă.

Însă lumina lumânării dezvălui că pistolul avea închizătorul tras. Încărcătorul era gol.

— Dă-mi-l mie, spuse Balenger.

— Am nevoie de el.

— Ai tras toate gloanţele.

— Ce?

— L-ai golit.

— L-am golit?

— Vinnie! Amanda! strigă Cora. Ajutaţi-mă cu uşa!

O închiseră la loc şi îngrămădiră mobila.

— Încărcătorul de rezervă, îl întrebă Balenger pe Tod. Unde e?

Tod privea către scări, ca în transă.

— Dă-mi odată arma aia!

Balenger i-o răsuci din mână, uimit de cât de mult se schimbaseră lucrurile. Cu ceva vreme în urmă, Tod l-ar fi împuşcat mortal numai dacă i s-ar fi părut că ar vrea să-i ia arma. Balenger găsi încărcătorul de rezervă în centura lui Tod. Cu pricepere militărească, el aruncă încărcătorul gol, îl vârî pe cel plin şi apăsă piedica pentru a împinge încărcătorul şi a încărca arma. Faptul că era din nou înarmat îi conferi un moment de încredere.

Balenger ţinti către scări.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur, spuse Tod, apoi tresări. O, ştiu bine ce s-a întâmplat. Doar că nu sunt sigur cum s-a întâmplat.

— Unde sunt tovarăşii tăi?

— Am coborât scările.

— Ştiu asta. Spune-mi despre...

— Am continuat să coborâm pe scara în spirală. Ne tot întorceam. La fiecare nivel, era câte un coridor, ca şi aici. Însă coridoarele deveneau tot mai lungi.

— Desigur. Fiecare nivel inferior devine din ce în ce mai mare şi mai lat. Pentru a putea trage cu ochiul, Carlisle a fost nevoit să lungească coridoarele pentru a avea acces la toate camerele.

— Din ce în ce mai lungi, spuse Tod. În cele din urmă am ajuns jos.

— Vinnie, spuse Balenger. Tu, Cora şi Amanda scoateţi-i rucsacul. Vărsaţi monedele. Umpleţi rucsacul cu cât mai multe echipamente. Restul cărăm cu mâna.

— Însă nu era nici o uşă, spuse Tod. Nu am putut să găsim nici o uşă. Tatuajele de pe faţa lui erau acoperite aproape în întregime cu sânge. Oricât de mult am căutat, nu am putut să găsim niciuna. Am alergat până la capătul coridorului de la parter. Continuă la nesfârşit. Tot nu am reuşit să găsim o uşă. Însă la capăt am găsit altceva.

— Ce?

— Un cadavru.

Amanda scoase un sunet din gât.

— Era moartă de ceva vreme, spuse Tod.

— Moartă?

— Purta o rochie. Cadavrul era îmbrăcat într-o rochie. O rochie de modă veche. Însă arăta ca o mumie. De atât de mult timp era moartă. Era uscată de-a binelea, cu orbitele goale. Greu de spus după verdele de la ochelari, însă cred că avea părul blond. Ca al ei, spuse Tod arătând spre Amanda. Cadavrul era aşezat într-un colţ, ca şi cum ar fi alergat până acolo, a obosit, s-a aşezat şi nu s-a mai ridicat niciodată. Avea până şi poşeta în poală.

Amanda scoase din nou acel zgomot înfundat.

— Am alergat înapoi către scări. Mack era atât de panicat încât a ridicat ranga să facă o gaură în perete, ca să putem ieşi. Însă, înainte să poată izbi, a bocănit cineva din partea cealaltă.

— Ronnie, spuse Amanda.

— Vedeam unde vibra peretele. Am tras într-acolo. Apoi bocănitul se auzea din altă parte şi am tras în direcţia aceea. Dintr-odată, bocănitul se auzea în tot peretele şi am tras de mai multe ori. Mack şi JD au fugit pe scări în sus. I-am urmat. Urcam şi urcam, învârtindu-ne parcă în cerc. Deasupra, am auzit un ţipăt. Mack. A căzut înspre mine. Avea picioarele retezate. Îi ţâşnea sângele ca la robinet. A căzut prin spaţiul dintre trepte şi balustradă. „Ce l-a tăiat?”a strigat JD. Nu am apucat să mai spun nimic. „Camera cu seiful!”a strigat JD. „Ştim cum să ieşim din camera *aceea!*”S-a repezit pe scări. Dintr-odată, şi *el* a căzut. Avea şi el picioarele retezate. Îi ţâşnea sângele. Credeam că mi-am pierdut minţile. Voiam să fug, însă mi-am spus că trebuie să încetinesc, să găsesc ce era pe scări. Astfel că am înaintat încet, ţinând arma înainte şi atunci am atins-o.

— Ai atins...?

— O sârmă întinsă pe scări. Rezistentă. Subţire. Chiar şi cu ochelarii abia o

zăream. Am simţit-o cu arma. Apoi am atins-o cu degetele. Isuse, era atât de ascuţită, încât era nevoie doar de un ghiont ca să mă taie.

— Sârmă ghimpată cu lamă, spuse Balenger.

— Poate că, cine ştie, *chiar* mi-am pierdut minţile. M-am strecurat pe sub sârmă. Am înaintat încet pe scări, cu arma în mână, căutând alte sârme.

— I-ai lăsat pe Mack şi pe JD în viaţă acolo?

— Crede-mă, la cum sângerau, nu mai aveau de trăit prea mult.

Cineva urlă de jos de pe scări.

— Se pare că unul din ei a supravieţuit mai mult decât te aşteptai, spuse Balenger.

Încă un urlet.

— Cu toţii ne-am pierdut minţile, spuse Cora.

— Dar Ronnie cum a...

— V-a urmărit până jos, spuse Balenger.

— Era în urma noastră pe scări? spuse Tod uimit.

— Când aţi ajuns jos, a montat sârma deasupra voastră. Apoi s-a folosit de o uşă ascunsă pentru a intra în aripa principală a hotelului şi a bocănit în perete pentru a vă speria, făcându-vă să fugiţi în sus pe scări.

Tod scoase telefonul celular.

— Ce faci? întrebă Vinnie.

— Îl sun pe fratele meu din Atlantic City. El va spune poliţiei. Va chema ajutoare.

— În cele din urmă te-ai hotărât că închisoarea e mai bună decât Ronnie? întrebă Cora dezgustată.

— Fratele meu mă va salva.

Tod termină de format numărul şi duse telefonul la ureche.

— Fratele meu va aduce poliţia aici şi... Ascultă şi începu să se vaite: Nu, nu, nu.

— Ce s-a întâmplat?

Bubui un tunet.

— N-am semnal! spuse Tod. Nenorocita de furtună afectează telefonia!

— Se pare că ar fi trebuit să fi sunat mai devreme, ai? spuse Vinnie, cu faţa roşie de furie. Ar trebui să te legăm noi pe *tine* de scaun şi să-l lăsăm pe Ronnie să-ţi facă ce vrea.

— Dar n-o veţi face.

— Eşti sigur de asta? Crezi că nu sunt suficient de furios pe tine încât să...

— Nu-ţi permiţi asta. Suntem tovarăşi acum, spuse Tod. Nu înţelegi? Trebuie să rămânem împreună. Aveţi nevoie de tot ajutorul.

Vinnie îi spuse lui Balenger:

— Am îndesat în rucsac tot echipamentul pe care l-am găsit. Ce n-a încăput ne-am prins la centură. Dosarul cu raportul poliţiei se află încă în buzunarul de la rucsac. Se pare că nu au ştiut că se află acolo. Altfel, l-ar fi aruncat. Vrei un suvenir? spuse Vinnie dându-i o monedă.

Balenger o ţinu în palmă, apreciindu-i greutatea, grosimea, marginile perfecte. Pe faţă se afla un vultur magnific. Pe revers, o Lady Liberty durdulie cu torţa în mână. Aurul licărea în palmă. „Douăzeci de dolari. În Dumnezeu

ne încredem.”

— E un cuvânt grozav: suvenir. Înseamnă că vom trăi să ne amintim de toate acestea. Iată speranţa. Balenger sărută moneda şi o vârî în buzunar. Poate că ne va aduce noroc.

Cora arătă cu degetul.

— Acesta e echipamentul pe care ţi l-am lăsat.

Balenger îşi puse centura de siguranţă rămasă. Îşi prinse de ea o staţie de emisie-recepţie, alături de un ciocan şi o sticlă cu apă pe jumătate plină.

— Unde e ranga?

— Ţi-am spus că e la Mack, zise Tod.

— Tâmpitule...

Balenger examină aerometrele şi apoi le puse jos. Acum erau un lux.

— Iată altceva ce putem să lăsăm aici, spuse el ţinând pistolul cu oţet. Probabil l-au aruncat ca să încapă mai multe monede.

— Dă-mi-l mie.

Cora îl duse la nas ca şi cum ar fi sperat să păstreze mirosul răposatului ei soţ, însă scutură dezgustată din cap când simţi mirosul de oţet.

Amanda părea înfrigurată.

— Poftim. Ia-mi jacheta. Vinnie i-o puse peste umeri.

Ea trase fermoarul peste cămaşa ei de noapte, părând recunoscătoare pentru căldură. Jacheta era suficient de lungă cât să-i acopere şoldurile.

— Sunteţi gata? întrebă Balenger.

— Pentru ce? spuse Tod. Nu putem face nimic.

— Putem merge în sus.

— În sus. Despre ce vorbeşti?

— Apartamentul de la ultimul etaj.

Balenger luă casca de protecţie de unde o aruncase Tod. Avea lumina stinsă. Apăsă întrerupătorul. Nu se întâmplă nimic.

— Rahat cu ochi, ai stricat lanterna.

— Apartamentul? spuse Tod, nedumerit.

— Nu pot, spuse Amanda cutremurându-se. Acolo mă duce Ronnie.

— Mai sunt şi alte scări ascunse. Sunt sigur de asta, spuse Balenger, cercetând cu amărăciune lanterna de pe casca de protecţie. Toate duc către apartament. Ronnie nu poate să le păzească pe toate. S-ar putea să găsim o scară care să ne scoată de aici înainte ca el să îşi dea seama că am dispărut.

— Mda, şi am putea alege una care să ne ducă direct la el, spuse Tod.

— Dacă facem ca tine, el ştie unde ne aflăm şi va veni după noi.

— Avem o armă.

— Cu doar douăsprezece gloanţe rămase, datorită ţie. Şi de unde ştii că Ronnie nu are şi el o armă?

Tod arăta de parcă îi era rău.

— Ar trebui să arunci monedele acelea, spuse Balenger arătând către buzunarele umflate ale lui Tod. Greutatea te încetineşte.

— În nici un caz nu arunc atâţia bani.

— Vinnie şi Cora au lanterne pe căşti. Unde e lanterna ta de mână?

— Am pierdut-o.

— Al dracului de grozav. Ne mai rămâne asta pe care au aruncat-o Mack şi JD pentru a putea căra mai multe monede, spuse Vinnie arătând spre lanterna prinsă la centura sa.

— Nu avem prea multă lumină. Ar fi mai bine să stingem lumânările astea şi să le luăm cu noi, spuse Balenger. Şi încă ceva.

Când era lipit de scaun cu faţa de pernă pe cap, aşteptând ca Ronnie să-i taie capul, Balenger îşi spusese că nu ar putea îndura nimic mai înfiorător. Însă din experienţa lui de viaţă îşi dădu seama că se înşela. Lucrurile se înrăutăţiseră. Întotdeauna se înrăutăţesc. Iar ceea ce trebuia să facă acum dovedea acest lucru.

Se îndreptă către trupul decapitat al profesorului de pe canapea. Între picioarele lui Conklin, lanterna de pe cască lumina în continuare prin cearceaf. Cuprins de repulsie, Balenger ridică marginea cearceafului îmbibat de sânge şi pipăi sub el. Atinse cu mâinile tremurânde barba profesorului. Cu şi mai mare repulsie, desprinse bareta de la bărbie şi trase casca de protecţie, simţind cum se înclina capul profesorului. Trase casca de sub cearceaf şi aproape simţi cum îi dau lacrimile când văzu sângele de pe ea.

— Îmi pare rău, Bob, spuse el. Îmi pare atât de rău!

Îşi puse lanterna pe cap şi simţi cum se înfioară carnea pe el.

— Să mergem.

45

După o privire prudentă pe scări, Balenger urcă spre apartament. Auzi paşi pe treptele de metal de mai jos, ceilalţi aflându-se în urma lui. Când era cât pe ce să împingă o trapă, Amanda îi spuse:

— E un întrerupător într-o parte, în spatele cadrului din peretele din dreapta. Ronnie îl apăsa mereu înainte de a ridica trapa. Cred că blochează accesul la un buncăr, ceva.

Balenger pipăi în spatele panoului, atinse un întrerupător şi îl acţionă. Împinse de trapă. Spre uşurarea şi apoi spre surprinderea lui, aceasta se ridică uşor, fără scârţâiturile de balamale pe care le auzise în tot hotelul. Ceea ce auzea însă era doar larma înteţită a furtunii. Lucarna nu se întindea atât de departe. Ploaia nu pătrundea deloc. Însă încerca din răsputeri să-şi facă loc, abătându-se fără odihnă asupra acoperişului.

Lumina de la casca lui Balenger dezvălui o încăpere întunecată. Un scaun. Un birou. Un pat cu baldachin. Tapet. Toate erau în stilul luxuriant victorian. Simţi în nări mirosul puternic de soluţii de curăţat.

Dezorientat, se uită pe podea şi observă o manetă pe care trapa o trăsese în sus. Maneta era legată de fire ce duceau către o cutie metalică. Îşi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Amanda nu i-ar fi spus de întrerupător.

— Par a fi explozibili. Bănuiesc că Ronnie s-a gândit că dacă aici urcă cine nu trebuie, e cazul să distrugă toate dovezile.

Continuând să cerceteze cu lumina prin încăpere, Balenger urcă tocmai până sus şi îndreptă pistolul către umbre. Tod, Amanda, Cora şi Vinnie îl urmară. Lanternele lor de pe căşti şi lanterna de mână a lui Vinnie cercetau încăperea.

— Fără praf, fără pânze de păianjen.

Cora părea nedumerită.

Amanda spuse cu o voce tremurândă:

— Ronnie păstrează o curăţenie desăvârşită.

Când închise trapa, Vinnie descoperi un bulon pe ea şi îl prinse de un locaş din metal de pe podea.

— Nu se poate desface bulonul de dedesubt.

În comparaţie cu frigul din apartamentul lui Danata, Balenger observă că în acesta era ciudat de cald.

— Repede. Trebuie să găsim celelalte trape şi să le încuiem înainte ca Ronnie să ajungă la vreuna dintre ele.

Se îndreptă către uşa din faţă.

— Nu. Aceea este baia, spuse Amanda.

Balenger se mişcă spre o uşă din stânga şi, dintr-odată, o lumină puternică inundă încăperea. Lumina era deasupra capului, făcându-l să-şi protejeze ochii cu mâna stângă, în vreme ce stătea pe vine, cu pistolul pregătit în cea dreaptă.

— Cum s-a...

Amanda stătea lângă un perete cu mâna pe un întrerupător.

— Apartamentul are electricitate.

Informaţia era atât de surprinzătoare încât lui Balenger îi trebui o clipă să se obişnuiască. Acum înţelegea de ce era cald în apartament – era pornit sistemul de încălzire.

Singurul cuvânt rostit de Tod îi exprimă consternarea, însă avea şi rolul unei rugăciuni involuntare:

— Hristoase!

Balenger fugi către următoarea cameră, puse mâna pe întrerupător şi îl porni. Încă o lumină din tavan îi atacă ochii. Clipi şi zări o serie de echipamente electronice şi monitoare.

— Sistemul de supraveghere al lui Ronnie, explică Amanda.

— Porniţi totul.

Pe peretele din stânga, Balenger observă un oblon din metal mai mic decât cele pe care le văzuse în hotel. Însă el se concentra asupra unei trape din podea, prinsă în buloane. Şi aceasta avea o manetă cu fire prinse de o cutie metalică.

Uşa următoarei camere îl ducea în altă direcţie. Lui Balenger i se formă subit o imagine a apartamentului împărţit în patru sectoare, cu două camere pe sector. Interiorul fiecărui sector era cu faţa către un perete ce îl separa de coloana centrală a hotelului, acolo unde fuseseră scările principale.

Când porni întrerupătorul de lumină, zări o bibliotecă: rafturi din lemn din podea până în tavan, nenumărate cărţi legate în piele, două scaune în stil victorian pentru citit, încă o trapă încuiată, încă o manetă legată cu fire de o cutie metalică. Neliniştea îi spori. Pe un rând de rafturi de pe peretele interior nu erau cărţi. În locul acestora, se aflau oculare ca de telescop ieşind din perete, o altă metodă pe care o întrebuinţa Carlisle pentru a spiona ce se întâmplă în hotel, o versiune primitivă a sistemului de supraveghere al lui Ronnie.

Următoarea cameră îl transpunea pe Balenger din 1901 cu peste un secol mai târziu. Era o cameră modernă dedicată mass-mediei, cu televizoare cu ecran plat, sistem surround, DVD player, aparat video, teancuri de DVD-uri şi de casete video, precum şi o canapea pe care să te delectezi cu acestea. Din nou, existau fire care legau o trapă încuiată de o cutie din metal.

Uşa următoare ducea către un alt sector. Balenger avea în faţă o bucătărie în stilul anilor ’60, cu frigiderul şi aragazul de culoarea verde avocado, la modă în perioada aceea. „Desigur, se gândi el. Ronnie putea să aducă aici echipamente audio şi video fără să fie observat, dar ar fi atras atenţia dacă ar fi introdus un frigider şi un aragaz nou.”Până şi chiuveta era verde. Însă un set de oale şi tigăi profesionale din cupru erau atârnate de un suport din tavan.

Avea trapă, la fel ca în celelalte încăperi.

Tiparul schizofrenic continua în camera următoare, căci când Balenger aprinse lumina, se afla din nou în 1901, având în faţă o sufragerie victoriană.

Încă o trapă, la fel ca în celelalte. Alte oculare în pereţi.

Apoi o uşă la dreapta, alt sector. O lumină din tavan dezvăluia aparatură primitivă pentru exerciţii fizice, o versiune timpurie a benzii de alergare şi o bicicletă medicinală. Balenger şi-l imaginã pe Carlisle lucrând la aparate, încercând să-şi întreţină tonusul şi vitalitatea care, pe lângă steroizi şi suplimentele de vitamine, îl ajutau să lupte împotriva sângerării. Însă greutăţile din colţ trebuiau să fie ale lui Ronnie, nu ale lui Carlisle. Forţa greutăţilor asupra trupului lui Carlisle i-ar fi cauzat sângerări în muşchi mai degrabă decât ar fi ajutat la prevenirea acestora.

Acolo unde Balenger se aştepta să găsească o trapă încuiată şi legată cu fire, şi un dispozitiv de metal, zări un compartiment cu o uşă. Imediat lângă uşă se afla un buton. Un ascensor. Ţinti pistolul, deschise uşa şi găsi o poartă din alamă şi o cabină întunecată.

Închise uşa şi propti mai multe greutăţi de aceasta. Apoi se repezi către ultimul compartiment, unde se afla Vinnie, care părea tulburat, după ce venise pe o uşă în dormitor şi aprinsese lumina. Pe când Cora, Amanda şi Tod îi ajunseră din urmă, zări o altă trapă încuiată şi legată cu fire. Însă de data aceasta, ceea ce îl făcu să se încrunte era un cabinet medical primitiv. Un dulăpior din sticlă plin cu medicamente. Seringi. O masă pentru consult. Suporţi din oţel inoxidabil cu cârlige de care fuseseră atârnate sticle cu sânge pentru transfuzie, legate printr-un ac de braţul învineţit al lui Carlisle. Disperarea era nebunească. Cum opreşti hemoragia unui hemofil după ce i-ai vârât un ac în braţ pentru a-i oferi tratamentul care să *împiedice* sângerarea?

— Toate trapele sunt asigurate, spuse Balenger.

— Am câştigat ceva timp, spuse Vinnie, dar am face bine să găsim o cale să deconectăm acele explozibile în cazul în care Ronnie le-ar putea detona prin telecomandă.

Toţi se îndreptară către Balenger pentru îndrumări.

Se simţea neajutorat.

— În armată, materialele explozibile nu erau specialitatea mea.

— Dar trebuie să fi făcut vreo pregătire în domeniul ăsta, spuse Amanda.

— Nu îndeajuns.

Balenger se îndreptă spre cutia din metal.

În spatele lui, îl auzi pe Tod întrebând:

— Cum se face că obloanele de la ferestre sunt atât de mici?

— Ţi-am spus că Morgan Carlisle suferea de agorafobie, spuse Vinnie. Îl îngrozeau spaţiile deschise. Nu a părăsit niciodată hotelul.

„Cu o singură excepţie”, se gândi Balenger, aducându-şi aminte că bătrânul s-a împuşcat pe plajă.

— Singurele peisaje pe care le putea tolera erau cele văzute prin ferestre mici.

— Ce ţăcănit!

Tod atinse câteva eprubete, examinându-le.

— Nu am mai auzit niciodată de chestiile astea.

— Sunt agenţi coagulanţi, spuse Vinnie.

— Nu şi aceasta. E morfină. Îi plăcea să-şi bage în venă?

— Carlisle avea nevoie de ea împotriva durerii când i se infiltra sângele în încheieturi.

— În încheieturi? Hai că le-am auzit pe toate. Eticheta de pe morfină e din 1971.

Tod părea tentat să o vâre în buzunar, apoi se răzgândi.

— Chestia asta probabil că nu are nici un efect. Cred că e deja otravă.

Balenger îşi desfăcu jacheta şi vârî pistolul în tocul de la umăr. Îngenunche şi studie firele conectate la maneta de deasupra trapei.

— Cred că ar fi mai bine să mergeţi în altă cameră cât fac eu asta.

Ceilalţi nu se mişcară.

Cu excepţia lui Tod.

— Se pare că sunt singurul pe care îl duce mintea să se asigure.

Se duse în dormitor.

— Dacă maşinăria aia explodează, nu cred că va conta *unde* ne aflăm, spuse Cora.

Vinnie îngenunche lângă el.

— În afară de asta, cum te putem ajuta dacă nu vedem ce faci?

Balenger se uită la ei cu respect, apoi îşi ţinu respiraţia şi trase firele din prizele de pe manetă. Expiră şi ridică uşor capacul cutiei.

Ceilalţi se uitară înăuntru peste umărul lui.

— Explozibil de plastic. Balenger reuşea să-şi menţină calm tonul vocii: Detonatorul este împins în masa explozibilului.

— Chestia aceea care arată ca un creion scurt este detonatorul? întrebă Cora.

— Da. Are un fel de dispozitiv electronic legat de el. Când trapa se ridică, acţionează maneta şi pune în contact firele acestea cu alte fire. Acest lucru închide un circuit alimentat cu baterii şi declanşează detonatorul.

— Dispozitivul electronic poate fi activat prin telecomandă? întrebă Vinnie.

— Nu ştiu. S-ar putea să fi fost de asemenea programată să explodeze dacă cineva taie firele. Cea mai simplă tactică... Balenger se linişti... este să trag detonatorul din masa de material explozibil.

— Poate că şi mişcarea îl declanşează, spuse Vinnie.

— Atunci ne-am întors de unde am plecat şi n-avem decât să aşteptăm să vedem dacă Ronnie poate declanşa aceste bombe de la distanţă.

— Suntem condamnaţi şi dacă o facem, şi dacă nu o facem, spuse Vinnie.

— Chiar că suntem condamnaţi, spuse Amanda.

Balenger îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Întinse mâna către cutia din metal, apoi ezită şi îşi scoase mănuşile. Din nou, întinse mâna către cutie. Un tunet îl făcu să tresară. Străduindu-se să-şi controleze tremuratul degetelor, scoase cu grijă detonatorul. Ridică masa de explozibil din cutie – era ca un chit la atingere – şi îl aşeză deoparte la oarecare distanţă.

Vinnie se dădu în spate.

— Nu e periculos să îl muţi din loc?

— Vrei să spui ca în cazul nitroglicerinei, care explodează la cea mai mică hurducătură? Nu.

Balenger îşi şterse palmele de blugi.

— Explozibilul de plastic e stabil. Îl poţi lovi cu ciocanul, îl poţi arunca de perete. Poţi să ţii chibritul aprins lângă el. Nu explodează decât dacă are loc o explozie preliminară care să degaje suficientă căldură ca să arunce totul în aer. Arătă spre explozibilul pe care îl pusese deoparte: în momentul ăsta, e unul dintre lucrurile cele mai puţin periculoase din hotel.

— Nu mă simt încurajată, spuse Cora.

— Au mai rămas şase, spuse Balenger cu răsuflarea cuiva care împinge un bolovan la deal. Dacă Ronnie poate declanşa chestiile astea prin telecomandă, după ce înlăturăm explozibilii, se vor declanşa doar detonatoarele. Însă chiar şi *acestea* au putere. Ţineţi-vă departe de ele.

În stare de alertă, se îndreptă către dormitor pentru a dezamorsa bomba acolo.

— E un ascensor în camera de exerciţii, îi spuse el Amandei. Funcţionează?

— Nu ştiu.

— Cora, ai spus că nu găseşti cheile pentru unele dintre camere.

— Da. Apartamentul de la ultimul etaj, cel al lui Danata şi un şir de camere de la 328 în sus până la 628.

— Cred că ştim ce se află în spatele uşilor către acele camere. Cabina ascensorului privat al lui Carlisle.

— Toate aceste lumini, spuse Vinnie. Poate că pot fi văzute de afară. Poate că va veni cineva să ne ajute.

— Nu, spuse Amanda. Nimeni nu poate zări luminile. Ronnie se lăuda că apartamentul e complet izolat.

Balenger înjură şi se repezi către trapa din dormitor.

— Am văzut ce-ai făcut, îi spuse Vinnie. O să umblu eu la celelalte cutii.

— Încet şi cu grijă.

— Poţi să fii sigur de asta.

— Tod? Strigă Balenger.

— Sunt în camera de supraveghere, urmăresc monitoarele!

Balenger se duse către uşa din partea cealaltă a dormitorului şi aruncă o privire. Un perete de ecrane prezenta imagini nocturne verzui.

Tatuajele de pe faţa lui Tod erau rigide de la concentrare.

— Poate că vom arunca o privire la ce face psihopatu’ ăsta.

Rândul superior de monitoare arăta faţada hotelului din diferite unghiuri, însă ploaia era atât de densă încât Balenger vedea cu greutate pereţii exteriori şi obloanele metalice. Un rând de monitoare de mai jos dezvăluia părţi din interiorul întunecat al hotelului: holul, scara prăbuşită, scara de incendiu şi camera de serviciu, acolo unde o cameră ascunsă era îndreptată către uşa prin care intraseră din tunel. Uşa era deschisă, confirmând bănuiala că grupul lui Tod nu o închisese după ce îi urmase în clădire.

— Până acum nu am văzut decât şobolani, o pasăre şi o pisică ciudată cu trei picioare în spate, spuse Tod.

— Pisica începe să mi se pară normală.

Balenger nu recunoscu una dintre imaginile de interior: zona unui garaj pustiu, în care camera de filmat era îndreptată către o uşă metalică.

— Acesta trebuie să fie locul prin care intra Ronnie în hotel, spuse

Balenger. Se repezi înapoi în dormitor, acolo unde deconectă firele de la maneta trapei. Ridică uşor capacul cutiei metalice şi separă detonatorul de explozibil. Două sunt gata.

— Trei, îl auzi pe Vinnie spunând din altă cameră.

— Patru, spuse Cora de la distanţă.

— Acesta e el, spuse Amanda.

Balenger nu era sigur la ce se referă. În vreme ce ploaia se abătea asupra acoperişului, ridică privirea şi o zări ţinând o fotografie înrămată în mână.

— Ronnie, spuse ea, arătând spre fotografie. Acesta e Ronnie.

46

Înfrigurat, Balenger se ridică încet în picioare, îndreptându-se spre Amanda. În fotografia alb-negru, un bărbat mai în vârstă în costum stătea lângă un tânăr îmbrăcat în pulover. Umerii laţi ai bătrânului fuseseră cândva puternici. Pieptul lui umflat fusese odată solid. În pofida ridurilor profunde, faţa lui cu trăsături ferme păstra o urmă a frumuseţii lui din tinereţe. Părul lui alb şi des îi aducea aminte lui Balenger de Billy Graham în anii de bătrâneţe. Într-adevăr, totul la acest bătrân, mai ales ochii săi pătrunzători, îi aminteau lui Balenger de un evanghelist.

— Morgan Carlisle, şopti el. Astfel mi l-a descris Bob. Acei ochi hipnotici.

În fotografie, Carlisle zâmbea, la fel ca şi tânărul de lângă el, care părea să fie abia trecut de vârsta adolescenţei. Faţă subţire, corp subţire. Chiar şi părul lui, care era tuns scurt în părţi era des în creştet, îl făcea să arate şi mai slab. Spre deosebire de ochii lui Carlisle, cei ai tânărului nu erau expresivi. Şi nici zâmbetul său, care părea numai de suprafaţă.

— Ronnie, spuse Amanda dezgustată.

Balenger cercetă mai atent fotografia. Un perete cu lambriuri de culoare închisă se potrivea cu pereţii din hotel. În ciuda plăcerii din zâmbetul lui Carlisle, bărbatul mai în vârstă păstra o oarecare distanţă de tânăr, cu braţele pe lângă corp. Puloverul tânărului avea gulerul rotund, cu un guler de cămaşă vârât sub acesta în stilul pe care Balenger îşi amintea că îl văzuse în filmele din anii ’60. Avea un chip banal, fin la pometi şi la bărbie.

Amanda arătă cu degetul.

— Celălalt bărbat e tatăl lui Ronnie.

— Carlisle? Nu. Nu se poate.

— Ronnie a insistat că acest bărbat era tatăl lui.

— Nu există consemnări că Morgan ar fi fost căsătorit.

— Lucru care nu înseamnă nimic, spuse Vinnie din pragul uşii către camera de supraveghere. El şi Cora terminaseră de dezamorsat explozibilele. Copilul putea să fi fost rodul unei aventuri.

— Dar Carlisle era un privitor. O aventură romantică nu pare să-i stea în fire.

— Doar dacă nu cumva una dintre femeile pe care le urmărea l-a inspirat.

Cora intră în cameră şi se uită la fotografie.

— Carlisle. Aşadar, în cele din urmă, apucăm să-l vedem. Monstrul responsabil pentru Hotelul Paragon. Cum poate cineva atât de pervers să fie atât de atrăgător? Pun pariu că ticălosu’ ăsta fusese irezistibil în floarea vârstei. Acei ochi. Nu cred că îi era prea greu să-şi găsească partenere disponibile.

— Sau poate că partenerele nu erau disponibile, spuse Vinnie.

Balenger tăgădui scuturând din cap.

— Violul nu îi stătea în fire. Chiar şi drogate, victimele s-ar fi împotrivit. Pe

Carlisle l-ar fi îngrozit tăieturile sau zgârieturile în urma cărora să nu-şi poată opri sângerarea.

— Dar dacă Morgan ar fi avut un fiu, ar fi menţionat acest lucru în jurnalul său, insistă Cora.

— Nu şi dacă băiatul era nelegitim, spuse Vinnie. Poate că a vrut să ţină secretă existenţa băiatului.

Balenger părea să se îndoiască.

— Tot nu se potriveşte descrierii lui. Din ce am citit despre hemofili, am înţeles că mulţi dintre ei preferă să nu aibă copii temându-se să nu transmită boala.

Amanda arătă spre fotografie.

— Ronnie mi-a spus că acesta era tatăl lui.

— Cât de veche e fotografia? întrebă Cora.

Balenger desfăcu nişte cleme din spatele ramei, scoase suportul şi examină reversul fotografiei.

— Apare data developării: 31 iulie 1968. Carlisle ar fi avut optzeci şi opt de ani.

Balenger auzi pârâitul unui fulger în apropiere.

— Amanda, ai spus că Ronnie are cincizeci şi ceva de ani. Asta înseamnă...

Vinnie calculă mai rapid.

— Acum treizeci şi şapte de ani. Estimez că avea în jur de douăzeci de ani în fotografie. Să spunem douăzeci. Asta înseamnă că acum are în jur de cincizeci şi şapte. Doamne, cu siguranţă îl putem doborî. Suntem cinci.

— E puternic, spuse Amanda răspicat.

— Tod, ceva pe monitoarele de supraveghere?

— Doar alţi şobolani.

— O să urmăresc ascensorul.

Vinnie aruncă o privire prin cabinetul medical spre camera de exerciţii fizice.

— Amanda, ce altceva ţi-a mai spus Ronnie? întrebă Balenger.

— S-a lăudat că nu a avut niciodată probleme să-şi găsească o prietenă. Deseori menţiona numele acestora.

— Numele?

Balenger avea mâinile reci.

— Iris, Alice, Vivian, Joan, Rebecca, Michelle. Şi multe altele. Întotdeauna în aceeaşi ordine. Lista nu se schimba niciodată. A repetat-o îndeajuns cât eu să o ţin minte.

Balenger simţea cum durerea îi apăsa pieptul. Se străduia să-şi controleze emoţiile, respiraţia şi pulsul lui rapid aproape copleşindu-l.

— Vreau să te gândeşti cu atenţie. Când parcurgea numele, a rostit vreodată numele Diane?

— Diane? întrebă Vinnie încruntat. Cine e...

— L-a rostit, Amanda? spuse Balenger punându-i mâna pe umăr. A pomenit vreodată o femeie pe nume Diane?

Amanda nu răspunse pentru o clipă.

— Aproape de sfârşitul listei.

— Cine e Diane? întrebă Cora fascinată.

Acum era rândul lui Balenger să facă o pauză. Abia putu să pronunţe cuvintele:

— Soţia mea.

3.00 A.M.

47

— Soţia ta? şopti Cora şocată.

Balenger se uită spre Tod din camera de supraveghere.

— Ceea ce v-am spus e adevărat – nu sunt poliţist, spuse el ezitând. Însă am fost.

Tod scutură dezgustat din cap.

— Şi toată treaba cu Irak şi cu cagula pe cap, şi tipul cu sabia?

— E adevărat. Am fost detectiv la Departamentul de Poliţie din Asbury Park. Soţia mea şi cu mine locuim... am locuit aici. Ea lucrează... a lucrat... am probleme cu timpul verbelor când vorbesc despre ea. Acum doi ani, ea a dispărut.

Ascultau atât de absorbiţi încât, în ciuda ploii, în dormitor părea linişte.

— Era blondă. Subţire. Ca Amanda. Treizeci şi trei de ani. Dar arăta mai tânără, de douăzeci şi ceva. Ca Amanda.

Balenger îşi privea pumnii încleştaţi.

— Când Mack a deschis uşa seifului şi am zărit-o pe Amanda acolo, Dumnezeu să mă ajute, la început am crezut că e Diane. Am crezut că, în sfârşit, am găsit-o, că s-a întâmplat un miracol şi că soţia mea trăieşte.

Pe Balenger îl durea pieptul când se uită la Amanda, care îi amintea atât de mult de soţia lui.

— Diane lucra pentru o agenţie imobiliară de aici din oraş: aceeaşi companie care va dărâma hotelul ăsta peste două săptămâni. Se ducea deseori la New York să negocieze cu trustul Carlisle pentru terenul pe care se află Paragon. Trustul a tot refuzat. E o glumă a naibii de crudă că trustul a fost nevoit să cedeze în cele din urmă terenul pentru neplata taxelor. Însă acum doi ani încă mai deţinea controlul asupra lui. Şi în ultima excursie a lui Diane în Manhattan, a dispărut.

Balenger oftă îndurerat.

— Mulţi oameni dispar în New York. Obişnuiam să merg acolo în weekenduri şi să ajut neoficial biroul de persoane dispărute. Muncă de teren. Căutare directă. În cele din urmă cazul s-a răcit într-atât, încât eram singura persoană care mai făcea ceva. Tot ceream liber să o caut pe Diane, până când şeful meu mi-a sugerat că ar fi mai bine să demisionez şi să-mi iau cât liber doresc. Am rămas fără bani. Apoi un amic, fost soldat, mi-a spus despre banii câştigaţi rapid la paza convoaielor din Irak, cu condiţia să nu mă deranjeze dacă o să dau peste mine şi trăgători de elită. La naiba, în momentul acela nu îmi păsa prea mult dacă trăiesc sau mor. Îmi păsa doar de douăzeci de mii de dolari pe care îi câştigam pentru o lună de muncă, ca

să pot să reiau căutările pentru soţia mea.

Balenger se forţă să continue.

— După un an, nu prea mai aveam multe speranţe că e în viaţă. Însă trebuia să continui. Eram atât de disperat încât m-am întors din nou în Irak. Diane m-a pus pe picioare după prima experienţă. Blestematul sindrom al Războiului din Golf. Nu obosea niciodată să mă îngrijească. A fost ideea ei să-mi folosesc experienţa militară pentru a obţine un post în Poliţia din Asbury Park. Nimic solicitant. Un mod de a mă simţi util. Al dracului Irak! V-am spus cum s-a sfârşit a doua oară. Dar cu banii pe care îi obţinusem, am continuat căutările. Am urmărit toate firele, toţi criminalii obsedaţi sexual care ar fi putut intra în contact cu ea, fiecare tâlhar cunoscut că acţionează în zona în care umbla ea. Am verificat şi răsverificat. Într-un final, nu am mai avut decât sentimentul pe care l-am trăit de la început, dar pe care nu l-am putut dovedi, că dispariţia lui Diane a avut ceva de-a face cu negocierile pentru hotel. Nu, nu cu negocierile propriu-zise. Era ceva legat de hotelul însuşi. Am cerut permisiunea să pătrund înăuntru, însă trustul m-a refuzat. Din motive de siguranţă. Am făcut tot posibilul să pătrund prin efracţie, însă Paragon e o blestemată de fortăreaţă.

Glasul lui Balenger se încordă.

— Acum trei luni, am citit un articol despre exploratorii urbani, cum expediţiile lor sunt ca nişte misiuni speciale şi cum unii dintre ei sunt genii ale infiltrării în clădiri presupus impenetrabile. Am verificat site-urile de exploratori urbani şi am abordat un grup, însă am făcut greşeala de a spune primului grup motivul pentru care am nevoie de ajutorul lor să pătrund înăuntru. M-au tratat ca pe un agent sub acoperire care poartă microfon. Cu următorul grup, am încercat să-i conving să mă ia cu ei în hotel pentru că e o clădire veche şi fascinantă. Însă nu aveau încredere într-un neavenit mai mult decât primul grup. În afară de asta, erau o mulţime de clădiri vechi pe care plănuiau să le exploreze. Astfel că am folosit site-ul profesorului şi am aranjat întâlnirea cu el. De data aceasta, am încercat varianta lăcomiei. I-am arătat copii ale unor articole din ziare vechi din vremea când a fost omorât Danata – zvonuri despre monede din aur pe care gangsterul se presupune că le ţinea într-un seif secret. Bob a fost politicos. A spus că va analiza situaţia. M-am gândit că mă expediază. Dar s-a dovedit că tocmai fusese concediat şi, o săptămână mai târziu, a spus că mă ajută cu o singură condiţie.

— Să împarţi monedele cu el, spuse Vinnie.

— Da. Vă admira pe tine, pe Cora şi pe Rick atât de mult, încât era sigur că nu veţi fi de acord să luaţi monedele. Se temea din pricina sănătăţii sale şi a modului în care va plăti tratamentul medical. Era furios că îşi pierduse catedra. Nu vă puteţi imagina cât de furios era. Astfel că înţelegerea a fost că voi mă veţi ajuta, fără să ştiţi, să caut indicii în hotel referitoare la cele întâmplate lui Diane. Apoi urmă să revin a doua zi să iau monedele pentru profesor. Desigur, după ce aflam cum să intru, aveam de gând în acelaşi timp să fac mai multe cercetări.

— Ştiu că Ronnie a ţinut cel puţin încă o femeie aici, spuse Amanda.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Pe întuneric, în seif, prima dată când m-a încuiat înăuntru, am atins ceva de pe podea. De circa un centimetru lăţime şi lungime. Avea o latură fină şi una zimţată. Nu am vrut să recunosc ce era. O unghie ruptă.

Ploaia turna peste clădire.

Amanda îşi trase jacheta mai strâns în jurul ei.

— Trebuie să înţelegeţi cum era. Am cinat la lumina lumânărilor, iar Ronnie mă punea să urmăresc cum pregătea mâncarea. Meniuri sofisticate. Cele mai bune vinuri. CD-uri cu Bach, Händel sau Brahms răsunând în fundal, spuse Amanda cu o grimasă. Petreceam ore întregi citind în bibliotecă. Deseori îmi citea cu voce tare. Filosofie. Istorie. Romane de calitate. Îi place în mod deosebit Proust. *În căutarea timpului pierdut*. Timp pierdut, spuse ea cu un glas tremurând. Mă punea să discutăm despre ce citeam. Cred că acesta e unul dintre motivele pentru care m-a răpit – pentru că lucrăm într-o librărie. Ne uitam la filme. Întotdeauna filme de artă. Majoritatea erau străine, cu subtitrare. *Frumoasa şi bestia* al lui Cocteau. *A şaptea pecete* al lui Bergman. *Regulile jocului* al lui Renoir. Totul legat de trecut. Nu mă lăsa niciodată să urmăresc programe TV obişnuite. Nu mă lăsa niciodată să îmi fac vreo idee despre ce se întâmplă în lumea reală sau de cât timp mă aflu aici. Obloanele fiind trase, nu aveam idee dacă e zi sau noapte. Nu avea nici un ceas, nu putea deosebi orele de zile, nu aveam cum să calculez săptămânile, nu mă puteam baza pe ritmul meu biologic pentru a estima timpul. La unele mese, Ronnie mă punea să mănânc când nu îmi era deloc foame. La alte mese, mă lăsa să aştept până deveneam lihnită. În seif, nu-mi dădeam seama dacă aţipeam pentru câteva minute sau dormeam câteva ore.

— Trebuia să doarmă şi el, spuse Cora. Cum te oprea să nu fugi de el?

— Cu excepţia primei dăţi, când m-am trezit în acel pat blestemat, singurul loc în care mă lăsa să dorm era seiful. Când eram cu el, nu se întorcea niciodată cu spatele spre mine. Îmi prindea la brâu o centură metalică. Centura avea o cutie pe ea, precum cele de la trape. Spunea că dacă încerc să scap, mă poate arunca în aer, chiar dacă mă aflu la un kilometru distanţă. Spunea că, încărcătura e proiectată să explodeze în interior astfel, încât chiar dacă el s-ar afla în aceeaşi încăpere cu mine, nu ar păţi nimic.

— *Unde e centura?* întrebă Balenger.

Amanda făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu.

— Trebuie să o găsim.

Cu nervii întinşi la maximum, Balenger începu să tragă sertare, căutând prin ele. O auzi pe Cora umblând prin dulap. Vinnie se uită sub pat.

— Nimic, spuse Cora. Verific şi în cabinetul medical.

— Iar eu mă duc în camera de exerciţii, spuse Balenger. Vinnie, tu du-te în...

— Stai puţin, spuse Vinnie privind în sus.

Se prinse de un stâlp al patului, se sprijini şi păşi pe aşternutul ornat. Se întinse şi aruncă o privire deasupra baldachinului.

— Aici este. Am găsit-o.

Amandei i se făcu rău când el coborî cu o centură metalică de care era ataşată o cutie.

Balenger trase de capac, însă acesta nu se desprindea.

— E sigilat. Nu pot să dezarmez...

— Îl văd, spuse Tod.

— Ce? Rosti Balenger îndreptându-se spre camera de supraveghere.

— Nenorocitul îmi face cu mâna pe unul dintre ecrane.

48

Balenger dădu buzna în camera de supraveghere. Ceilalţi îl urmară. Pe monitorul din dreapta jos, conturat cu verde de o cameră cu infraroşu, se afla un bărbat înalt, slab, cu chipul şters, care le făcea cu mâna spunând fie salut, fie la revedere. Amanda începu să plângă.

Cel puţin părea să aibă un chip şters. Era greu de spus pentru că ochii individului erau acoperiţi cu ceea ce Balenger se temea că are: ochelari cu infraroşu. Spre deosebire de cei atârnaţi în jurul gâtului lui Tod, aceştia erau subţiri, aproape eleganţi, versiunea de ultimă generaţie.

Avea o bărbie delicată. Nasul subţire era în ton cu buzele trase. Pielea sa netedă ca a unui copil făcea ca ridurile din jurul sprâncenelor şi a gurii să pară pictate. Părul grizonant i se rărise. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, purta cămaşă albă şi o cravată clasică în dungi.

— Se îmbracă întotdeauna astfel, spuse Amanda. Nu-şi scoate niciodată haina. Nu-şi lărgeşte niciodată cravata.

— Niciodată? întrebă Vinnie. Dar cum a...

— Îl recunosc, spuse Balenger.

— Ce?

Se întoarse către Cora şi Vinnie.

— Profesorul ni l-a descris. Ţineţi minte? Un tip îmbrăcat ca un funcţionar, cu chip şters. La cincizeci de ani. Inexpresiv.

— Tipul care răspunde de trustul Carlisle? spuse Vinnie uimit.

— Am vorbit cu el de câteva ori după dispariţia soţiei mele. Nenorocitul mi-a spus că Diane a petrecut o oră la el în birou în ziua în care a dispărut. Mi-a arătat numele ei în agenda lui de întâlniri. Unsprezece dimineaţa. După aceea, spunea el, urma să ia prânzul şi nu avea idee unde se dusese. Însă nu-şi spunea Ronnie. Numele pe care îl foloseşte e Walter Harrigan.

— Nu Walter *Carlisle?* întrebă Cora. A şi zis că e fiul lui Carlisle.

— Dar de ce foloseşte nume diferite? întrebă Vinnie. Cine e?

Pe monitor, Ronnie arăta spre ceva din spatele lui. Când se dădu la o parte, Balenger observă că Ronnie se afla în camera de serviciu şi că uşa tunelului era acum închisă. *Mai mult decât închisă*, îşi dădu seama Balenger.

— Isuse, ce i-a făcut? întrebă Cora.

În faţa uşii părea să atârne în aer o bară metalică. „Nu, nu în faţa uşii, se gândi Balenger nedumerit. Pe uşă.”

Ronnie arătă spre ceva de lângă aceasta.

— Ce naiba e *ăla?* spuse Tod.

Era un cilindru metalic asemănător cu cele folosite pentru scufundări. Tubul se afla pe un cărucior. De tub era ataşat un furtun subţire. La celălalt capăt al furtunului se afla o ţeavă cu mâner. Lângă cărucior era aşezată o mască cu ochelari de protecţie.

Lui Balenger i se făcu greaţă.

Vinnie răspunse:

— Aparate de sudură. Doamne fereşte, a sudat o bară pe uşă. Nu-i nici o cale de ieşire.

Balenger se uită fix la cutia metalică din mâna lui. Urmărind permanent monitorul, trase puternic de capac, însă acesta nu se clinti. Se temea că Ronnie ar putea apăsa în orice clipă pe telecomandă.

— Trebuie să scăpăm de asta. Se repezi către trapa din camera de supraveghere. Cora, eliberează bulonul!

Ţinând centura în mâna stângă, scoase pistolul cu dreapta.

— Deschide trapa. Poate că e o şmecherie. Poate că urmărim o înregistrare. Poate că Ronnie aşteaptă de fapt sub această trapă, spuse Balenger ţintind cu arma. Dacă este aici, îl trimit în iad. Vinnie îndreaptă lanterna către trapă. Gata? Cora, deschide trapa!

Cora trase trapa în sus. Lanterna lui Vinnie lumina întunericul unei alte scări în spirală. Balenger se întinse sub balustrada curbată şi aruncă centura şi cutia. Acestea căzură, răsunând cu un clinchet metalic.

Cora trânti uşa trapei la loc. În vreme ce ea o încuia, iar Balenger sărea înapoi, Tod spuse:

— Nenorocitul face altceva acum.

Balenger se îndreptă către monitor. Acolo, Ronnie, cu acelaşi zâmbet neutru, arăta spre ceva de pe peretele din stânga.

— Ce e acolo pe podea? întrebă Vinnie.

— Se mişcă, zise Tod.

— Apă adusă de furtună, spuse Cora.

Ronnie păşi într-o parte prin apa învolburată şi se întinse după obiectul de pe perete. Era atât de mult în lateral, încât abia de se vedea pe cameră. Obiectul avea un mâner.

— Nu! spuse Amanda dându-şi seama despre ce era vorba: un transformator electric.

Cu o înfăţişare suprarealistă cu ochelarii aceia, în costum cu cravată prin apa învolburată din magazia de serviciu, Ronnie le făcea din nou cu mâna, de data aceasta aproape entuziasmat, cu siguranţă spunându-le la revedere. Trase de manetă.

Luminile se stinseră. Monitoarele se stinseră şi ele. Ploaia care se abătea asupra acoperişului părea să se înteţească, moment în care cei rămaşi se treziră înconjuraţi pentru prima dată de un întuneric deplin. Nu mai aveau nici măcar lucarna pentru a transmite fulgerele furtunii. Pentru Balenger, întunericul părea să aibă densitate şi greutate, comprimându-se în jurul lui, strângându-l.

Cora icni.

Se auzi foşnet de material, zgomotul braţului lui Vinnie întinzându-se să aprindă lanterna de pe casca de protecţie.

Balenger şi Cora făcură acelaşi lucru, razele de lumină străpungând întunericul din camera de supraveghere.

— Dă-mi lanterna, îi spuse Tod lui Vinnie.

Aceasta străluci. Pentru ultimele patru ore şi jumătate, Balenger se aflase

în semiîntuneric. Aproape că se obişnuise, în contrast, luminile puternice din apartament i se păruseră la început nefireşti, aproape dureroase. Dar cât de rapid se obişnuise cu ele! Iar acum semiîntunericul devenea deranjant la fel de repede.

— Amanda? întrebă Cora.

— Sunt bine.

Însă nu părea deloc să-i fie bine.

— Pot să fac faţă. Pot să fac faţă, spuse ea fără convingere.

Un fulger nevăzut pârâi.

— Am trecut prin lucruri şi mai grele, rosti ea rapid. În seif era mai rău. Singurătatea era mai rea.

— Singură? întrebă Vinnie nedumerit. Dar...

— Acum e şansa noastră, spuse Tod.

— Şansă? întrebă Balenger. Ce vrei să spui?

— E jos la subsol. Putem să folosim una dintre scări să ajungem la parter.

— Detest să fiu de acord cu scursura asta, dar are dreptate, spuse Vinnie. Avem şapte scări din care să alegem. Ronnie nu se poate afla decât pe una singură.

— Dar care scară? întrebă Cora. Spuneai că nu aţi găsit nici o ieşire acolo jos.

— Iar *el* a spus – rosti Tod arătând spre Balenger – că trebuie să existe uşi secrete.

— Care scară? repetă Cora. Cea pe care am folosit-o deja e prea expusă.

— Sau poate că e atât de expusă încât Ronnie nu se va gândi la ea, spuse Tod.

— Eu nu cobor pe *acolo*, spuse Vinnie arătând spre trapa pe care Balenger aruncase cutia metalică. Ronnie trebuie doar să apese pe detonator şi...

— Zgomotul acela. Ce este? spuse Amanda.

— Doar furtuna. Mă calcă şi pe *mine* pe nervi.

— Altceva. De *acolo*, zise Amanda arătând spre dormitor.

— Şi eu aud, spuse Cora întorcându-se.

— Nu din dormitor. Din camera de exerciţii, spuse Balenger.

— Ascensorul! îngăimă Tod.

Cu luminile în zigzag, alergară către cabinetul medical, îndreptându-se apoi spre camera de exerciţii. În pofida vuietului ploii, Balenger auzi un huruit de cabluri şi scripeţi. Huruitul deveni mai puternic.

În spatele uşilor închise, ascensorul urca.

49

— Dacă Ronnie se află în ascensor, nu ne poate împiedica să coborâm pe scări, spuse Tod.

Vinnie privi încruntat către uşile închise.

— De unde ştim că se află înăuntru?

— Trebuie să se afle. Trebuie să fie cineva înăuntru care să manevreze butoanele.

— Dar dacă ascensorul funcţionează ca mod de livrare? întrebă Balenger, iar Carlisle a prevăzut butoane de control exterioare astfel încât mâncarea să-i fie livrată fără ca vreun ospătar să deranjeze?

— Ei bine, dacă labagiul nu se află în ascensor, atunci *cine-i?*

— Sau *ce* anume? Nu sunt sigur că vreau să rămân prin preajmă ca să aflu, spuse Vinnie.

Ascensorul se opri sub ei. Deşi ploaia nu se oprise, absenţa *huruitului* făcea atmosfera să pară de o linişte încordată.

Apoi *huruitul* se auzi din nou, iar ascensorul începu să urce.

— Trebuie să fie pe un circuit electric separat, murmură Cora.

— Când ajunge aici, trage în uşă, îl îndemnă Tod. E din lemn. Glonţul va...

— Eu nu trag în ceea ce nu văd, îi spuse Balenger. S-ar putea să fie un poliţist în spatele acelei uşi.

— Vrei să o deschidem şi să aflăm?

Toţi priveau fix către uşă, concentrându-se asupra liniştii din spatele ei. Apoi liniştea a fost înlocuită de zornăitul uşii interioare dată la o parte.

— Trage! Strigă Tod.

— Tu din lift! Strigă Balenger ţintind arma. Arată-te!

— Fricosule! Dă-mi arma!

Tod apucă arma, însă Balenger îl plesni cu ţeava în frunte, doborându-l la podea.

Balenger se întoarse şi ţinti din nou, în vreme ce în uşă bocănea ceva. Făcu semn tuturor să se ducă în cabinetul medical. Apoi dădu la o parte greutăţile din uşă şi se adăposti în spatele aparatului de exerciţii.

Uşa se clinti în afară.

Îşi încordă degetul pe trăgaci pe când uşa se deschidea încet, dezvăluind o porţiune din ceea ce părea a fi un compartiment gol.

Tod gemu pe podea.

Uşa se deschise şi mai mult.

Balenger zări ceva mişcându-se. Lanterna lui Tod rămânea în mâinile sale, luminând podeaua pe care şobolanii fugeau dinspre ascensor, trei, opt, o duzină, unii cu răni deschise, alţii fără urechi sau cu două cozi, ori un singur ochi. Chiţăind în lumina lanternelor, unii săreau pe sub bicicleta medicinală sau pe banda de alergare, ocolindu-l pe Balenger când îl zăreau, urmându-i pe ceilalţi care se strecurau în celelalte camere.

Cora ţipă. Însă nu din cauza şobolanilor. O siluetă se împletici dinspre lift.

Balenger aproape că trase, însă recunoscu imediat blugii însângeraţi şi jacheta, bustul musculos încovoiat de durere, sângele, atât de mult sânge, o ţepuşă din lemn înfiptă în pieptul acestuia.

— Rick!

Cora alergă către el.

— Stai! spuse Balenger.

Însă avertismentul lui veni prea târziu. Rick se împiedică de trupul lui Tod, se avântă spre Cora şi căzură amândoi la podea. Casca de protecţie a Corei căzu cu zgomot pe podea.

Balenger se repezi către cabina goală. Ţintind cu arma, împinse uşa cu umărul până la capăt. Pe măsură ce lanterna de pe casca lui risipea umbrele, cercetă tavanul, însă nu zări nici o trapă prin care Ronnie s-ar fi putut strecura să se ascundă, îşi dădu acum seama că liftul nu era complet gol. Pe podea, într-un colţ, în bătaie de joc, se aflau cele cinci sticle de urină pe care le abandonaseră la etajul al patrulea.

— Vinnie, foloseşte greutăţile astfel încât uşa şi poarta să rămână deschise! Atâta vreme cât sunt deschise, ascensorul nu poate să coboare.

Balenger se îndreptă către Cora şi Rick. Rick era deasupra ei, icnind de durere. Ea se lupta să se elibereze. Balenger îl întoarse pe Rick şi observă că, în urma căderii, ţepuşa îi intrase şi mai adânc în piept. Plămânul lui Rick scotea un şuierat. Avea dinţii din faţă sparţi. Antebraţul stâng îi stătea în unghi drept într-o parte.

— Isuse, spuse Cora. Îi şterse fruntea de sânge. Iubitule.

Vinnie se grăbi să proptească o greutate de uşa liftului.

Cora îl mângâie pe Rick pe faţă. Avea ochii pierduţi. Pieptul lui fremăta, continuând să şuiere.

Balenger se uită peste umăr către cabinetul medical.

— Ajutaţi-mă să-l punem pe masa pentru consult.

Împreună, el, Amanda şi Cora îl ridicară. Rick gemu. Cora îi apăsă umerii, ca să nu îl lase să cadă de pe masă.

Amanda puse lanterna pe masă.

— Vom avea nevoie de mai multă lumină. Aduc lumânările din rucsacul lui Vinnie.

Balenger tăie jacheta lui Rick cu ajutorul cuţitului, apoi puloverul şi bluza. Pe măsură ce Amanda şi Vinnie aprindeau lumânările, lumina din ce în ce mai puternică arăta o cantitate alarmantă de sânge ţâşnind din pieptul lui Rick.

— Ţepuşa a pătruns până la capăt, spuse Balenger.

— Rezistă, iubitule, îi spuse Cora lui Rick, mângâindu-l pe frunte. Rezistă.

Însă Rick nu părea să audă.

— Dacă scot ţepuşa, s-ar putea să sângereze mai rău. Dar dacă nu o scot...

Geamătul lui Rick dădu glas suferinţei în care se afla.

— Nu putem măcar să-i alinăm durerea? îl imploră Cora. Morfina.

— Nu. Îl va omorî, spuse Balenger.

— Dar numai un pic...

— Morfina scade ritmul cardiac şi tensiunea.

Balenger îi pipăi încheietura lui Rick.

— Şi aşa abia se simte pulsul.

— Trage ţepuşa afară. Foloseşte banda adezivă să-i opreşti sângerarea, ca în cazul profesorului.

Lui Balenger nu îi venea în minte nici o altă soluţie.

— Vezi dacă e alcool sanitar în dulap. Vinnie trase de uşa din sticlă. Stai, spuse Balenger.

— Dar...

— Lasă, spuse Balenger.

Plămânii lui Rick încetară să mai şuiere. Pieptul i se linişti.

— Nu, spuse Cora. Disperată, ea se uita fix în ochii lui Rick, căutând un semn de conştienţă. Îi deschise gura şi îi făcu respiraţie artificială. Îngrozită, se opri când aerul şuieră pe lângă ţepuşa din pieptul lui. De două ori, suspină ea. O, iubitule. O, Isuse, de două ori. Plângând în hohote, îi strânse capul lui Rick la piept. De două ori.

Amanda îşi puse braţul în jurul ei.

Se auzi bubuitul unui tunet. Imediat după aceea, se auzi un pârâit de bruiaj. Balenger se uită încruntat la centura lui de siguranţă şi apoi la cea a lui Vinnie.

Din nou zgomot de bruiaj.

— Ce naiba... spuse Vinnie uitându-se în jos.

Provenea de la cele două staţii emisie-recepţie rămase. Lui Balenger îi vâjâia capul. Cu senzaţia că înnebunise şi mai tare, duse staţia la gură şi apăsă pe butonul de transmisie.

50

— Ai luat staţia de la unul din cei pe care i-ai ucis, spuse Balenger.

— După cum vei avea ocazia să afli, sunt plini de idei.

Vocea era fină, calmă, neutră, cu tonalitate de tenor, o pronunţie precisă şi cu un uşor accent elitist. Auzind-o, Amanda duse brusc mâna la gură.

— Prietenul vostru nu a căzut tocmai până jos, la recepţie. L-am găsit pe o grămadă de moloz două etaje mai jos. A avut chiar puterea să mă ajute să-l urc în lift. Remarcabil. În ce stare se află?

— Neschimbată, rosti Balenger în staţie.

— Aha, spuse vocea.

Bruiaj.

— Îmi pângăriţi casa, spuse glasul.

— Nu e ca şi cum ai fi avut indicatoare cu „Nu încălcaţi Proprietatea” prin preajmă. Singurul lucru bun e că, dacă nu am fi intrat, nu am fi putut să o salvăm pe Amanda.

Cora ridică faţa străbătută de lacrimi dinspre trupul lui Rick.

— Amanda nu are nevoie să fie salvată, spuse glasul. O tratez cu cel mai mare respect. Multe femei ar invidia-o.

— Mai puţin faptul că a fost abuzată.

— Nu am atins-o niciodată *astfel*. Pentru prima dată, în glas i se ghicea o urmă de emoţie: Dacă ţi-a spus că am făcut asta, a minţit.

Balenger se încruntă. Îşi aminti câteva întrebări lămuritoare pe care Vinnie încercase să le adreseze Amandei. Spunea Ronnie adevărul?

— Dar celelalte prietene ale tale? întrebă Balenger în staţie. Care erau numele lor? Iris, Alice, Vivian.

Dintr-odată, ceva din listă îl tulbură. Numele. Era ceva cu numele. Însă se petreceau atâtea, încât nu avea timp să îşi dea seama ce îl nedumerea.

— Am avut onoarea să mă bucur de compania multor femei.

— Femeia moartă de pe coridorul de la parter se afla printre ele?

Bruiaj.

Temându-se de răspuns, Balenger se forţă să întrebe:

— Ce-ai făcut cu soţia mea?

Bruiaj.

— Dacă vă predaţi, promit că nu veţi simţi durere, rosti glasul.

Dintr-odată, Cora puse mâna pe staţie. Furioasă, strigă în ea:

— Nenorocitule, îţi promit eu *ţie* ceva. Îndreptându-se furioasă către dulapul cu medicamente, strigă: Când o să pun mâna pe tine, o să...

Podeaua explodă.

Balenger se trase înapoi. Lemnul se dezintegră sub picioarele Corei. De dedesubt răsună un foc de armă, iar din abdomenul Corei ţâşni sânge. Un alt foc de armă o izbi de dulapul cu medicamente, spărgând geamul. Urmă un al treilea foc, apoi un al patrulea, care o sfârtecă pe Cora, în vreme ce din

podea săreau aşchii de lemn.

Ea căzu în genunchi, cu faţa schimonosită de durere. Se rostogoli pe podeaua ce se căsca în faţa ei, sângele ţâşnind şi scurgându-se prin găuri. Odată cu ea căzu şi o lumânare, care se stinse însă în sângele ei.

Momentul de uluire se prelungea. În vreme ce mirosul de praf de puşcă urca dinspre găuri, Balenger îşi recăpătă reflexele. Îi trase pe Amanda şi pe Vinnie către peretele exterior, ritmul accelerat al inimii făcându-l să se simtă ameţit.

— E pe balcon sub noi, şopti el. Cora a strigat atât de tare încât el a putut să audă unde se află.

De jos, prin găurile din podea, Balenger auzi încărcătorul unei carabine. Lanterna de pe casca de protecţie a Corei zăcea pe podea. Se întinse după ea, apoi i-o dădu Amandei. Duse degetul la buze, îndemnându-i pe ea şi pe Vinnie să facă linişte. Apoi le făcu semn să-l urmeze în dormitor. Muşchii i se contractară, anticipând alte focuri de armă prin podea.

Ajunse în dormitor, lanterna lui proiectând zigzaguri pe podea. Mai era ceva în neregulă. Tod. Unde era... ultima dată când Balenger îl văzuse, Tod gemea pe podea, ţinându-se de cap unde îl lovise cu pistolul. Acum Balenger se întoarse şi cercetă cu lanterna de pe cască. *Tod dispăruse*.

Când se întoarse către Vinnie să-l avertizeze, durerea de pe chipul său îl făcu să se oprească. Privind trupul Corei, Vinnie părea distrus, cu lacrimile curgându-i pe obraz. Femeia pe care o iubise era acum pierdută pentru totdeauna. Durerea lui Vinnie spori deznădejdea lui Balenger. Să pierzi persoana iubită. Înţelegea prea bine iadul prin care trecea Vinnie.

Balenger îl trase pe Vinnie de mânecă, îndemnându-l să se mişte. În ceea ce o privea, Amanda părea să fi trecut printr-un calvar emoţional, incapabilă să mai simtă altceva decât disperarea de a supravieţui. Îl urmă pe Balenger prin camera de supraveghere, către bibliotecă. Fuseseră constrânşi să abandoneze lanterna pe care Amanda o aşezase pe masa de lângă patul de consultaţie. Acum tot ce aveau erau trei lanterne pentru cască.

Luminile se întâlniră pe trapa din bibliotecă. Spre surprinderea lui Balenger, aceasta era deschisă. Tod trebuie să se fi repezit pe scări în timp ce atenţia lui Ronnie era distrasă, îşi dădu seama Balenger. Un alt gând îi dădu speranţă – poate că Tod ar putea distrage atenţia lui Ronnie, poate că va face suficient zgomot încât să-l îndepărteze.

Balenger încuie trapa şi se mişcă încet spre bucătărie. Scoase pistolul şi ţinti către trapa de acolo. Vinnie o ridică, însă tot ceea ce dezvăluiră lanternele lor era o altă scară goală.

51

Balenger coborî primul. Era nevoit să meargă încet, testând cu pistolul prin aer după sârma ghimpată. Se furişau în jos pe scări, întorcându-se mereu în toate direcţiile. Razele de lumină se roteau ameţitor. Scările amplificau zgomotul furtunii. Apropiindu-se de etajul al cincilea, Balenger auzi apa şiroind, apoi înţelese că zgomotul nu venea de la ploaia de afară, ci de la ceva de pe scări. Lanterna de pe cască lui dezvălui un torent ce se revărsa pe un coridor ascuns.

Lumina unui fulger dădu la iveală o gaură uriaşă în acoperiş, prin care se revărsa apa către etajele superioare. Forfotul apei ce cădea în cascadă pe scări îi aminti lui Balenger de o cisternă care se umple. Imediat, lanterna de pe cască lumină un obiect ce plutea pe coridor. Un cadavru. Amanda tresări când îl văzu. O femeie mumificată. Îmbrăcată. Cu o poşetă în mână. Blondă. „Diane?”se întrebă Balenger disperat. Însă înainte de a avea ocazia să vadă mai bine, apa purtă cadavrul pe scări şi dispăru în întunericul clocotitor.

„Nu putem să ieşim pe-aici”, realiză Balenger. Din câte ştia, Ronnie se afla de cealaltă parte a zidului, pregătit să facă o gaură cu carabina. Le făcu semn Amandei şi lui Vinnie să se retragă în apartament. Aceştia nu au avut nevoie de alte încurajări, iar el îi urmă prin trapă. În umbră, respirând sacadat, se întinseră pe podeaua bucătăriei.

— Încercăm altă scară, murmură Amanda.

— Posibil, spuse Vinnie fără convingere. Ridică apoi încet capul. Sau poate că nu trebuie să facem nimic.

— Ce vrei să spui? întrebă Balenger nedumerit.

— Profesorul i-a lăsat un bilet unui coleg. Dacă profesorul nu îl va suna până la ora nouă în dimineaţa aceasta, colegul va trebui să deschidă plicul şi să spună poliţiei unde să trimită ajutoare.

Se aflau atât de aproape de zidul exterior încât ropotul ploii le acoperea glasurile.

— Nu, spuse Balenger. Bob nu a lăsat nici un bilet.

— Dar…

— După ce a fost concediat, Bob a încetat să mai aibă încredere în cei din departamentul său. A presupus că colegii vor deschide biletul şi i-l vor arăta decanului pentru a căpăta recunoaştere. Lui Bob îi era teamă că vom fi arestaţi cu toţii.

Vinnie încercă alt plan:

— Ce zici de *asta?* Recuperatorii vin luni. Ne vor salva ei. Tot ce trebuie să facem e să aşteptăm încă o zi.

— Ronnie ne poate pregăti o mulţime de surprize dacă îi acordăm atât de mult timp. Ţi-am mai spus, dacă suntem pasivi, pierdem.

— Atunci, ce-o să facem?

Din staţie se auzi zgomot de bruiaj.

— Încearcă să mă facă să vorbesc, spuse Balenger încet. Speră să-mi audă glasul şi să aibă în ce să tragă.

— Asta ar putea funcţiona şi invers, murmură Amanda. Dacă îl auzi tu pe el vorbind, poţi să tragi în direcţia vocii *lui*.

Balenger continuă discuţia:

— Spune-mi mai multe despre nenorocitul ăsta. A minţit când a...

— Nu m-a atins niciodată. Amanda se cutremură. Mă trata întotdeauna cu o politeţe înspăimântătoare. Aveam senzaţia că acumulează ceva în el, că se luptă. Ultima oară când l-am văzut, când mi-a adus cămaşa de noapte, a încetat să mai fie politicos. Ţipa şi arunca cu obiecte. M-a făcut căţea şi curvă. Era ca şi cum m-ar fi urât pentru că se simţea excitat.

Din staţie, bruiajul îl tachină pe Balenger.

Acesta opri staţia lui Vinnie, apoi o dădu mai încet pe a lui, o duse la gură şi apăsă butonul de transmisie, vorbind încet:

— Nu înţeleg de ce foloseşti nume diferite, Ronnie. De ce îţi spui „Walter”? Bruiaj. Numele de familie e într-adevăr Harrigan? Balenger nu îndrăznea să stea prea mult într-un loc. Se plimba prin sufragerie. Şopti din nou în staţie: Ronnie, care e numele tău de familie? nici un răspuns. Care e numele...

— Carlisle, rosti vocea.

Amanda şi Vinnie se aşezară pe vine, încercând să-şi dea seama dacă vocea venea de sub ei.

— Nu-i adevărat, şopti Balenger. Carlisle nu a avut copii.

— E tatăl meu.

Continuând să se deplaseze, Balenger se strecură în camera de exerciţii, acolo unde greutăţile ţineau uşa liftului deschisă.

— Nu, spuse Balenger. Nu e tatăl tău.

— S-a purtat ca şi cum ar fi fost.

— Nu e acelaşi lucru.

— Uneori e tot ce avem.

— Dar tu? întrebă Balenger. Tu te-ai purtat ca un fiu bun?

Balenger îşi stinse lanterna înainte de a trece în cabinetul medical. Amanda şi Vinnie făcură acelaşi lucru. Altfel, luminile s-ar fi zărit prin găurile din podea. Îl luă cu frig când văzu cele două cadavre.

— Păşeşti cu grijă, dar lumânările reacţionează la aerul pe care îl vânturi, spuse vocea. Le văd cum pâlpâie prin găuri.

Dintr-odată, Balenger îşi dădu seama că Ronnie se afla exact sub el. Nici nu apucă bine să se mute, că un foc de armă bubui în locul în care se aflase.

Balenger ţinti spre gaura recentă, gata să tragă, înţelegând apoi că Ronnie voia ca el să facă acest lucru, să irosească muniţie pe o ţintă-fantomă.

— Ai dezamorsat explozibilele de acolo? rosti vocea prin staţie. Presupun că un fost soldat are abilitatea de a face acest lucru.

Balenger făcu un efort să tacă.

— Te întrebi cum de-ţi cunosc trecutul? întrebă vocea. Nu doar pentru că te-am auzind vorbind cu ceilalţi. De prima dată când ai venit la mine în birou să-mi pui întrebări am ştiut că aduci necazuri. Când ai venit a doua oară, aveam un teanc de informaţii despre tine. Păcat de acel sindrom al

Războiului din Golf. Cel puţin ai avut pe cineva care să te îngrijească. Soţia ta ţi-a arătat atunci cât de devotată era.

Referirea la Diane îl lovi pe Balenger ca un pumn în stomac. Emoţia îl făcu să se aplece. Imediat, furia luă locul durerii şi al pierzaniei. Ţinti spre locul în care credea că se află vocea de sub el. Voia din toată inima să tragă. „Nu! Se stăpâni el. Nu până când nu eşti sigur. Nu-l lăsa să te întărâte ca să faci greşeli.”

Îl cuprinse disperarea. „Luminile noastre, se gândi el. Le-am stins ca Ronnie să nu le poată vedea prin găurile din podea. Însă nu putem să ieşim de aici fără să le folosim. Iar el are ochelari cu infraroşu.”

Şovăielnic, înţelese ce trebuia făcut. Ce nu voia să facă.

Îi trase pe Amanda şi pe Vinnie în altă cameră şi le vorbi încet:

— Trebuie să-i distrageţi atenţia. Vinnie, ai mai tras vreodată cu o armă?

— Nu.

— Ţine-o cu ambele mâini. Aşa.

Balenger îi încolăci lui Vinnie degetele mâinii drepte în jurul mânerului. Apoi încolăci degetele mâinii stângi pe partea opusă, astfel încât să se atingă.

— Ţinteşte cu vârful ţevii. Ţine degetele strânse pe mâner. Vezi că are recul. Când tragi, nu trebuie să te sperii şi să scapi arma.

— Când trag?

— Du-te înapoi în cabinetul medical. Numără până la cincizeci. Apoi porneşte-ţi staţia de emisie-recepţie. Dă volumul tare. Pune-o pe podea şi dă-te în spate. Vocea mea îi va distrage atenţia. Când trage, tragi şi tu. Nu îl vei nimeri, însă nu ne pasă de asta. Doar ai grijă ca el să nu te nimerească pe *tine*.

— Dar...

— Voi încerca să iau ceilalţi ochelari cu infraroşu.

Vinnie dădu din cap, însă Balenger nu-şi dădea seama dacă era în semn de încredere sau de disperare.

— Amanda, încuie trapa în urma mea.

Balenger vorbea cu o blândeţe disperată.

— Nu o deschide decât dacă auzi două bătăi, apoi trei, apoi una. Poţi să ţii minte asta? Două, trei, una?

— Voi ţine minte.

— Vinnie, la cincizeci de secunde după prima împuşcătură, aruncă ceva pe podea în camera de exerciţii. Ai grijă să te afli la distanţă. Încearcă să-l faci să tragă din nou. Apoi trage şi tu şi mută-te în altă cameră. Continuă să-i distragi atenţia. Însă nu folosi mai mult de un singur foc odată. Avem nevoie de muniţie. Poţi să faci asta?

— N-am de ales.

— Dacă pot să iau ochelarii aceia cu infraroşu, vom avea de ales dintr-o *mulţime* de variante.

Balenger spera că păruse convingător.

Aflaţi departe de găurile din podeaua cabinetului medical, putea să-şi aprindă în siguranţă lanternele. Balenger traversă în linişte bucătăria,

biblioteca şi camera de supraveghere, ajungând în cele din urmă în dormitor. Se uită fix la trapă. Teoretic, uşa de la apartamentul lui Danata rămânea baricadată, astfel că Ronnie nu putea intra să-i împuşte pe cei care coborau pe scări.

Teoretic.

Balenger luă pistolul de la Vinnie, apoi îi făcu semn Amandei să descuie şi să tragă trapa. Ţinti cu pistolul în vreme ce lanterna de pe cască străpungea întunericul scărilor. Nimeni. Respirând ceva mai uşor, bătu cu pistolul înapoi.

— Începe să numeri până la cincizeci.

Se căţără pe scări şi îi făcu semn Amandei să închidă. Când o auzi trăgând zăvorul deasupra lui, avu senzaţia cumplită că se coboară în iad.

52

Mirosul ca de cupru al sângelui cuprindea întreg coridorul şi camera de zi a lui Danata. Balenger număra secundele la fel ca Vinnie: trei, patru, cinci. Călăuzit de o singură sursă de lumină, simţind cum îl înfăşoară întunericul, Balenger se strecură în jos. Mobila rămăsese îngrămădită în faţa uşii, lucru care îi dădea curaj. Îşi scoase ciocanul de la centură şi coborî de la etajul şase la cinci, luând-o pe coridorul secret de pe acesta, mişcând ciocanul înaintea lui, în căutarea sârmei ghimpate cu lame. Era atent la apa şiroind pe scări, însă nu auzea nimic, acoperişul din această parte a hotelului rămânând evident intact.

Îndreptă lanterna de pe cască de-a lungul întunericului de pe coridorul de la cinci. Părea să fie ceva acolo, ceva nemişcat ce îi stârnea bănuielile, însă nu avea timp să investigheze.

Continua să numere: optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Aerul deveni mai rece după ce ajunse la etajul patru. Continua să coboare.

Din staţie se auzea zgomot de bruiaj, Ronnie tachinându-l din nou. Fără îndoială, Ronnie spera să audă un răspuns şi să-l folosească drept ţintă. Însă Balenger era prea departe.

Continua să numere. Douăzeci şi cinci. Douăzeci şi şase.

Apăsă pe butonul de recepţie de la staţie. Ştia că şi Ronnie avea să audă un bâzâit asemănător de bruiaj.

— Aşadar, eşti încă în viaţă, rosti vocea.

Deşi Balenger avea staţia la volum minim, ecoul de pe scară îi amplifica vorbele:

— M-am întrebat dacă te voi nimeri.

Lumina de pe cască se învârtea în ritmul ameţitor al scărilor în spirală. Balenger ajunse la etajul al treilea şi continuă să mişte ciocanul în umbrele dinaintea lui.

Bruiaj.

Balenger apăsă butonul de transmisie şi ţinu staţia lipită de buze, acoperindu-şi gura cu mâna, străduindu-se să blocheze ecoul scărilor.

— Carlisle avea agorafobie. M-am tot întrebat de ce un om îngrozit de spaţiile deschise ar părăsi hotelul pentru a se împuşca pe plajă.

Patruzeci şi şapte. Patruzeci şi opt.

— Nu avea nici o noimă. Însă acum înţeleg. Altceva îl îngrozea mai tare.

Balenger era sigur că numărătoarea trecuse de cincizeci. „Vinnie, pentru numele lui Dumnezeu, fă ce ţi-am spus!”

— Nu i-am făcut nici un rău, spuse vocea.

— Nu ai fost un fiu bun.

— Vocea ta sună altfel.

Balenger şi-l imaginä pe Vinnie urmând instrucţiunile, mărind volumul staţiei şi aşezând-o pe podea. Şi-l imaginä pe Ronnie privind în sus către

vocea lui Balenger amplificată dintr-odată. Deodată auzi un foc de armă răsunând din staţia lui. Ascultă cu atenţie după un foc de răspuns. Însă un tunet zdruncină hotelul, răsunând pe scări şi nu mai auzi nimic, nici măcar bruiajul din staţie.

Îi îngheţă inima în piept când simţi că ceva opune rezistenţă ciocanului. Îngenunche, zări sânge pe scări şi cercetă cu lanterna de pe cască. Sârma întinsă era acolo. Sângele de culoare închisă de pe aceasta o făcea aproape imposibil de văzut dintre umbre.

Se lăsă pe spate şi se strecură pe sub sârmă. Se îndreptă şi auzi un nou fâşâit de bruiaj din staţie, însă îl ignoră şi mişcă ciocanul în faţă, căutând alte sârme, în timp ce cobora în întunericul de la capătul scărilor.

Acum îşi îngăduia un gând pe care îl evitase. Dacă Ronnie a luat mai mult decât staţia? Dacă a luat şi ochelarii cu infraroşu, astfel încât nimeni să nu-i poată folosi? „Atunci nu mai avem prea multe variante, se gândi el. La naiba, poate chiar nu mai avem nici una.”

. „Pleacă, îi spunea o parte din el. În vreme ce Vinnie îi distrage atenţia lui Ronnie, încearcă să găseşti o cale de ieşire.

Să-i abandonez?

Nu tocmai. Găseşte o cale să chemi ajutoare.

Nu *există* cale de scăpare. Singura cale de a pune capăt acestei situaţii e să-l omori.

Chiar dacă aş *putea* ieşi, ce-aş face? Pe jos? În toiul nopţii? Pe furtună? Într-o parte părăsită a oraşului? Mi-ar lua o veşnicie să ajung la secţia de poliţie. Vinnie şi Amanda ar putea fi morţi până atunci.

Asta e şansa ta.

Prostii. Nu îi las.”

Ajunse la capăt, acolo unde în spaţiul limitat mirosul morţii era şi mai puternic. Raza lui răzleaţă de lumină dezvălui două cadavre, pe Mack şi JD într-o baltă de sânge, cu gâturile tăiate şi picioarele aproape retezate. Balenger zări urme de tălpi în sânge. Evident Ronnie se apropiase de ei, îi terminase cu un cuţit şi luase staţia. Urmele de paşi păreau să pornească şi să ducă la perete. Se pare că era una dintre uşile secrete despre care Balenger era sigur că există, deşi nu ştia cum fusese deschisă uşa.

Se ghemui şi studie cadavrele învăluite în umbră. Fiecare cadavru purta într-adevăr ochelari cu infraroşu. Se întinse, apoi îşi aminti de cadavrele cu capcană din Irak şi se opri, uitându-se mai atent la acestea. Mack avea ceva vârât sub partea stângă.

Şi JD avea ceva sub el. Nu era nimic evident. Evident nu era decât pentru cineva călit în iadul din Irak şi care ştie să nu aibă încredere în nimeni şi în nimic. Un fel de explozibile. Presiunea cadavrelor arma detonatoarele. Dacă Balenger ar fi mişcat cadavrele, ar fi declanşat mecanismul, iar bombele ar fi explodat.

Se mută lângă capetele lor, îngenunche în sânge şi întinse mâna sub capul lui Mack, căutând bareta ochelarilor cu degetele. „Fă-o cu grijă”, îşi impuse el.

Din staţie răsună zgomot de bruiaj.

Balenger trase bareta peste capul lui Mack, craniul ras neopunând rezistenţă. Ridică ochelarii de pe ochii lipsiţi de vedere ai lui Mack şi îi prinse la centura de siguranţă. Apoi respiră adânc, aplecându-se asupra lui JD şi a ochelarilor lui.

În depărtare i se păru că aude zgomot de foc de armă. Scoase ochelarii lui JD şi îi puse la ochi. Stinse apoi lanterna de pe cască.

În locul umbrelor care se luptau cu lanterna, acum vedea un crepuscul verde ce făcea totul puţin vizibil. Faptul că rămăsese fără suflare şi zgomotul furtunii creau senzaţia că se află sub apă. Cu o vedere mai ageră, zări un obiect lung şi întunecat. Ranga. O luă de jos.

Se întoarse către scări, grăbit să se întoarcă în apartament, însă ezită şi se îndreptă către coridorul îngust. În ciuda reţinerilor, intră. Vizibilitatea sporită oferită de ochelari îi permitea să vadă până la capătul coridorului, până la ceea ce povestise Tod că descoperise: cadavrul unei femei complet îmbrăcate, aşezat lângă peretele din capăt. Stafidită ca o mumie. În ciuda verdelui de la ochelari, era evident că avea părul blond. Avea o poşetă în poală şi părea să aştepte răbdătoare să plece într-o excursie. Balenger nici nu putea să-şi imagineze groaza pe care trebuie să o fi îndurat. Hainele de modă veche îi spuneau că nu era vorba despre Diane, însă această informaţie nu îl consola. Acum accepta gândul că iubita lui soţie era moartă şi îşi dorea cu toate acestea să fie alături de ea, chiar dacă era lipsită de viaţă. Într-o mare de verde, se aplecă şi încercă să-şi dea seama cum a murit femeia.

Nu erau urme de violenţă. „Nu e bine”, se gândi el concentrându-se asupra gâtului. Laringele şi traheea erau împinse în interior, cu oasele rupte. Fusese strangulată. Se simţi paralizat până când bruiajul de la staţie îl făcu să tresară. Pe cale să se repeadă înapoi la Amanda şi la Vinnie, el puse totuşi ranga jos şi se întinse după poşeta cadavrului. Materialul acesteia era cenuşiu şi acoperit de praf. Puse jos staţia folosindu-se acum de ambele mâini pentru a deschide poşeta şi a scoate portofelul.

Înăuntru se afla un permis de conducere. Când zări numele de pe acesta se cutremură. Numele îi spunea aproape totul.

Trebuia să se întoarcă. Gândurile îi alergau nebuneşte. Trebuia să se uite în rucsacul lui Vinnie.

Vârî permisul în buzunarul de la jachetă, apoi luă ranga şi staţia. În timp ce se auzea bubuitul unui tunet, se repezi către scări.

„Ai grijă la sârma ghimpată.”

O găsi agitând ranga. Se strecură pe dedesubt şi se repezi în sus pe scări. Îl dureau braţele de la greutatea răngii, în timp ce o mişca înaintea lui, în caz că Ronnie l-ar fi urmărit şi i-ar fi întins o altă capcană. I se păru că aude un foc de armă în depărtare, iar apoi un pistol. La etajul al treilea. Al patrulea.

La cinci, se opri din nou, neputând să se abţină să nu arunce o privire pe coridorul secret. Îşi aminti că văzuse un obiect sprijinit de un perete de acolo. Iar acum ochelarii săi cu infraroşu dezvăluiau că avusese dreptate. Un alt cadavru de femeie. Blondă. Complet îmbrăcată, de data aceasta cu pantaloni, helancă şi sacou.

„Nu”, se gândi Balenger.
Hainele i se păreau cunoscute.
Nu.

53

Merse clătinându-se către ea. Când îi apăru un şobolan pe umăr, lovi cu ranga şi îl zdrobi de perete. Copleşit de emoţie, căzu în genunchi. Femeia nu era la fel de stafidită ca aceea de la parter. Nu mai avea ochi. Fuseseră roase bucăţi din ea, însă faţa era cu toate acestea imposibil de confundat.

Diane.

Durerea îi încleşta pieptul. Rămase fără suflare. Lacrimile îi usturau obrajii. Plângând în hohote, ridică mâna, mângâindu-i pielea încreţită. Părul blond îi atârna până mai jos de umeri, mai lung decât îi plăcea ei – pentru că îi crescuse după moarte. Pe chip avea întipărită o grimasă de groază. Ca şi cadavrul de la parter, avea oasele gâtului împinse înăuntru ca şi cum ar fi fost strangulată. Diane a lui. Minunata lui Diane.

Îngenunche, adorând-o, jelind-o. Diane. Unsprezece ani împreună. Ea nu a renunţat niciodată la el, nu a obosit niciodată să aibă grijă de el când se întorsese bolnav pentru prima oară din Irak. Încercase să se revanşeze faţă de ea, să o facă să simtă cât de mult o iubeşte. Diane cea bună şi altruistă. Diane cea frumoasă, cu faţa roasă de şobolani.

Un foc de armă îl trezi la realitate. Copleşit de suspine, îi deschise poşeta, scoase portofelul şi îl vârî în buzunar. Îi sărută fruntea aspră, luă ranga şi staţia, şi o luă uşor pe scări.

Furia îl făcea să vrea să se grăbească, însă asta ar fi însemnat să intre în jocul lui Ronnie, să-l lase pe nenorocit să-l manipuleze şi să facă o greşeală. „Vin după tine, Ronnie”, strigă în sinea lui. Cu ranga pregătită, ieşi pe coridorul de la etajul al şaselea şi studie camera de zi devastată din apartamentul lui Danata. Intrarea era încă baricadată de mobilă.

Urcă spre trapă. Dincolo de aceasta, auzi mişcare, paşi grăbiţi, un foc de armă. Disperat, ciocăni de două ori, de trei ori, o dată.

Nici un răspuns. Dacă cred că sunt Ronnie? Dacă trag cu arma prin trapă?

Când ciocăni din nou, auzi încuietoarea deschizându-se. Trapa se ridică. O lanternă îi bătu lumina în faţă, suprasolicitând senzorul din ochelari şi creând o lumină puternică ce îl orbi pe moment. Lanterna se dădu la o parte, iar vederea nocturnă îi reveni. Se repezi în sus şi încuie trapa în urma lui.

Mirosul de praf de puşcă era peste tot. Vinnie stătea în pragul uşii dinspre camera de supraveghere, ţintind către două găuri din podea. Îl zări pe Balenger şi se retrase spre el.

— Am făcut cum mi-ai spus, am numărat până la cincizeci. Apoi am dat tare volumul la staţie şi am aşezat-o pe podea. A aruncat-o în aer.

— De câte ori ai tras? întrebă Balenger luându-i pistolul.

— Trei. Sper că nu crezi că am irosit...

— Ai făcut ce trebuia. I-ai distras atenţia. Au mai rămas nouă gloanţe. Va trebui să le folosim cu economie.

— A tras la întâmplare prin podea.

— Nu poate să pătrundă în camera de zi a lui Danata şi să tragă în noi de acolo. Suntem în siguranţă pentru moment. Dă-mi rucsacul tău.

Balenger duse staţia la gură.

— Hei, nenorocitule, ia ghici?

Bruiaj.

— Ţi-am pus o întrebare, labagiule.

— Ce-ar trebui să ghicesc? Chiar trebuie să fii vulgar?

— Când vine vorba de tine? Absolut. Am găsit-o pe soţia mea, rahatule!

Bruiaj.

— Ai strangulat-o. Le-ai strangulat pe toate.

Balenger luă rucsacul de la Vinnie şi scoase raportul poliţiei din compartimentul din spate. Scoase din buzunar permisul de conducere al cadavrului de la parter.

— Cine rafinate la lumina lumânărilor, rosti Balenger în staţie. Muzică clasică liniştitoare. Şedinţe de lectură. Filme străine cu subtitrare. Toate foarte cum trebuie, politicos şi intelectual. Trebuia să păstrezi partea intelectuală. Nu poţi să laşi trăirile să-ţi stea în cale. Sentimentele te fac slab. Sentimentele te fac să pierzi controlul.

Citi numele de pe permisul de conducere: Iris McKenzie. Când Amanda înşiruise numele „iubitelor” lui Ronnie, îl contrariase ceva. Acum ştia despre ce era vorba. Iris. Răsfoi paginile raportului poliţiei.

— Am găsit! spuse în staţie. Iris McKenzie. Vârsta: treizeci şi trei de ani. Adresa: Baltimore, Maryland. Ocupaţia: copywriter la o agenţie de publicitate. Culoarea părului: blond. Îţi sună cunoscut, nenorocitule? Ar fi cazul. Dacă nu mă înşel, ea a fost prima.

Balenger cerceta raportul, pe care un bătrân îl scrisese cu o meticulozitate incredibilă.

— În august 1968, Iris a luat trenul din Baltimore până în New York într-o călătorie de afaceri. Când s-a întors, s-a hotărât să petreacă weekendul în Asbury Park la faimosul hotel Paragon. Nimeni nu i-a spus că Asbury Park nu mai era bijuteria de odinioară ori că hotelul Paragon era un coşmar. A sosit într-o vineri. O noapte în această dărăpănătură de coşmar i-a fost de ajuns. A predat camera a doua zi ca să plece la gară. Nu a mai văzut-o nimeni de atunci. Cu excepţia mea. Am văzut-o eu, Ronnie. E jos pe coridor, cu poşeta în poală, aşteptând în continuare trenul. Asta nu se va întâmpla prea curând.

Cu gura uscată şi cu un junghi în piept, Balenger avea nevoie să facă o pauză. Simţea că, din cauza trăirilor copleşitoare, erau pe cale să-i explodeze venele.

Ridică staţia.

— Amanda spune că ai tratat-o cu o politeţe înspăimântătoare. În afară de faptul că ai încuiat-o în seif, desigur. Dar ce naiba, nimeni nu e perfect, nu-i aşa? Apoi ai apărut cu o cămaşă de noapte provocatoare pentru ea. Ce s-a întâmplat Ronnie? Te-ai hotărât că s-a terminat cu curtoazia? Ai hrănit-o. Ai distrat-o. I-ai dovedit cât de şarmant eşti. Acum voiai şi ceva în schimb pentru deranj. Eşti un bărbat de lume, până la urmă. Ştii cum e jocul. Dar dintr-odată te-ai înfuriat. Ai făcut-o curvă. Nevoile sexuale te-au făcut să te

simţi slab şi dispreţuitor? Pun pariu că în curând ai fi lovit-o. Apoi te-ai fi detestat că ai lăsat slăbiciunea şi nevoile să te domine. Poate că te urai pentru că o doreşti şi o urai şi pe ea pentru că e o femeie pe care o doreşti. Sau iată varianta opusă. Asta îmi place mai mult. Poate că te urai pe tine însuţi pentru că ţi se părea că ar trebui să o doreşti, dar nu era aşa. Poate că nu simţeai nici un fel de dorinţă sexuală, iar asta te-a deranjat cu adevărat. Te simţeai bine când găteai cine romantice, când citeai Proust şi urmăreai filme străine. Dar când venea vorba de relaţia dintre femeie şi bărbat, paralizai. „Ce se întâmplă cu mine?, te-ai întrebat atunci. Trebuie să fac ceva în legătură cu asta.”Astfel că ai pus-o să îmbrace o cămaşă de noapte. Asta trebuia să aibă vreun efect. Dar nu a fost aşa, şi ai ajuns să o urăşti pentru că nu te făcea să te simţi bărbat. Ştiai încotro se îndreaptă situaţia. La fel cum s-a întâmplat şi cu celelalte. Nu puteai să le-o tragi, astfel că le-ai strangulat pentru a-ţi ascunde ruşinea şi eşecul. Poate că următoarea femeie avea să te facă să te simţi bărbat. Data viitoare. Întotdeauna mai exista data viitoare, nu-i aşa?

Pârâitul unui fulger nevăzut. Amanda şi Vinnie îl urmăreau pe Balenger, ascultând îngroziţi.

— Deci acum mai eşti şi psiholog de ocazie, pe lângă faptul că ai fost un soldat ratat şi un poliţist mediocru? întrebă vocea.

— *Detectiv*. Am fost detectiv. Şi mi se pare că cercetările pe care le-ai făcut în privinţa mea nu au scos la iveală cazurile pe care le-am investigat. Sau poate că ţi-ai impus să ignori toate astea pentru că nu ai vrut să te gândeşti la problema ta. Crime sexuale, Ronnie. Am investigat crime sexuale. Văd ce e în capul tău, amice, şi e o mocirlă.

Ronnie. Şi numele acesta îl frământa pe Balenger.

— 1968, rosti Balenger în staţie. E o fotografie cu tine şi Carlisle. Are data pe spate: 31 iulie 1968. O lună mai târziu, Iris McKenzie a dispărut. Până la sfârşitul anului, Carlisle a închis hotelul, a concediat angajaţii şi a locuit aici de unul singur. Sau poate că *nu era* singur. Ronnie, Ronnie. De ce mi se pare numele...

Balenger răsfoi dosarul poliţiei, pagină după pagină, amintindu-şi câte ceva, apoi căutând iarăşi. Ronnie. Apoi găsi hârtia, iar numele îi sări în ochi. Descoperirea îl cutremură:

— Ronald Whitaker.

— *Ce?* întrebă vocea.

54

— Ronnie. Ronald. Patru iulie, 1960. Ronald Whitaker.

— Taci din gură, spuse vocea.

Bubui un tunet.

— Eşti Ronald Whitaker.

— Taci din gură. Taci din gură.

Prin foşnetul ploii, Balenger auzi nişte bocănituri de jos. Nu de la trapă. Mai jos. Ţintind cu arma, descuie şi trase trapa. Ochelarii săi dezvăluiau scările circulare în nuanţe verzui.

— *Taci din gură. Taci din gură*, striga Ronnie.

În vreme ce bocăniturile aprige continuau, Balenger coborî uşor pe scări şi aruncă o privire prin peretele demolat din livingul răvăşit al lui Danata.

Zgomotele veneau dinspre uşa baricadată, fiind suficient de puternice cât să zgâlţâie mobila proptită de aceasta.

— Mama ta a murit, spuse Balenger în staţie. Tatăl tău te-a abuzat.

— Te voi face să suferi atât de mult, încât mă vei ruga să te omor! strigă Ronnie de după uşă.

Balenger intră în camera de zi a lui Danata şi ţinti spre uşă. Vorbind încet, încercând să-l facă pe Ronnie să creadă că se afla încă în apartamentul de sus, vorbi mai departe în staţie.

— Apoi tatăl tău s-a gândit să câştige câţiva dolari de pe urma ta, astfel că te-a adus aici, la hotelul Paragon, de patru iulie, şi te-a închiriat unui alt pervers.

— Nu vreau să ascult!

— Individul a încercat să te mituiască cu o minge de baseball, o mânuşă şi o bâtă. Nu-mi pot imagina cât de oribil trebuie să fi fost. După aceea, tatăl tău s-a întors cu banii. Era beat. A adormit. I-ai zdrobit capul de douăzeci de ori cu bâta. Ronnie, în locul tău, l-aş fi lovit de *cincizeci* de ori. De o sută. Nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare pentru acel băieţel. Mă cuprinde furia când mă gândesc ce-a păţit. Mi se rupe inima pentru copilăria pierdută. Ploaia se abătea năvalnic asupra clădirii. Tunetele zguduiau pereţii. Însă urăsc ce-a devenit, Ronnie.

— *Numele meu e Walter Harrigan*!

Balenger trase spre voce. O dată. De două ori. Prin mijlocul uşii, gloanţele străbătură lemnul.

Imediat, îşi schimbă poziţia, cu o clipă înainte ca prin perete să explodeze două focuri de carabină, alicele zburând în toate părţile.

Una dintre alice îl lovi pe Balenger în braţ. Ignorând durerea, trase în dreapta şi în stânga găurilor din perete. Se trase spre scară, dar chiar atunci două explozii străpunseră peretele.

Din întunericul de dincolo de găuri, auzi cum Ronnie încarcă arma.

„La naiba, l-am lăsat să mă păcălească! M-a făcut să irosesc muniţia! Mai

am doar cinci cartuşe!”

Din staţie răsună zgomot de bruiaj.

„Ronnie ţinteşte către locul de unde vine zgomotul!” înţelese Balenger. Când staţia foşni din nou, se repezi în sus pe scări. Două bubuituri aruncară alice spre treptele de sub el.

— Prin găuri nu se vede lumina lanternei, rosti glasul din staţia lui Balenger. Acum înţeleg. Cât timp amicii tăi mi-au distras atenţia, te-ai dus jos la cadavre. Le-ai luat ochelarii cu infraroşu.

Balenger se aşează în pragul trapei. Ronnie nu putea să-l împuşte de acolo.

— Am descoperit bombele pe care le-ai pus sub cadavre, spuse Balenger în staţie.

— Ei bine, iată una pe care *nu* ai găsit-o, rosti vocea.

Un vuiet zgâlţâi clădirea. Pentru o clipă, lui Balenger i se păru că e un alt tunet. Însă având în vedere că pereţii tremurau, era evident că ecoul venea din interior. Fu nevoit să se prindă de marginea trapei pentru a se stabiliza. Simţi unda de şoc cum îi izbeşte urechile.

Deasupra lui, Amanda striga:

— Aici! În camera de supraveghere!

Balenger se strecură prin trapă. Alergă în camera de supraveghere şi deschise trapa. Fumul îl făcu să tuşească. Când se risipi, ochelarii îi arătară că scara fusese aruncată în aer trei etaje mai jos. Metalul contorsionat continua să vibreze, legănându-se. Mai jos se zăreau flăcări.

Balenger ridică staţia.

— Dacă vorbeşti despre cutia din metal pe care o legai de Amanda, noi am găsit-o. Am aruncat-o pe scara de la camera de supraveghere. Se va stârni un incendiu acolo.

— Mâine aveam oricum de gând să dau foc acestui loc. Monedele nu au nici o valoare pentru mine.

Schimbare bruscă a subiectului îl nelinişti pe Balenger.

— Monedele?

— O avere, însă nu le puteam folosi să plătesc taxele pentru acest loc, spuse cu amărăciune vocea. Am fost la diferiţi negustori de monede din mai multe oraşe. Niciodată cu mai mult de câteva monede odată. Niciodată cu cele mai de preţ. Însă e nevoie să vinzi o mulţime de monede de şapte sute de dolari pentru a reuşi să plăteşti un impozit de cincizeci de mii de dolari. Într-o zi, în Philadelphia, un negustor pe care nu îl mai cunoscusem niciodată s-a uitat la ce îi ofeream şi a spus: „Deci tu eşti tipul cu toţi vulturii dubli. Ceilalţi negustori vorbesc despre tine”. Şi acelea au fost ultimele monede pe care am îndrăznit să le vând.

„De ce vorbeşte atât de mult? se întrebă Balenger. Trage de timp. Ce are de gând?”

Dintr-odată, Balenger îşi aminti ce îi spusese lui Ronnie cu câteva secunde în urmă: „Am aruncat-o pe scara de la camera de supraveghere. Se va stârni un incendiu acolo”. Isuse, i-am spus unde mă aflu.

Balenger sări din dreptul trapei, îndreptându-se către dormitor. În spatele lui explodă ceva, însă nu erau alice. Explozia stârni un val de căldură în

camera de supraveghere. Detonatorul de lângă trapă, îşi dădu seama Balenger. Ronnie l-a acţionat prin telecomandă. Ieşea fum.

Amanda şi Vinnie se repeziră înaintea lui. Însă direcţia lui Vinnie arăta clar că nu înţelegea ce stârnise explozia.

— Vinnie, fereşte-te de...

În dormitor, Vinnie se opri şi se întoarse.

— Trapa! strigă Balenger. Fereşte-te de...

Înmărmurit, Vinnie se uită în jos.

Trapa.

Detonatorul.

Explozia a fost mică, dar asurzitoare. O flacără ajunse pe picioarele lui Vinnie. Blugii îi luară foc. Urlând, căzu la podea dând din picioare.

Balenger luă cearceaful şi sări la picioarele lui Vinnie, înăbuşind cu disperare focul. Vinnie continua să ţipe.

Într-o succesiune rapidă, în tot apartamentul explodară detonatoarele. Balenger zări flamele exploziei, precum şi flăcările din camera de supraveghere şi din cabinetul medical.

— Un extinctor! Strigă Amanda. Bucătăria!

Fugi prin camera de supraveghere, ferindu-se de flăcări.

Balenger luă un urcior decorativ de pe birou şi se repezi în baie. Învârti robinetul de la baie, însă nu curgea apă deloc. Electricitatea e oprită! Nu funcţionează pompa! Îşi aminti el. Luă apă din vasul de toaletă, dădu fuga în cabinetul medical şi aruncă urciorul peste flăcări. Un foc de carabină făcu încă o gaură în podea, însă Balenger se repezea deja către baie. Scoase capacul bazinului şi lua apă. De data aceasta, nu intră în cabinet, ci se opri la intrare, azvârlind apă peste flăcări. Focul şuieră şi se micşoră. Vasul de toaletă din nou. Scoase toată apa şi fugi către cabinetul medical. Acum, când aruncă apa, flăcările se stinseră.

Nu mai e apă. Cum am să...

Auzi jetul unui extinctor. Amanda ataca flăcările din altă cameră. Însă nu se afla în sufragerie, acolo unde flăcările se înteţeau de asemenea. Apă. Aveau nevoie de mai multă apă. Se uită către liftul deschis din camera de exerciţii. Ignorând riscul unui foc de armă, se repezi către lift şi luă sticlele cu urină pe care i le trimisese ostentativ Ronnie.

„O mutare greşită, nemernicule”, se gândi Balenger, aruncând urina peste flăcări. Duhoarea de amoniac îl făcu să se înece.

Aruncă mai multă urină. Focul sfârâia. O a treia sticlă. Înecat în urină, focul se retrăgea. Cea de-a cincea sticlă îl stinse.

Un nou foc de armă sfâşie podeaua. Alergând, Balenger simţi cum o aşchie îi înţeapă faţa. O găsi pe Amanda în bibliotecă, unde manevra în grabă extinctorul, stingând o flacără. Apoi se repezi către camera de supraveghere, împroşcă un nor alb pe flăcări, stingându-le şi pe acestea. Însă o clipă mai târziu, norul dispăru, extinctorul golindu-se.

Podeaua erupse într-o altă explozie, dar Balenger o trăsese deja pe Amanda în dormitor. Se ghemuiră apoi lângă Vinnie, la peretele exterior. Teoretic, era cel mai sigur loc – deasupra camerei de zi a lui Danata, a cărei

uşă rămânea baricadată. În jurul lor se înălţa fumul. Vinnie avea blugii arşi lipiţi de el, carnea înnegrită, iar din picioare i se scurgea un lichid. Arsuri de gradul trei. Balenger văzuse o mulţime de cazuri în Irak.

— Doare, spuse Vinnie.

Balenger ştia că pe Vinnie avea să-l doară mult mai tare după ce nervii săi îşi vor reveni din şoc. Curând avea să fie în agonie.

— *Doare*.

În pofida nuanţei verzui a ochelarilor cu infraroşu, faţa lui Vinnie părea pământie.

— Ştiu, spuse Balenger. Poţi să mergi?

— E o singură cale de-a afla.

Tresărind, Vinnie îi făcu semn lui Balenger să-l ridice.

Însă Vinnie avea picioarele umflate. Genunchii refuzau să se îndoaie. Când încerca să pună picioarele în pământ gemea de durere. Balenger se temea c-o să leşine.

— În regulă, nu e o idee bună, spuse Balenger coborându-l uşor la podea. Amanda.

Era surprins să vadă că ea ţinea încă în mână extinctorul gol.

— Du-te uşor către camera de supraveghere şi aruncă extinctorul cât mai departe posibil. În bibliotecă, dacă poţi. Dar aşteaptă până ajung în uşa cabinetului medical.

— Ce-ai de gând...

— Să atenuăm durerea.

Balenger o porni în dreapta, către cabinetul medical. Lumânările luminau slab, înconjurate de fum. Dădu din cap către Amanda, care aruncă extinctorul în direcţia opusă, către bibliotecă. Imediat ce-l auzi izbindu-se de podea, distrăgându-i atenţia lui Ronnie, Balenger trecu în cabinetul medical şi întinse mâna prin geamul spart al dulapului. Luă o seringă şi o fiolă de morfină, apoi se întoarse rapid către dormitor, înainte ca alicele să explodeze din podea.

Îngenunche lângă Vinnie.

— Îţi dau doar atât cât să-ţi atenueze durerea, nu să te adoarmă.

Vinnie dădu din cap, muşcându-şi buza inferioară.

— Grăbeşte-te.

Balenger dezveli încheietura mâinii stângi a lui Vinnie şi îi făcu injecţia.

Chipul lui Vinnie era rigid de durere. Încet, se relaxă.

— Da, e mai bine.

55

Fumul plutea.

— E mai gros, spuse Amanda tuşind. Credeam că am stins toate flăcările.

— Nu şi acolo jos, spuse Balenger arătând către trapa deschisă din camera de supraveghere.

Păşi nesigur în direcţia aceea. Trei etaje mai jos, flăcările erau mai puternice. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să închidă trapa şi să o încuie.

Surprinzându-l, Amanda se repezi înapoi cu nişte prosoape pe care le înmuiase în apa rămasă în vasul de toaletă. Le îndesă prin marginile trapei, împiedicând fumul să mai intre,

Fără electricitate şi cu sistemul de încălzire dezactivat, apartamentul s-a răcit imediat. Amanda se cuprinse cu braţele. Uitându-se la picioarele ei goale şi la cămaşa de noapte care i le lăsa descoperite, Balenger spuse:

— Poate că pot face ceva în privinţa asta.

În uşa cabinetului medical, se uita fix la cadavrul Corei. „Îmi pare rău’”, se gândi el. O prinse pe Cora de mâini şi trase. Erau atâtea găuri în podea încât Ronnie va auzi cu siguranţă, îşi făcea el griji. Însă trebuia să tragă în continuare. Trase uşor cadavrul Corei în dormitor.

— Aici, spuse el scoţându-i pantofii şi şosetele Corei.

Picioarele Corei aveau răceala teribilă a morţii.

— Purtaţi aproximativ aceeaşi măsură. Ar trebui să ţi se potrivească.

Amanda se uita la ce îi oferea el. Nebunia deveni normalitate. Luă pantofii şi şosetele.

— Însă nu şi pantalonii.

Aceştia erau îmbibaţi de sânge.

— Nu-mi pun pantalonii.

Balenger înţelese. Până şi disperarea avea limitele sale.

Staţia pârâi. „Ripostează”, se gândi Balenger. Nu poţi să-l laşi să creadă că câştigă.

Apăsă pe butonul de transmisie.

— De ce blonde, Ronnie?

Nici un răspuns.

— Mama ta a fost blondă?

Nici un răspuns.

— Încerci să o înlocuieşti pe mama ta? De aceea iubitele tale nu te excită?

— Rahatule, spuse vocea.

„Te-am prins”, se gândi Balenger.

— Ce spuneai mai devreme despre vulgarităţi?

Nici un răspuns.

— Iris McKenzie a dispărut în 1968, spuse Balenger. Atrocităţile tale de patru iulie s-au petrecut în 1960. Cu opt ani mai târziu. Care e legătura?

Îl străbătu apoi un fior. Cu câteva ore în urmă, Cora întrebase ce s-ar fi întâmplat cu cineva care ar fi trecut prin suferinţele lui Ronald Whitaker. Balenger îi răspunsese că băiatul ar fi petrecut opt ani într-o instituţie pentru minori, primind consiliere psihiatrică până la vârsta de...

— Aveai douăzeci şi unu de ani, spuse Balenger în staţie. Fotografia aceea cu tine şi cu Carlisle a fost făcută după ce ai fost eliberat. Ce s-a întâmplat? Carlisle s-a arătat interesat de tine? Ţi-a trimis scrisori cât timp ai fost tratat? Ţi-a telefonat? S-a comportat în sfârşit ca un om şi i-a fost milă de tine? Ţi-a cerut să vii să locuieşti aici? Poate că a aranjat să vină un psihiatru care să te ajute să treci peste iadul trecutului. Până la urmă, cum puteai să mergi înainte dacă trecutul te ţinea pe loc? De aceea stă la o oarecare distanţă de tine în fotografie. Ştie cât eşti de sensibil la atingerea unui bărbat. Sau poate că Morgan nu a încetat să fie un ticălos pervers. El nu lua niciodată parte la viaţă. El doar urmărea. Poate că te-a adus aici doar pentru a vedea cum se termină povestea. Şi i-ai arătat, nu-i aşa, Ronnie? I-ai arătat restul poveştii.

— Nu vorbi despre el în felul ăsta!

— Carlisle era un monstru.

— Nu. Nu ştii nimic despre tatăl meu.

— Nu e tatăl tău. Poate că într-un fel te-a adoptat, dar nu era tatăl tău, deşi era aproape la fel de bolnav ca şi tatăl tău adevărat.

— Tatăl meu adevărat? spuse vocea cu dezgust. Nici un tată adevărat nu m-ar fi tratat astfel.

— Însă nici un fiu adevărat nu l-ar fi tratat pe Carlisle aşa cum ai făcut-o *tu*, spuse Balenger. Bănuia ceea ce faci, dar nu putea să demonstreze, corect? Era pervers, însă nu la fel de pervers ca şi *tine*. Astfel că a închis hotelul pentru a-ţi lua domeniul de vânătoare. Spera că te vei opri şi hei, nu era sigur de la început, nu-i aşa? În ceea ce-l privea, închiderea hotelului era doar o măsură de precauţie. Îşi manifesta îndoielile. Ce-ai făcut, l-ai transformat treptat în prizonierul acestui loc infect? L-ai ameninţat că-l tai, lucru de care se temea cel mai rău? L-ai forţat să semneze documente prin care să te desemneze ca răspunzător al trustului? Când au avut loc revoltele, ai făcut să pară că *el* a ordonat instalarea uşilor şi a obloanelor metalice? Astfel, puteai să-l controlezi mai bine şi, în acelaşi timp, să-ţi păzeşti secretele? Dar undeva pe parcurs, a descoperit ce făceai – nu doar o dată, ci de ani de zile. Nu aşa s-a întâmplat, Ronnie? A găsit cadavrele unora dintre iubitele tale. A reuşit să-şi adune puterile şi să evadeze de aici. Ceva l-a înspăimântat mai tare decât o tăietură care l-ar fi putut face să sângereze până la moarte. Mai mult decât plaja întinsă spre care şi-a adunat curajul să fugă. Ceva l-a speriat atât de tare încât s-a sinucis. *Tu*, Ronnie.

— O mulţime de întrebări, spuse vocea.

— Ai distrus *doi* taţi – pe cel pe care îl urai şi pe cel pe care ţi-l doreai.

— Întrebări care nu au răspuns.

Balenger aruncă o privire în camera de supraveghere. Fire de fum se strecurau spre ei pe lângă prosoapele din jurul trapei. „Am câştigat suficient timp, se gândi el. Morfina trebuie să-şi fi făcut efectul până acum.” Se ghemui lângă Vinnie.

— Cum e durerea?

— Mai bine. Simt că plutesc.

— Bun. Pentru că trebuie să te ridicăm în picioare.

Vinnie făcu ochii mari.

— N-avem de ales, spuse Balenger. Nu putem rămâne aici. Focul ne va răpune înaintea lui.

„Care trapă? Se gândi Balenger. Dacă folosim scara din apartamentul lui Danata, Ronnie ne va vedea prin găurile din plafon. Va trage.”

Scara din camera de supraveghere era în flăcări. Cea din bucătărie era inundată. Balenger considera că liftul e o capcană a morţii. Imediat ce ar auzi huruitul acestuia, ar fi tras prin uşă şi i-ar fi omorât pe toţi cei aflaţi în cabină, sau ar opri alimentarea cu curent electric, i-ar lăsa captivi în cabina liftului şi ar lăsa focul să se ocupe de ei.

Balenger se strecură în bibliotecă. Când ridică trapa, auzi zgomot de apă, ca şi cum ar fi fost umplută o cisternă. Închise trapa, o încuie şi traversă bucătăria către camera de zi. Deschise trapa de acolo şi răsuflă uşurat când nu auzi nici un susur de apă.

Se întoarse în dormitor. Picioarele arse ale lui Vinnie erau mai umflate, scurgându-se şi mai mult lichid.

— Lasă-te pe mâna noastră, Vinnie. Amanda şi cu mine o să te ridicăm.

Balenger se uită la ea:

— Eşti pregătită?

56

— Întotdeauna, spuse Amanda.

Însufleţirea ei îi aminti pentru o clipă atât de mult de Diane, încât prin fum i se părea că se uită la soţia lui. Scutură din cap să înlăture acea imagine.

— Eşti rănit, spuse ea arătând spre braţul lui drept. Balenger era surprins să vadă că mâneca jachetei lui era pătată de sânge.

— O alică rătăcită, cred.

— Şi obrazul stâng.

Balenger îl atinse şi simţi sânge.

— O aşchie care a sărit, poate. Uite!

Îşi scoase cealaltă pereche de ochelari cu infraroşu de la centură.

— Vei avea nevoie de ăştia.

În timp ce şi-i punea, îi spuse lui Vinnie:

— Se va face întuneric acum.

Cuprins de durere, Vinnie dădu din cap.

— Faceţi ceea ce trebuie.

Balenger stinse lanternele de pe căştile Amandei şi a lui Vinnie. Se rugă ca Vinnie să aibă destulă tărie şi să nu intre în panică de la întunericul ce se va lăsa când vor pleca de lângă lumânări. În vreme ce Amanda se obişnuia cu licărul verde al ochelarilor, Balenger îşi puse rucsacul. Vârî pistolul în toc şi îşi prinse ranga la centură.

Amanda îl luă pe Vinnie de braţul stâng, iar Balenger de cel drept. Când îl ridicară, Vinnie gemu.

— Sprijină-te de noi, şopti Balenger. Nu încerca să mergi. Lasă-ne pe noi să te ducem.

Însă imediat ce au luat-o din loc, Balenger şi-a dat seama că nu vor reuşi – Vinnie îşi târşâia pantofii pe podea.

Se opriră.

— Poate dacă îi punem braţele în jurul gâturilor noastre, murmură Amanda, şi dacă ne ajută să-l ridicăm, îl putem duce cu o mână în jurul spatelui şi cu cealaltă sub coapse.

Încercară acest lucru, ridicând şoldurile lui Vinnie astfel încât să se afle într-un fel de scaun format din mâinile lor, cu genunchii îndoiţi dureros. Avansând încet, ajunseră la trapa din sufragerie şi îl puseră jos pe Vinnie.

Balenger ţinti în vreme ce Amanda descuie şi trase trapa. Ochelarii lui detectau doar o scară verzuie. Singurul zgomot provenea de la ploaia de afară.

Cercetă deschizătura. Era suficient de mare pentru două persoane, astfel că el coborî pe scări până ce ajunse cu capul sub nivelul trapei. Amanda se aşeză în dreptul umerilor lui Vinnie şi îl împinse cu picioarele înainte către deschizătură. Durerea îl făcu pe Vinnie să şuiere, deşi trebuia să se stăpânească. Balenger îl prinse pe Vinnie de centură şi îl trase pe scări,

încercând să fie blând, conştient de suferinţa lui Vinnie.

Mirosul de carne arsă îl făcea să se înece. Îl aşeză pe Vinnie pe trepte şi aşteptă ca Amanda să intre pe casa scării. Apoi se întoarse cu spatele la Vinnie şi simţi cum Amanda îi pune braţele lui Vinnie în jurul gâtului. Prinzându-le bine, Balenger se ridică în picioare şi se aplecă înainte, ducând bustul lui Vinnie în cârcă, în timp ce picioarele rănite i se bălăngăneau în spate.

Pe cale să coboare, Balenger se gândi dintr-odată: „Nu, greşim cu ceva”.

— Strecoară-te pe lângă mine, îi şopti el Amandei.

Vocea lui era aproape imperceptibilă, însă îl făcu să tresară, ca şi cum ar fi strigat.

— Mişcă ciocanul în faţa ta. Verifică să nu fie sârme.

Ochelarii ascundeau orice urmă de înţelegere din privirea ei, însă luă ciocanul de la centura lui şi îl depăşi. Vinnie era încordat din cauza durerii. Pe când coborau într-o mişcare circulară, Balenger începu să perceapă respiraţia lor greoaie. *Prea tare. Ronnie ne va auzi*. I se strânse stomacul. Trebuia să îşi ţină echilibrul cu atenţie, ca nu cumva greutatea lui Vinnie să-l răstoarne.

În faţă, Amanda se opri. Se aflau aproape pe coridorul de la etajul al şaselea, iar Balenger privea fix peste umărul ei. Ciocanul lovi în ceva.

Sârmă ghimpată cu lame.

Balenger o văzu cum vibrează.

Se lăsă pe spate şi îl aşeză pe Vinnie pe scări, uşurat deocamdată de povară.

— Lasă-te pe spate, îi şopti el Amandei. Răsuceşte-te pe sub sârmă. Apoi îl strecor pe Vinnie pe scări.

Fără şovăială, ea merse mai departe, apoi se întoarse, însă de data aceasta ezită când înţelese că se va întinde după picioarele arse ale lui Vinnie. Însă ezitarea ei dură doar o clipă. Se pregăti şi aşteptă ca Balenger să-l strecoare pe Vinnie pe sub sârmă.

Însă trupul lui Vinnie bufni pe scări. Lui Balenger i se păru că zgomotul insuportabil se auzea printr-un difuzor.

Vârî mâinile sub Vinnie pentru a atenua impactul. Vinnie nu putea să vadă obstacolul şi nu înţelegea de ce e necesar să se strecoare. Însă Balenger îl aprecia. Vinnie nu se împotrivea. Urmă indicaţiile.

După ce trecu Vinnie, fu rândul lui Balenger să treacă pe sub sârmă. Câteva secunde mai târziu, se ridică dincolo de ea, îşi petrecu braţele lui Vinnie în jurul gâtului şi o luă încă o dată înainte cu greutatea lui Vinnie în spate.

Amanda continua să coboare, folosindu-se de ciocan să verifice dacă există sârme.

Dintr-odată, scările se zdruncinară. Buloanele ieşiră din perete, iar scara se trase din ţâţâni. Balenger se legănă. În timp ce buloanele căzeau cu zgomot, izbindu-se de scări, acesta se apucă de balustradă. Scara era ca un arc uriaş prins la capete, însă nu şi în părţi, izbindu-se de perete.

Vinnie îşi lovi picioarele de balustradă şi scoase un urlet. Amplificat de

casa scării, zgomotul părea să cuprindă întregul hotel. Era imposibil ca Ronnie să nu fi auzit. Balenger îşi scoase ranga de la centură, se întoarse şi îndreptă ranga către sârmă. O lovi cu toată puterea, sârma fiind atât de întinsă încât se rupse în urma impactului.

— Sus! Strigă către Amanda. Acum!

Prin perete pătrunse o rafală de alice. Se desprinseră şi alte buloane, iar scara începu să se legene. Cu sudoarea şiroindu-i pe faţă, Balenger încerca să apuce deschiderea trapei. Bucuros să atingă ceva bine fixat, se strecură repede în sus şi îl trase şi pe Vinnie, încercând să-i ignore ţipetele. Se opri în bucătărie, sperând să fie în siguranţă lângă peretele exterior. Trapa se trânti, iar Amanda se aşeză dintr-odată lângă el.

57

— Vom încerca altă scară, spuse Amanda cu speranţă.

— Nu au mai rămas prea multe.

Amanda se lăsă în jos deznădăjduită, cu coapsele pe podea şi spatele la perete.

— Are şanse mari să ne găsească.

Balenger se strecură lângă ea, la fel de epuizat.

— Probabil că a pus capcane în ele.

— Da, spuse Amanda. Probabil.

Se uita la Vinnie, a cărui durere îl făcuse să leşine.

— Ai alte idei?

— Deocamdată nu.

— Nici eu.

În camera de supraveghere, fumul se strecura pe lângă prosoapele ude ce izolau marginea trapei.

— Dar trebuie să fie ceva, spuse Amanda. Nu renunţ.

„Da, exact ca şi Diane”, se gândi Balenger.

— Aşa este. Nu ne dăm bătuţi.

Zgomot de bruiaj din staţie.

— Mai sunteţi încă în viaţă? întrebă vocea.

Balenger apăsă pe butonul de transmisie sprijinindu-şi cotul pe tocul pistolului, încercând să adune curaj.

— Te aşteptăm pe tine.

— Aşteptaţi focul, spuse vocea.

„Aşteptarea ne va aduce moartea, se gândi Balenger. Trebuie să facem ceva. Nu vom sta să murim aici.” Era conştient de ploaia care se abătea asupra oblonului metalic de deasupra lui.

Ceva. Trebuie să fie ceva.

Amanda ridică privirea către oblon. Cu un fior de speranţă, Balenger îi ghici gândurile. Încet, se ridicară în picioare şi examinară oblonul. Ca şi celelalte din hotel, acesta avea şine prinse de o bară orizontală de deasupra ferestrei. Teoretic, nu era nevoie de o mişcare de alunecare în lateral pentru a fi deschis. La bază avea un lacăt.

Dar, spre deosebire de obloanele de mai jos, rolele acestuia nu erau ruginite. Ca şi orice altceva din apartament, Ronnie păstra obloanele impecabil de curate.

Balenger vârî capătul răngii sub încuietoare. Începu să apese, apoi se temu că Ronnie l-ar putea auzi.

— Îi distrag eu atenţia, îi şopti lui Amanda, punându-şi mâinile pe rangă.

Se strecură în sufragerie şi apăsă pe butonul de transmisie al staţiei.

— Walter Harrigan. Ronald Whitaker. Ronnie. Mama ta îţi spunea „Ronnie”? De aceea vrei ca iubitele tale să-ţi spună astfel? Ca să fie ca

mama ta?

— Vorbele astea o să-ţi aducă şi mai multă durere.

Balenger se uita spre bucătărie, acolo unde Amanda îşi făcea de lucru şi mai vârtos cu ranga.

— Walter Harrigan. Eşti Ronald Whitaker şi totuşi eşti... desigur.

Lui Balenger i se păru deodată că înţelege.

— Când ai părăsit căminul de copii, ţi-ai schimbat numele? Asta s-a întâmplat? Cu un nou nume nu mai trebuia să fii urmărit de trecut. Nimeni nu avea să facă legătura dintre tine şi patru iulie. Nimeni nu avea să ştie că ţi-ai omorât tatăl. Nimeni nu avea să ştie că a abuzat de tine.

Balenger o urmărea pe Amanda. Tăblia încuietorii părea gata să se desprindă din perete.

— Asta a fost, Ronnie? A fost ideea lui Carlisle să-ţi schimbi numele? A fost un alt mod de-a te ajuta?

— O, m-a ajutat, spuse vocea. Nu se mai putea opri din ajutat.

— Sau căuta scuze? Chiar şi când a bănuit ce faci, a continuat să-ţi caute scuze, nu-i aşa? Nu-i venea să creadă de ce eşti în stare. De ce-ar fi...

Amanda se lăsă asupra răngii. Când tăblia încuietorii se desprinse din perete, Balenger se întoarse în bucătărie şi prinse tăblia, înainte ca aceasta să se lovească de podea.

— De ce ţi-ar căuta scuze, Ronnie?

Lui Balenger i se făcu greaţă când înţelese răspunsul.

— A urmărit prin perete. L-a văzut pe tatăl tău... L-a văzut intrând pe perversul de la care tatăl tău luase bani şi... după o viaţă de privit, Carlisle s-a săturat în cele din urmă să fie doar privitor. Ar fi putut face ceva ca să oprească totul, dar... era un zeu care observă fără să intervină în iadul pe care îl crease. Dar când te-a văzut zdrobindu-i creierii tatălui tău a simţit în cele din urmă ceva mai mult decât curiozitate. Poate că pentru că fusese atât de singur în copilărie, a ajuns să se identifice cu tine. S-a simţit vinovat. Îşi dorea să fi oprit ceea ce se întâmpla. Singurul lucru care îi mai rămăsese era să încerce să îndrepte situaţia. Te-a răsfăţat, iar pe urmă, într-o noapte, a descoperit consecinţele.

— În noaptea aceasta, *tu* vei descoperi consecinţele. Văd fum acolo jos, spuse vocea.

Balenger vârî staţia în rucsac. El şi cu Amanda împinseră oblonul. Îl surprindea cât de uşor mergeau rolele pe şină.

4.00 A.M.

58

Fereastra se desprinse. Ca şi celelalte din hotel, era spartă, astfel încât acesta să pară cât mai părăsit. Din întunericul adânc, vântul şi ploaia îi biciuiau faţa lui Balenger. El şi cu Amanda traseră cu poftă aer în piept, umplându-şi nările, gâtul şi plămânii. Licărul unui fulger lumină plaja aflată la şapte etaje mai jos.

Balenger ridică apoi cadrul ferestrei pentru a evita să se taie în cioburile rămase.

— Am să găsesc un loc în care să leg frânghia, îi spuse Amandei. Închide oblonul imediat ce ies. Dacă Ronnie simte miros de aer proaspăt îşi va da seama ce facem.

Se căţără pe fereastră. Ploaia se abătea asupra lui. În întunericul cu tentă verzuie, coborî uşor pe acoperiş. Îl sufla vântul, ca nişte mâini imaginare care îl îmbrânceau. Umezeala i se acumula pe faţă, pătrunzându-i în gură. Avea gust amar, de la amestecul de sudoare, mizerie şi sânge de pe obraji.

Ploaia de pe ochelari îi îngreuna vederea. Şterse lentilele, tresări la un fulger din apropiere şi înaintă cu atenţie.

Acoperişul părea buretos. Se mută către dreapta, respirând mai uşurat când simţi din nou ceva solid sub el. La marginea acoperişului, se ghemui pentru a nu fi aruncat de vânt.

Pentru o clipă, îşi îngădui să spere, apoi se uită în jos şi îl cuprinse din nou disperarea. Mijlocul acoperişului de sub el era prăbuşit, apa scurgându-se pe acolo. Fulgerul dezvălui etajele inferioare. Erau distruse de vremea nemiloasă şi lipsa de întreţinere. Suprafeţele erau cojite şi fluturau în vânt. Se vedeau găuri chiar şi de la distanţă.

Balenger deschise gura să respire. Vântul îi umplu plămânii. „Nu, se gândi el. Nu!” Fulgerul lovi pe plajă. Ploaia se înteţi, răcindu-i şi mai mult hainele lui ude, însă asta nu era nimic în comparaţie cu răceala ce îi cuprindea spiritul. Căuta un loc de care să lege frânghia pe care o avea în rucsac.

O conductă de ventilaţie. Se apropie de ea, ochelarii săi dezvăluind rugina. Când împinse cu pantoful în ea, conducta rezistă. Împinse mai cu putere. Conducta continua să ţină. Îşi şterse picăturile de ploaie de pe ochelari şi se îndreptă înapoi către oblon. O altă porţiune buretoasă de acoperiş ameninţa să se prăbuşească. O ocoli, făcu trei paşi şi, dintr-odată, pantoful său stâng rupse suprafaţa. Înlemni, sprijinindu-şi greutatea pe celălalt picior. Încetişor, îşi eliberă piciorul. Testând suprafaţa, înainta cu grijă pe acoperiş.

Când trase oblonul, se sperie, acesta părând să se mişte singur. Mâinile Amandei se iviră să-l ajute să intre pe fereastră.

Ud şi tremurând, se strecură în bucătărie şi închise oblonul. După aerul proaspăt, atmosfera apartamentului plină de fum, durere şi moarte era copleşitoare.

Ochelarii nu puteau să ascundă starea lui de deprimare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda.

— Nu putem să reuşim toţi trei.

— Nu putem?

— Noi doi cărându-l pe Vinnie – acoperişul nu poate susţine greutatea tuturor. Dacă ne-am duce separat, s-ar putea să reuşim. Dar dacă îl car pe Vinnie... el şi cu mine am putea cădea prin acoperiş. S-ar putea să cădem până la parter.

— Dar...

— Pleacă, şopti Vinnie cuprins de durere.

Balenger era surprins să vadă că Vinnie era conştient.

— Te ţin în loc. Murmurul lui Vinnie era deformat de agonie: Lasă-mă aici. Cheamă ajutoare.

— Nu, nu te părăsesc.

Balenger îşi scoase rucsacul şi luă frânghia.

— Amanda, tu eşti cea mai uşoară. E o conductă de aer. Am încercat-o. Te va susţine. Leagă frânghia în jurul ei, lasă-te în jos pe zid, trage frânghia în jos către tine, găseşte alt punct de sprijin şi coboară.

Amanda îşi încordă atenţia.

— Cât e până la pământ?

— Şapte etaje.

— Să mă las în jos pe frânghie?

— Da.

— Nu e aşa de uşor pe cât spui. Chiar dacă reuşesc să ajung jos, ce o să se întâmple apoi? Unde găsesc ajutoare?

— Nu e nimeni în zonă. Va trebui să te duci la secţia de poliţie. Îţi dau indicaţii.

— Cât de departe?

— Câţiva kilometri.

Fumul o făcu pe Amanda să tuşească.

— Pe furtuna asta? La cât sunt de slăbită după timpul petrecut în seif? Cu picioarele apărate doar de cămaşa de noapte? O să clachez de la hipotermie înainte să ajung acolo. Du-te tu.

— Dar...

— Tu eşti cel mai puternic. Eu voi sta cu Vinnie.

O cercetă cu privirea. Părul blond. Trăsături ferme, atrăgătoare. Ce mult seamănă cu Diane!

Ideea i se păru dintr-odată inutilă.

— Până când aduc ajutoare, s-ar putea să fie prea târziu, spuse el.

— Atunci ce ne vom face?

Balenger asculta ploaia lovind în oblon.

— Poate că avem doar o singură şansă.

Ea îl urmărea, încercând să-şi ţină disperarea sub control.

— Trebuie să mă duc după el, spuse Balenger.

— Da.

Frigul îi făcea buzele Amandei străvezii.

Lângă chiuvetă era atârnat un şorţ. Balenger i-l înfăşură în jurul picioarelor ei dezgolite.

Ceva din colţ o făcu să se încrunte. Când el se uită în direcţia aceea, zări un şobolan. Alţi şobolani îi fixau din sufragerie.

— Sunt atraşi de mirosul picioarelor lui Vinnie, spuse Amanda.

În uşa bibliotecii se iviră alţi şobolani. Unul dintre ei avea un singur ochi.

Balenger se duse în dormitor şi luă un obiect din jacheta Corei. Când se întoarse, îi arătă Amandei ce era.

Pistolul cu apă.

— Oţet.

Stropi un şobolan. Acesta fugi.

Luă pistolul.

Din staţie răsună zgomot de bruiaj.

— Fumul e mai gros aici jos, rosti glasul lui Ronnie.

— Atunci poate că ar trebui să părăseşti clădirea, răspunse Balenger.

Opri staţia şi o vârî în rucsac. Puse acolo şi ranga. Întorcându-se către Amanda, îi promise:

— Mă întorc imediat ce voi putea.

Însă nu se mişcă, nu se putu depărta de ea. Amândoi simţeau acelaşi impuls. Se îmbrăţişară.

Balenger încercă să capete putere de la ea, probabil ultima persoană prietenoasă pe care avea să o vadă vreodată. Cu pieptul copleşit de emoţie, trase oblonul la o parte. Ploaia se abătu asupra lui. Înainte de a se strecura pe acoperiş, se uită înapoi în bucătărie şi o zări pe Amanda cum se lasă la podea şi îi cuprinde capul lui Vinnie în poală. Şobolanii verzui formau un semicerc la marginea camerei. Ea ţinti cu pistolul cu oţet. El se urcă pe acoperiş şi închise oblonul.

59

Vântul ameninţa să-l lase fără suflare în timp ce urca pe conducta de ventilaţie. Cu fiecare pas, se temea că piciorul lui va rupe acoperişul. Ud leoarcă, cerceta bălţile formate de ploaie, stabilind că acoperişul e mai slab acolo unde se strângea apa.

Însă următoarea parte buretoasă era într-o zonă înălţată care se dovedise a fi o umflătură. Se dădu înapoi şi o ocoli.

Un fulger lovi vârful piramidei amintindu-i de explozia unei bombe de artilerie. În ciuda pornirii sale de a fugi, îşi impuse să fie atent. Ploaia acoperea conducta. Încolăci frânghia în jurul ei şi trase, testând din nou. Concepută pentru căţărări, frânghia avea o lungime standard de 50 de metri, redusă acum la 25, pentru că era în două. Deşi era subţire şi uşoară, avea o rezistenţă excepţională, învelişul său din poliester acoperind un miez de fibre de mătase.

Mai devreme, Rick îl întrebase despre familiarizarea sa cu înălţimile şi frânghia. Având nevoie de o explicaţie nevinovată, Balenger îi răspunsese că era căţărător. În realitate, tot ce ştia despre frânghii şi înălţime era din vremea antrenamentelor militare. Înnodă frânghia la circa un metru de vârfuri. Nodul avea să-l avertizeze când ajungea aproape de capăt. Aruncă frânghia dublă de pe acoperiş. O întinse şi pe urmă şi-o trase peste şoldul drept. O înfăşură în jurul pieptului, peste umărul stâng şi pe spate, asigurându-se ca frânghia să fie prinsă peste jachetă şi să nu-i taie gâtul. Cu mâna stângă prinse partea din faţă a frânghiei, iar cu cea dreaptă prinse partea din spate şi de sub el. Acest sistem de prindere îi permitea corpului său să acţioneze ca o frână.

Undeva, cumva, îşi pierduse mănuşile. Prin urmare, frânghia risca să-i zdrelească mâinile. Străduindu-se să fie optimist, îşi spuse că mănuşile ar fi alunecat oricum pe ploaie şi că, având în vedere circumstanţele, era mai sigur cu mâinile goale.

„Aşa. Fii optimist. Priveşte partea bună a lucrurilor.”

În întunericul verzui.

„Lucrurile se înrăutăţesc din ce în ce mai mult”, se gândi el. Cu toate acestea, emoţiile îl nedumereau. Sindromul Războiului din Golf după operaţiunea „Furtună în Deşert” devenise dintr-odată o amintire atât de depărtată încât părea să nu se fi întâmplat niciodată. Tulburarea de stres posttraumatic provocată de ameninţarea cu decapitarea nu îl mai apăsa. După iadul ultimelor şase ore, după atâţia morţi, după ce descoperise cadavrul iubitei sale soţii, îl cuprinsese o furie sumbră, atât de expansivă şi de puternică încât nu mai era loc pentru frică. Vinnie se baza pe el. Femeia care semăna cu soţia lui depindea de el. Oamenii *aceştia* contau. Să-l pedepsească pe Ronnie. *Asta* conta.

Încercă frânghia pentru ultima dată, apoi coborî cu spatele de pe acoperiş.

Legănându-se în gol, dădu drumul frânghiei cu mâna dreaptă la spate, iar cu stânga ţinea partea din faţă. Frânghia îi alunecă pe lângă corp. Cu tălpile sprijinite de zid, cobora cu spatele, apropiindu-se de curtea interioară.

Frânghia se smuci. Se îndoise conducta? Cu mâinile zdrelite de la frecare, eliberă mai multă frânghie cu mâna dreaptă. Frânghia se smuci din nou. „Nu te gândi la asta. Continuă. Gândeşte-te la Amanda şi la Vinnie.” Prin ochelarii uzi de la ploaie, văzu că latura rămasă a curţii interioare se afla chiar sub el. O clipă mai târziu, coborî acolo, ţinând frânghia în jurul său, în caz că partea de curte rămasă ar ceda.

Stătea sprijinit de un oblon ruginit şi închis de la etajul al şaselea. Nu avea cum să intre. Pentru a intra din nou în hotel, pentru a-l prinde Ronnie, trebuia să coboare mai mult. În craterul unei camere de la etajul al cincilea. Cu hainele ude ce îl împovărau, se duse la marginea craterului şi se lăsă pe spate, strecurându-se înăuntru. Fără un perete de care să-şi sprijine picioarele, strângea din dinţi de la efortul depus, frânghia împungându-l în şold, în piept şi în umăr. Acum umezeala ce cădea în jurul lui era mai groasă, nu numai ploaia, ci şi apa acumulându-se pe acoperiş. Turna cu găleata. Dedesubt, zări un pat cu baldachin, un birou, o masă în stil victorian, aranjamentul clasic întâlnit în majoritatea camerelor. În mijlocul podelei se afla o altă gaură, apa prăvălindu-se şi mai jos.

Dădu din picioare. Mişcarea declanşă un efect de pendul pe care îl spori dând şi mai mult din picioare. Se legănă, se apropie de ceea ce mai rămăsese din podea, dădu din nou din picioare şi, dintr-odată, simţi cum cade în gol, fără suflare. „Se rupe conducta”, se gândi el. Căută să se agaţe de ceva.

Frânghia îl strângea de piept. Rămas fără suflare, expira pe gură şi inhala prin nări, încercând să găsească un ritm liniştitor. Privind în sus, observă că motivul pentru care frânghia căzuse era că săpase în marginea craterului şi desprinsese o parte din marginea acestuia. Se prăbuşiseră doi metri de tavan. Atât de mult căzuse şi el. Acum atârna sub gaură, legănându-se într-o cameră de la etajul al patrulea. Încercă să se tragă în sus, să ridice picioarele peste margine.

Însă marginea *acestui* crater începea acum să se dezintegreze. Pe când podeaua ceda, Balenger căzu şi mai jos, legănându-se şi în camera de la etajul al patrulea. În jurul lui cădea apa. Apoi un scaun trecu în picaj pe lângă mâneca jachetei.

„Isuse, întregul tavan se prăbuşeşte. Mobila se va...”

Masa se prăbuşi pe lângă el. Biroul se înclină către craterul lărgit. Patul alunecă în direcţia lui.

Privi în jos şi observă că uşa camerei de la etajul al patrulea era deschisă. Aproape toată podeaua se prăbuşise, mobilele lovind în cădere podelele inferioare. Imediat Balenger îşi dădu seama că aceasta era camera în care îl salvase pe Vinnie când căzuse.

Se prăbuşi mai mult din marginea craterului. Frânghia se mai lungi încă un metru, trăgându-l după ea. Cu un vuiet, biroul zbură pe lângă el. Patul zbură şi mai aproape. El cobora uşor pe frânghie. În acelaşi timp, îşi legăna corpul.

Atinse cu mâna dreaptă nodul care îl avertiză că se apropie de capătul frânghiei. Când se legănă din nou, presiunea frânghiei făcu să cedeze porţiunea aceea de tavan. Patul căzu aproape de el. Balansul îl purtă către uşa deschisă. Strânse degetele, se apucă de uşă şi se prinse bine de cadrul uşii. Patul căzu pe lângă el.

Frânghia îl ţinea captiv, trăgându-l înapoi către abis, în timp ce el se străduia să se tragă de uşă. Patul căzu câteva etaje mai jos. Dădu drumul frânghiei cu mâna dreaptă. Se trase de cealaltă parte. Deşi era moale, podeaua balconului rezista. Făcu un pas, apoi încă unul.

Desfăcu frânghia de pe şold şi umăr, desfăcu nodul şi trase de un capăt, încercând să o dea jos, dar frânghia se agăţă de ceva. Temându-se că eforturile lui vor forţa podeaua şubredă, se dădu un pas mai în spate apoi trase din nou. Frânghia refuza să se clintească.

60

„Zgomotul, se avertiză Balenger. Ronnie nu poate să nu-l audă.”

Balenger lăsă frânghia şi scoase pistolul. Însă în timp ce ţintea cu pistolul de-a lungul balconului verzui, deveni conştient de un vuiet ce se auzea din hotel. Venea de la vibraţiile furtunii. Zgomotul camerei ce se prăbuşea făcea parte de fapt dintr-un huruit mai mare. Nu era nimic ce-ar fi trezit bănuielile lui Ronnie.

Balenger cercetă miezul gol al hotelului. Ploaia căzută prin lucarna dărăpănată forma o perdea de apă. Cu toate acestea, reuşea să vadă până la balconul opus. Din peretele de la etajul al cincilea ieşeau flăcări, iar de la al şaselea urca fumul.

Amanda. Vinnie.

Se îndreptă către coridorul ce ducea spre scările de incendiu. Furtuna acoperea zgomotul făcut de el în timp ce urca scările. La etajul al cincilea, se strecură pe balcon, sperând să-l zărească pe Ronnie deasupra.

Nici urmă de el.

Ceva atârna deasupra capului lui Balenger. Rădăcini. Copacul ce creştea prin tavan. Cu câteva ore mai devreme, i se păruse ciudat. Acum, în comparaţie cu tot ceea ce se întâmplase, părea normal.

Se întoarse la scara de incendiu şi urcă. Uşa era deschisă. Părăsi scările şi înaintă încet pe un coridor scurt. Dincolo de el, balconul înghesuit părea pustiu. Flăcările aveau să ajungă curând la apartament. Deşi se grăbea, se strădui să meargă încet, să se asigure că nu devine imprudent. La capătul coridorului, aruncă o privire pe balcon. Încă nici urmă de Ronnie. Cu excepţia apartamentului lui Danata, toate uşile erau deschise. Ronnie putea fi în oricare dintre camere, ascultând zgomotele de deasupra.

La stânga era copacul. În faţa acestuia, printr-o uşă, ieşea fum. Ronnie nu asculta zgomote de deasupra lui, înţelese Balenger, ci stârnea alt incendiu.

Mişcarea cuiva despică fumul. În vreme ce o siluetă se ivea dinspre camere, Balenger aştepta cu degetul pe trăgaci. Un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum, purta ochelari cu infraroşu şi ţinea în mână o carabină. Ronnie! Lui Balenger îi veneau în minte conversaţiile fără sorţi de izbândă purtate cu acest individ în urmă cu doi ani. „Şi aceasta a fost ultima dată când aţi văzut-o?” „Da. Când a plecat din biroul meu la prânz.” Dar monstrul arăta cumva diferit, nu la fel de slab pe cât şi-l amintea Balenger sau aşa cum apăruse pe monitorul de supraveghere cu ceva timp în urmă.

Când Ronnie se întoarse în direcţia lui, Balenger trase de două ori, nimerindu-l în piept. Focurile de armă au bubuit în acelaşi timp cu tunetele, Ronnie fiind smucit în spate. Înainte ca Balenger să poată trage a treia oară, impulsul îl proiectă pe Ronnie în copac. Se auzi trosnet de lemn. Partea aceea a balconului, slăbită de rădăcini, se prăbuşi. Dând din braţe, Ronnie căzu împreună cu copacul prin gaură, ale cărui ramuri trosneau cu zgomot.

Balenger se repezi în direcţia aceea. Acum pricepu de ce Ronnie nu era atât de slab pe cât ar trebui. *Purta vestă antiglonţ*.

Balenger ţinti în jos prin gaură, hotărât să-l nimerească în cap, însă singura ţintă vizibilă era braţul lui Ronnie aflat în cădere liberă. Balenger mai avea doar trei gloanţe. Nu-şi permitea să irosească nici măcar unul. Ştia că, până când va ajunge jos pe scara de incendiu, Ronnie va fi imposibil de găsit – prea multe camere, prea multe alte scări de incendiu, prea multe uşi secrete.

Balenger acţionă înainte să-şi dea seama ce face, sărind prin gaură, căzând pe balconul de dedesubt. De vreme ce acesta nu se prăbuşise în urma impactului cu Ronnie, se gândea că îl va ţine şi pe el. Ateriză, îndoindu-şi genunchii ca să absoarbă şocul, rostogolindu-se, după cum fusese instruit. Evitând copacul, se ridică pe vine căutând ţinta. Însă podeaua nesigură îl îngrijora. Balconul se clătina.

Cinci camere mai încolo, îl zări pe Ronnie ţintind cu carabina. Balconul se legănă şi îl dezechilibră şi pe Ronnie. Carabina bubui, deasupra capului lui Balenger vâjâind alice.

Înainte că Ronnie să poată încărca alt cartuş pe ţeavă, Balenger îl atacă. Se ciocniră, prăbuşindu-se la podea şi, dintr-odată, Balenger simţi un nod în stomac, greutatea combinată a trupurilor lor făcând balconul să cedeze.

O porţiune se înclină, prăbuşindu-se la etajul de mai jos, şi formă o pantă peste care Balenger şi Ronnie se rostogoliră unul peste celălalt, căzând cu o bufnitură. Impactul făcu balconul să se clatine.

Ronnie îl prinse cu mâinile de gât pe Balenger. Acesta îşi aminti vorbele Amandei despre puterea ieşită din comun a lui Ronnie. Mâinile acestuia erau cu siguranţă puternice, strângând cu pricepere traheea lui Balenger, însă până la urmă, monstrul avea ani de experienţă în spate.

Balconul începu să vibreze. Sau poate că Balenger o luase razna. În vreme ce vederea sa verzuie devenea cenuşie ca efect al strangulării, încercă să tragă, însă singurul unghi disponibil era către pieptul lui Ronnie, în vesta lui antiglonţ.

Balenger apăsă pe trăgaci. Deşi vesta blocă glonţul, acesta nu reuşi să neutralizeze şocul impactului. Ca şi cum ar fi fost lovit de un baros, Ronnie căzu pe spate. Balenger se repezi către podeaua solidă a unui coridor. O clipă mai târziu, rămăşiţele balconului de deasupra se prăbuşiră. Ronnie ţipa printre moloz când balconul se prăbuşi, îl lovi pe următorul şi provocă un efect în lanţ, restul de balcoane prăbuşindu-se în holul de recepţie, pleoscăind în apă.

De pe podeaua rezistentă a coridorului, Balenger privi în jos cu gura căscată către dărâmături. Praful se ridică doar pentru a fi apoi aşezat la loc de ploaia ce se abătea prin lucarnă.

Amanda. Vinnie. Vârî pistolul în toc şi se repezi către scările de incendiu. Un etaj. Apoi altul. Tuşind din cauza fumului, ieşi la etajul al şaselea şi încercă să îşi dea seama cum poate ajunge la apartament. Uşa apartamentului lui Danata era baricadată. Existau oare uşi secrete în vreuna din celelalte camere? Pe acolo să fi intrat Ronnie către casa scărilor şi să fi

întins capcanele? Unde se aflau uşile?

Balenger alese o cameră departe de noul foc stârnit de Ronnie şi se repezi înăuntru. Biroul îi atrase atenţia. O uşă ar fi fost uşor de ascuns în spatele acestuia. Dădu biroul la o parte, însă descoperi doar un perete solid. Luă ranga din rucsac şi izbi în perete. Lovi din nou şi din nou, într-un ritm nebunesc, disperarea făcându-l să geamă. Gaura se mări, dând la iveală un spaţiu aflat între cadre de susţinere, un coridor ascuns. Lovi cu toată puterea, lărgind spaţiul. Încă o lovitură energică şi se putea strecura.

Puse ranga în rucsac şi intră pe coridor. Imediat zări scara în spirală, cu pironii de susţinere scoşi. „Doamne, mă aflu sub sufrageria apartamentului. Amanda, Vinnie şi cu mine am încercat să coborâm pe aceste scări. Abia se mai ţin.”

Îşi lăsă greutatea pe scară. Aceasta se legăna. Urca încet, încercând să se mişte uşor, pentru a ţine scara fixată. Din nou, aceasta se legănă. „Te rog”, se gândi el. Păşi mai sus, ţinându-se cu mâinile de balustrada curbată. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe puntea nesigură a unei nave în bătaia valurilor. Nereuşind să tragă aer în plămâni, ajunse la trapă şi ciocăni. De două ori. De trei ori. O dată.

Trapa se deschise, Amanda privindu-l uşurată.

— A mai izbucnit un incendiu.

— Ştiu.

Balenger se târî de pe scară. Presiunea pantofilor lui când s-a ridicat de pe scară a fost de ajuns să o doboare.

Apartamentul se umplea de fum. Când se repeziră către Vinnie în bucătărie, Amanda spuse:

— Mi-era teamă că va trebui să deschid trapa şi să-l scot pe Vinnie afară, după care să îl urmez. Cel puţin am fi putut să respirăm, chiar dacă făceam hipotermie sau blestemata de clădire s-ar fi prăbuşit.

— Ajută-mă să-l duc în dormitor. Îl ducem în apartamentul lui Danata.

— Ronnie. Dar...

— Nu ştiu. Poate că e mort.

— *Poate?*

— Sper. Nu sunt sigur.

Îşi puseră braţele lui Vinnie în jurul umerilor şi îl traseră spre dormitor, fără să le mai pese dacă fac zgomot.

Îl aşezară jos lângă trapa dormitorului. Apoi Amanda descuie şi ridică trapa în timp ce Balenger ţintea spre aceasta. „Au mai rămas doar două gloanţe, se gândi el. Nu îmi permit să le irosesc.” însă nu vedea decât fum verzui.

Imediat ce intră pe scări, ezită.

— Stai o clipă.

Urcă un pas şi apucă bucata de explozibil plastic pe care o pusese deoparte când dezamorsase bomba.

— Ce vrei să faci cu ăsta? întrebă Amanda.

— Nu ştiu.

— Spuneai că e inutil fără detonator.

— Este.

Vârî explozibilul în rucsac. Imediat sub deschizătură se aşeză cu spatele. Amanda îl împinse pe Vinnie peste el. Îl cără pe Vinnie până în camera de zi a lui Danata şi îl aşeză pe podea. Cu puţin efort, el şi Amanda traseră de mesele şi scaunele greoaie din uşă. Ţinti cu pistolul spre uşă în timp ce Amanda o deschidea.

Flăcările se înălţau în partea cealaltă a hotelului, dar se răspândiseră şi într-o cameră învecinată.

— A fost întuneric atât de mult timp, încât m-am gândit că aş da orice ca să pot vedea. Vinnie părea consternat de ceea ce vede. Acum nu îmi mai doresc asta.

— Ajută-mă să-l pun în cârcă, îi spuse Balenger Amandei. Vinnie, ţine-te de baretele rucsacului. Poţi face asta?

— Picioarele mele sunt vraişte, însă la mâini nu am nimic.

Străbătură un coridor şi ajunseră la intrarea către scara de incendiu. Din nou, Balenger ţinti cu pistolul. Din nou, nu era nici o ţintă. Încovoiat de Vinnie, coborî cât mai repede fără să-şi piardă echilibrul. Etajul cinci. Patru. Trei.

— Aud zgomot de apă, spuse Amanda.

— Atât de multe acoperişuri care o adună. Atât de multe găuri. Locul acesta se inundă, îi spuse Balenger.

Etajul doi. Primul etaj.

Erau în apă până la genunchi când deschiseră o uşă. Apa le dădu fiori, însă nu la fel de mult cât haosul din hol. Acum Balenger înţelegea de ce mobila se strângea grămadă în dreptul coloanelor şi al uşilor. Forţa apei ce curgea de la etajele superioare era înspăimântătoare, măturând totul în cale. Orice obiect care nu era ancorat în vreun fel era luat de val.

61

— *Cum ieşim de aici?*

Glasul îl făcu pe Balenger să tresară, făcându-l aproape să apese pe trăgaci. Era vocea unui bărbat care se lupta prin curentul ce venea spre ei. Silueta purta ochelari cu infraroşu. Buzunarele umflate îl trăgeau în jos. Avea faţa plină de tatuaje.

— Am încercat pe uşa tunelului! strigă Tod. Nenorocitul chiar a sudat-o! Am încercat toate uşile şi obloanele pe care le-am găsit! Suntem prinşi aici!

— Vom folosi ranga! Vom încerca să desprindem o uşă! În clipa în care Balenger păşi în vâltoare, aproape că îl doborî. La cinci metri în dreapta lui se prăvălea o cascadă.

— Tot locul ăsta e pe cale să se prăbuşească, spuse Tod.

— Scapă de monede. Dacă o să cazi, te vor trage sub apă.

— Atunci aş face bine să nu cad.

Balenger zări un scaun trecând prin apropiere, pe care se afla un şobolan. Se feri de scaun şi se împletici sub greutatea lui Vinnie. Amanda îl apucă de mână şi îl ţinu în sus. Trecură de un stâlp lângă care şobolanii tronau pe un maldăr de mobilă.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Tod.

— I-au ars picioarele. Ronnie a declanşat detonatoarele.

— Mi-ar plăcea să-i vâr un detonator pe gât dacă pun mâna...

Tod căscă gura şocat.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a trecut un cadavru pe lângă noi. O femeie. Femeia pe care am văzut-o pe coridor.

Părul blond dispăru în torent. Lui Balenger i se făcu rău la gândul că putea fi oricare dintre cadavrele pe care Ronnie le ascunsese în clădire. „Sau poate că era Diane”, se gândi el.

Prin apă erau răspândite diverse obiecte. Datorită vuietului puternic din hol Balenger nu îşi dădu seama că în spatele lui izbucnise un foc de carabină. Luptându-se cu apa, ajunse la stâlp şi se adăposti în spatele mobilei prinse de acesta.

— Amanda!

— Aici! În spatele tău!

— *Unde e Tod?*

— Acolo!

Arătă spre un stâlp învecinat.

Balenger îl pasă pe Vinnie Amandei, scoase pistolul şi se uită cu atenţie în jurul mobilei proptite de stâlp. În faţă avea epava scărilor principale. Lângă acestea erau îngrămădite rămăşiţele balcoanelor prăbuşite, ce formau o mulţime de ascunzători pentru Ronnie.

Balenger mai înaintă puţin şi i se păru că zăreşte mişcare în spatele unor

grilaje. „Au mai rămas doar două gloanţe, se gândi el. Trebuie să fiu sigur.” În timp ce apa continua să crească, se trase înapoi în spatele mobilei şi a stâlpului. Alicele zburară o bucată din masa de lângă el. Ascuns cum era, nu zări flama de la ţeavă.

Dorind să afle mai exact amplasarea lui Ronnie, Balenger scoase staţia din rucsac.

— Ploaia va stinge în cele din urmă focul, spuse el în staţie. Nu poţi să distrugi toate probele.

Dădu volumul staţiei la minimum şi se strădui să asculte vocea lui Ronnie de cealaltă parte. Însă vuietul cascadei acoperea orice alt sunet.

Inutilă pentru Balenger, vocea lui Ronnie se auzi din staţie:

— Focul şi ploaia vor distruge amprentele. Restul dovezilor nu au nimic de-a face cu mine. Nimeni în afară de tine nu mai ştie că vin aici. Poliţia va crede că nişte intruşi au făcut asta.

Balenger ridică fruntea, concentrându-se asupra vocii lui Ronnie. Era aproape sigur că venea din dreapta, dinspre un spaţiu dintre balustrade. „Fă-l să spună mai multe”.

Ronnie îl derută vorbind din proprie iniţiativă:

— Pentru mine e totuna dacă primăria mă forţează să plec. Inundaţiile nu au fost niciodată atât de puternice. Când venea furtuna, tot ce trebuia să fac era să eliberez piscina. Apoi apa de la furtună o umplea din nou. De restul se ocupau gurile de scurgere.

„Da, cu siguranţă dinspre acel talmeş-balmeş de balustrade, se gândi Balenger. Dar de ce vorbeşte atât de mult? Încearcă să mă încolţească iar? Îşi schimbă poziţia sperând că voi irosi încă un foc de armă?”

— Cunoşti cuvântul „exponenţial”? întrebă vocea.

Balenger se hotărî că trebuie să răspundă pentru a-l încuraja pe Ronnie să vorbească mai departe. Răspunse în staţie:

— În armată am înţeles că înseamnă ceva de genul unei serii de atacuri din ce în ce mai puternice.

Imediat, micşoră din nou volumul.

— Ceva de genul ăsta, spuse vocea de cealaltă parte.

„Din acelaşi loc. Spre dreapta. Printre dărâmături. Dacă nu trag, va crede că am rămas fără muniţie? se întrebă Balenger. Va risca să vină spre mine? Îl pot încolţi?”

— Asta s-a întâmplat cu hotelul acesta. Atacuri exponenţiale, rosti vocea. Apropo, mi se pare că ţi-e frig.

Lui Balenger îi era într-adevăr frig, tremurând în apa rece.

— În curând vei suferi crampe musculare. Nu vei mai putea să te aperi.

— Şi tu ai aceeaşi problemă.

— Nu, răspunse glasul. Eu mă aflu la înălţime şi sunt uscat.

— Hei, Ronnie! strigă Tod aflat în dreptul unui stâlp din apropiere, surprinzându-l pe Balenger. Vreau să fac un târg cu tine!

— Ce târg ai putea face tu?

— Nu te aud! strigă Tod. Eu nu am staţie!

„Bravo, fă-l pe Ronnie să strige, se gândi Balenger. Ajută-mă să îl găsesc.”

— Nu ai nimic cu care să te târguieşti! spuse Ronnie.

Acum vocea părea să vină din alt loc. Din nou, datorită haosului de zgomote din hol, lui Balenger îi era greu să aprecieze unde se ascunde Ronnie.

— Bineînţeles că am. Te voi ajuta să-i prinzi pe ceilalţi. Dacă fac asta, îmi dai drumul? strigă Tod. Nu trebuie să îţi fie frică de mine.

— Nu mi-e frică de nimeni.

— Eu nu sunt o ameninţare. Vreau doar să ies de aici. Nu am nici un motiv să merg la poliţie. Nu cu aceste monede.

— A, da, monedele.

Lui Balenger îi amorţiseră picioarele. Se întrebă dacă va reuşi să le mişte când va trebui.

— Dacă te ajut să-i prinzi, ne-am înţeles? întrebă Tod.

— Ajutorul e întotdeauna bine venit.

— Dar avem naibii o înţelegere?

„Ce naiba are Tod de gând?”se întrebă Balenger. Îl urmări pe Tod scoţând ceva din apă: o balustradă lungă ce plutea în apropiere.

— Pregăteşte-te! strigă Tod. Iată-i că vin!

Stupefiat, Balenger urmărea cum Tod împinge cu balustrada o grămadă de mobilă în spatele căreia se ascundeau el, Amanda şi Vinnie. O masă fu dată la o parte. Un scaun se mişcă. Tod împinse mai tare. Pe când rămăşiţele erau cât pe ce să o ia din loc şi să-l expună, Balenger nu văzu altă ieşire decât să folosească unul dintre ultimele gloanţe asupra lui Tod.

Ţinti.

La rândul său, Tod dădu drumul balustradei şi sări în apă, ascunzându-se în spatele unui ciot de scară prins de un stâlp. Dintr-odată, dintre resturi sări ceva asupra lui şi îl făcu să ţipe. Îi sări în cap, sprijinindu-se pe faţa lui, zgâriindu-i obrajii şi gâtul cu ghearele. Albă. Cu trei picioare în spate. Pisică. În vreme ce din gât îi ţâşnea sânge, Tod se împletici orbit prin apă. Tras în jos de monede, chinuindu-se să ia animalul de pe faţă, se îndepărtă de stâlp cu un urlet.

După nici o clipă, pieptul îi exploda în urma unui foc de carabină. Monedele din buzunar ofereau atât de multă rezistenţă încât, în loc să se smucească în spate, Tod căzu în genunchi. Se prăbuşi într-o parte, iar faţa îi dispăru în adânc. Din vâltoarea creată, pisica ieşi la suprafaţă.

Balenger auzi scârţâit de lemn. Scaunul pe care îl împinsese Tod se desprinse. Odată cu el se deplasă şi masa, dând drumul celorlalte resturi. Toate trecură prin jurul stâlpului. Balenger vârî arma în toc. Când se întoarse să o ajute pe Amanda să-l ţină pe Vinnie, îşi pierdu sprijinul. I se lovi ceva de picioare. Căzu sub apă. Ţinându-şi respiraţia, se luptă să iasă la suprafaţă şi, luat de curent, reuşi să îi zărească pe Amanda şi pe Vinnie aflaţi în aceeaşi situaţie. I se păru că aude un foc de carabină. Apoi apa îl trase la fund, purtându-l în holul recepţiei.

Avea senzaţia că se prăvăleşte pe scări, că parcurge un coridor şi că trece în viteză printre nişte încăperi cu uşile larg deschise. Căută să se apuce de ceva, orice care să-l oprească, însă tot ce reuşi să prindă în mâini a fost o

bucată de lemn. Se zbătu din nou la suprafaţă şi îi zări pe Amanda şi pe Vinnie înaintea lui. Trase aer în piept şi zări ca prin ceaţă nişte pereţi cu faianţă. Piscina.

Curentul îl trase printr-o uşă deschisă. Se izbi de un rezervor metalic uriaş. Camera de serviciu.

Se căzni să respire.

— Amanda!

— Aici!

Apa îi venea până deasupra taliei. Tremurând convulsiv, înotă spre ea.

— Vinnie? Unde e...

Vinnie plutea mai încolo cu faţa în jos. Balenger şi Amanda îl prinseră, ţinându-i capul deasupra apei. Vinnie tuşi. În jurul lor se aflau peste tot şobolani speriaţi care chiţăiau chinuindu-se să ajungă la ţevi şi să se caţere pe ele. Pisica albă trecu înotând greoi pe lângă ei. Prin jur plutea ceva de culoare deschisă, iar Balenger îşi dădu seama că vede păr. Părul blond al victimelor lui Ronnie.

În mintea lui ceva părea să devieze. Se temea că înnebunise.

— Trebuie să ieşim, altfel ne înecăm, rosti Amanda cu o voce tremurătoare.

Balenger nu se îndura să-i spună că şi dacă ar fi reuşit, cu mari eforturi, să ajungă înapoi în hol, muşchii lor înfrigurаţi i-ar face neajutoraţi în apă, fără să poată să-l împiedice pe Ronnie să-i împuşte.

Într-o clipă de derută, obrajii minunaţi şi părul blond al Amandei l-au făcut să creadă că e...

— Diane?

— Cum mi-ai spus?

O luă de mână şi se strădui să-i ducă pe ea şi pe Vinnie către piscină. Însă reuşi să facă doar un pas înainte ca şuvoiul de apă să-i împingă înapoi, lovindu-i de rezervorul metalic.

Rece. Atât de rece!

Balenger avea mâinile înţepenite.

Apa se ridică până la nivelul pieptului.

„Am găsit-o în cele din urmă. Nu o pot lăsa să moară. La naiba, cum ieşim de aici? Dacă nenorocitul n-ar fi sudat uşa...”

Lăsând curentul să-l tragă spre rezervor, se îndreptă către uşă. „Punctele de sudură, se gândi el. Poate că nu sunt puternice. Poate că le pot rupe cu ranga.

Cu toate tonele astea de apă împingând uşa? Chiar dacă n-ar fi fost sudată, tot nu aş fi putut deschide uşa.”

Suduri. Ceva i se ivea în memorie. Ceva important ce nu reuşea să identifice. Ceva...

Balenger îşi aminti că atunci când Ronnie apăruse pe monitorul de supraveghere, când făcuse semn spre ţeava pe care o sudase pe uşă, se afla un aparat de sudură în stânga uşii. Acum Balenger se îndrepta în direcţia aceea. Rugându-se ca Ronnie să nu fi mutat aparatul, pipăi prin apă, însă nu-l găsi. Pipăi mai jos, simţind cu degetele o formă curbată de metal.

Aproape că strigă plin de speranţă în timp ce se ridica, însă avea multe de făcut înainte ca speranţa să poată fi îndreptăţită. Apa ajunsese aproape deasupra ţevii din uşă. În spatele ţevii era o deschizătură. Scoase ranga din rucsac şi vârî vârful ascuţit în deschizătură, pe urmă aşeză ranga vertical, cu cârligul în capătul uşii.

Pipăi din nou prin apă. Gemând din cauza greutăţii, ridică aparatul şi îl prinse de rangă cu ajutorul baretelor, suspendându-l deasupra apei. Scoase explozibilul din plastic din rucsac şi îl fixă între aparat şi uşă. Scoase rola de bandă adezivă din rucsac şi legă tija astfel ca duza să fie îndreptată la mijlocul aparatului, apoi legă maneta de mânerul tijei în poziţia deschisă. Ieşi gaz. Când porni aprinzătorul aparatului, lampa de sudură făcu flamă şi începu să ardă în aparat.

Apa îl împingea cu putere pe când încerca să se întoarcă la Amanda şi la Vinnie. Îşi amintea de coşmarurile în care se străduia să se repeadă undeva, însă avea picioarele prinse în capcană. Văzând reflectarea lămpii de sudură în spatele lui, apăsă cu tălpile în podea şi îşi îndemnă picioarele să înainteze prin apa ce se adâncea. Respirând furios, ocoli rezervorul de umplere. Forţa apei îi lipea pe Amanda şi pe Vinnie de acesta.

— Închideţi ochii! Acoperiţi-vă urechile! Strigă el.

Amanda nu stătu pe gânduri.

— Vinnie, mă auzi? Închide ochii! Acoperă-ţi urechile!

Buimăcit de durere, de morfină şi de frig, Vinnie îşi duse mâinile la urechi.

Balenger făcu acelaşi lucru. Apa îi venea până la piept. „Lampa de sudură, se gândi el. Cât va dura până se aprinde în aparat? Unu, doi, trei, patru. Ar fi trebuit să explodeze până acum. Şapte, opt nouă. A căzut aparatul în apă? Apa s-a ridicat suficient cât să stingă lampa? Treisprezece, paisprezece.”

Totul în jur se transformă în zgomot şi strălucire. Chiar şi cu ochii închişi şi mâinile peste urechi, Balenger se simţi asurzit şi orbit. Se simţi ridicat în aer de o forţă uriaşă care, în acelaşi timp, părea să absoarbă viaţa din el. Rămas fără greutate, nu putea să respire. Căzu, presiunea copleşindu-l. În sus şi în jos, la dreapta şi la stânga dintr-odată, toate direcţiile astea nu mai aveau nici un sens. Propulsat de haos, se lovi de ceva, gâfâi, înghiţi apă şi continuă să se avânte cu viteză.

„Sunt în tunel, înţelese el. Uşa a zburat. Apa se revarsă în...” Rotindu-se şi răsucindu-se haotic, se izbi de un zid şi înghiţi şi mai multă apă dându-şi seama că are faţa deasupra apei. Acoperişul verzui al tunelului se derula cu viteză deasupra lui. Era înconjurat de şobolani. Avea doi pe piept.

Zări un colţ apropiindu-se rapid, se izbi cu pantofii de el. Vâltoarea îl răsuci, propulsându-l în continuare prin tunel. Căzut din nou sub apă, se izbi de zid şi încercă să nu respire. Imediat după aceea, reveni senzaţia de plutire. Se încovoie cu braţele zburând prin aer.

Impactul îl zdruncină. Se rostogoli, oprindu-se pe spate şi se strădui să îşi golească plămânii în vreme ce în spatele lui ţâşnea apa. Peste el treceau şobolani.

Scânduri. Cumva avea scânduri deasupra. Zăcea pe nisipul umed. Lângă el se afla un grilaj ruginit şi rupt.

„Doamne, îşi dădu el seama, forţa apei a zburat capacul gurii de scurgere. M-a aruncat pe plajă. Sunt sub promenadă.”

62

Ding.

Dong.

Vântul purta zgomotul foii de metal ce se legăna în blocul de apartamente abandonat. Balenger îşi aminti neliniştea pe care o simţise când auzise zgomotul în urmă cu şapte ore.

Ding.

Printre despărţiturile promenadei, ploaia îi cădea pe faţă. Pipăi după armă, care îi rămăsese în toc. Însă întunericul nu mai era verzui. Ochelarii cu infraroşu îi fuseseră smulşi de la ochi, însă cu toate acestea putea zări câte ceva. Un fulger. Flăcările de la etajele superioare ale hotelului. Balenger se forţă să se ridice. Diane. Vinnie.

Căută printre dărâmături. Alţi şobolani fugeau în toate direcţiile. Pisica cu cinci picioare zăcea nemişcată, cu gâtul într-un unghi nefiresc. O siluetă era întinsă lângă apa care ţâşnea din scurgere. Balenger îşi vârî mâinile şi genunchii în nisip, târându-se în direcţia aceea, oprindu-se apoi îngrozit când îşi dădu seama că era un cadavru mumificat. Din nou ceva în mintea lui părea s-o fi luat razna.

În stânga zări alte două trupuri întinse. Una din siluete era blondă. Temându-se că şi aceasta ar putea fi un cadavru, se apropie.

Silueta se mişcă. Mări viteza, ajunse la ea şi o întoarse.

— Diane.

— Nu, şopti silueta.

Lângă ea, Vinnie zăcea nemişcat. Balenger îi verifică gura să se asigure că nu îi era blocată cu nimic. Îl întoarse pe burtă, apăsându-l pe spate, încercând să-i scoată apa din plămâni.

Vinnie tuşi, scuipând lichid. Balenger continuă să apese.

— Diane, nu putem să stăm, spuse Balenger.

— Dar nu sunt...

— Ronnie va veni după noi. Trebuie să plecăm de aici.

Balenger îl ridică pe Vinnie în picioare.

— Ajută-mă, Diane.

La lumina unui fulger, ea şi Balenger îl puseră pe Vinnie între ei. Făceau tot posibilul să se grăbească, însă pantofii lui Vinnie se târau pe nisip. Balenger se împiedică şi căzu într-un genunchi. Îşi adună puterile şi se ridică. Zece paşi mai încolo, toţi trei căzură, epuizaţi.

Balenger privi în jur.

— Ronnie va fi în curând aici. Trebuie să ne ascundem. Trebuie să... adâncitura aceea din nisip din faţă. Diane, o vezi?

Nici un răspuns.

Ploaia curgea printre găurile din promenadă.

— Ajută-mă să-l târăsc pe Vinnie, spuse Balenger.

Cu ultimul strop de energie, îl traseră în adâncitură.

— Întinde-te lângă el, spuse Balenger.

— Dar...

— Te acopăr eu. Plaja va părea întinsă. Poate că nu te va vedea.

— Urmele noastre.

— Ploaia adună nisipul în ele, ştergându-le.

— Dar tu?

— Îl voi face să mă urmărească în altă direcţie. Diane...

— Nu sunt Diane.

— Te iubesc.

— Aş vrea să *fiu* Diane, spuse ea sărutându-l pe obraz.

El o puse să se aşeze în adâncitură, apoi îi acoperi pe ea şi pe Vinnie cu nisip, suficient cât să-i ascundă, un mormânt fals care să prevină unul adevărat.

Le lăsă feţele descoperite.

— Mi-e frig, spuse ea.

— Îl voi duce departe. Numără până la trei sute, spuse Balenger. Apoi încearcă să cauţi ajutoare. Dacă nu veţi ieşi în siguranţă până atunci, am eşuat şi nu veţi fi *niciodată* în siguranţă.

— Diane a fost norocoasă să te aibă.

— A fost? Nu înţeleg. Încă mă mai ai.

Se întoarse, adunându-şi cumva puterile de a se întoarce de unde venise – către tunelul de scurgere. Dărâmăturile. Şobolanii. Cadavrele mumificate. Ploaia într-adevăr acoperea urmele de pe nisip. Îşi adună toată voinţa şi păşi pe plajă, îndreptându-se spre valurile violente. Se aprinse un fulger, însă el deja nu mai tresărea.

63

La câţiva metri de valuri, se întoarse cu faţa către promenadă. Dincolo de aceasta, la etajele superioare ale hotelului Paragon ţâşneau flăcări. Focul şi furtuna se luptau între ele. În zona aceasta părăsită, la ora aceea, cu furtuna care ascundea incendiul de restul oraşului, avea să mai treacă ceva vreme până la sosirea pompierilor şi a poliţiei. Balenger nu putea să depindă de ajutorul nimănui.

Spre dreapta, fulgerul lumină scheletul blocului abandonat. Auzi dangătul foii de metal.

Scoase pistolul din toc şi şi-l vârî la centură în spate. Apoi îşi întinse braţele, făcându-se cât mai vizibil posibil. Atitudinea lui agresivă spunea totul. „Vino după mine Ronnie. Să vezi dacă mă poţi doborî.”

Bubui un tunet când Ronnie se ivi la capătul promenadei. Era încadrat de flăcări, ca şi cum ar fi venit din iad. Stătea lângă balustrada prăbuşită, privind în jos către valuri. Ochelarii săi cu infraroşu erau ca nişte hăuri ale sufletului, făcându-l să pară ca un monstru. Încet, hotărât, coborî pe scări, cu carabina în mână.

Tunetul îi amintea lui Balenger de paşii unui uriaş. Natura criminală îl făcea pe Ronnie, un bărbat slab, înalt, de cincizeci şi şapte de ani, să adopte o statură titanică. Vesta antiglonţ, închisă la culoare, era emblematică pentru teribila putere pe care o emana. Păşea cu apăsarea inocenţei furate şi a copilăriei furate, a unei dureri şi furii de-o viaţă, a terorii şi a morţii. Pe când se apropia de Balenger, chipul lui şters transmitea un gol ce nu putea fi umplut.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-au făcut, Ronnie!

Balenger ştia că nu poate fi auzit din cauza furtunii. Voia să-l facă pe Ronnie să se apropie mai mult, să-l facă curios în legătură cu ceea ce striga:

— Te urăsc, însă îmi pare rău pentru băieţelul acela!

Ronnie continua să se apropie, neobosit, implacabil: un călău.

— *Aici a murit Carlisle?* strigă Balenger în bătaia ploii.

Ronnie probabil era încă prea departe ca să audă. Nu conta. Voia ca Ronnie să-i vadă buzele mişcându-se, să se întrebe ce spune, să continue să se apropie.

„Vino mai aproape! Se gândi Balenger. Majoritatea răfuielilor armate se petrec la doi metri distanţă. Chiar şi atunci, mâinile trăgătorilor tremură din cauza adrenalinei şi aceştia ratează adesea.”Lui Balenger îi tremurau mâinile şi îi erau amorţite de la frig. Nu putea să spere că-l poate împuşca pe Ronnie de la distanţă. În schimb, carabina lui Ronnie îl putea termina de la doisprezece metri.

Mai aproape!

— Aici şi-a zburat creierii bătrânul? După ce a înţeles grozăvia acţiunilor tale, era mai speriat de tine decât de ieşirea în aer liber! A evadat din hotel!

Ţi-a găsit carabina? A luat-o cu el? Spera să se apere pe plajă! Însă în timp ce stătea aici tremurând, te-a văzut venind prin ploaie şi a ştiut că e condamnat! Aşa că s-a împuşcat singur!

În lumina fulgerelor, Ronnie se apropia din ce în ce mai mult de el.

— Carabina din mâna ta! E cea pe care Carlisle a folosit-o să-şi zboare creierii?

Ronnie se opri la zece metri.

„Nu! Am nevoie să vii mai aproape!”

— *Aici s-a întâmplat? Aici a făcut-o?* Tatăl pe care ţi l-ai dorit întotdeauna! *Aici l-ai făcut să se sinucidă de frică?*

Tunetul îi acoperi vorbele.

Un fulger îl paralizã pe Ronnie pentru o clipă. Apoi păşi mai aproape, vrând să audă ce are de spus Balenger.

— Ce fiu minunat ai fost! strigă Balenger. El ţi-a dat şansa unei noi vieţi, iar tu l-ai răsplătit umplându-i viaţa de teroare!

La şapte metri distanţă, Ronnie se opri din nou. Evident acum era suficient de aproape cât să fi auzit.

— *Sora Carrie*, strigă el.

Balenger era uimit de incoerenţa afirmaţiei.

— Ce?

— Romanul lui Dreiser! Când prietenul tău a vorbit despre asta, a spus aproape tot ce contează! Trupurile noastre şi ceea ce ne înconjoară ne aduc pierzania! A uitat să spună că *trecutul* ne aduce pierzania!

— Nu întotdeauna! Nu şi dacă te lupţi cu el! Dar blestemata aia de clădire cu siguranţă ne poate face să credem asta!

„Ochelarii! Înţelese Balenger. Când apar fulgere, ochelarii au nevoie de un moment să se ajusteze! Fulgerul stârneşte o sclipire care îl orbeşte!”

Ronnie ridică arma la umăr.

Când lovi fulgerul, orbindu-l din nou pe Ronnie, Balenger scoase pistolul de la spate şi armă. Ronnie îşi reveni din paralizie şi mută ţinta.

Balenger se aruncă pe nisip, trăgând în sus. Focul de armă al lui Ronnie lovi în spatele lui. Balenger trase spre faţa lui Ronnie.

Apoi pistolul scoase un clinchet de golire, iar închizătorul se trase înapoi. Lângă el explodă o rafală de alice, care îl atinseră în gambă.

Se ridică în picioare, şchiopătând, şi încercă să-l ducă pe Ronnie departe de promenadă.

Un geamăt din spatele său îl făcu să se întoarcă. Fulgerul îl dezvălui pe Ronnie căzând în genunchi. Avea umărul însângerat, deasupra vestei antiglonţ, acolo unde fusese lovit de unul dintre focurile de armă ale lui Balenger. O siluetă furioasă stătea în spatele lui, cu un par de lemn în mână. Diane. Lovind. Urlând. Carabina se descărcă, trăgând în nisip, în vreme ce Diane lovea cu parul ca şi cum folosea o bâtă de baseball. Flăcările ce cuprinseseră hotelul dezvăluiră o bucată de păr însângerat zburând în ploaie. În jacheta impermeabilă, cu doar o cămaşă de noapte care îi acoperea picioarele, cu hainele lipite de ea, ude leoarcă, lovi din nou cu parul, izbindu-l pe Ronnie în cap atât de tare încât căzu cu faţa în jos pe plajă. Se aşeză

deasupra lui, lovind şi iar lovind, oprindu-se doar când parul se rupse. Apoi blestemă şi îi înfipse partea ascuţită în spate.

Ronnie se cutremură şi apoi rămase nemişcat.

Amanda era deasupra lui, plângând în hohote. Balenger se târî către ea.

— E mort? întrebă ea.

— Chiar acum intră în iad.

Se ţinură unul de celălalt, ca să nu cadă.

— A transformat viaţa multora într-un iad. Acum e rândul *lui*, spuse ea.

— Din cauza unui lucru care nu a fost vina lui. Un weekend de patru iulie de acum o viaţă.

Balenger era scârbit.

Ding.

Vântul biciuia foaia de metal.

Dong.

Bătea ca un clopot pentru Ronnie, pentru victimele lui, pentru hotelul Paragon.

Ding.

Balenger se uită la flăcările de la etajele superioare.

— Diane, spuse el.

— Nu sunt Diane.

Se uită fix la ea. O atinse pe obraz.

— Ştiu, spuse el, înţelegând în cele din urmă. Doamne, ce mi-aş fi dorit!

— Ai fost gata să îţi dai viaţa pentru a mă salva.

— Am pierdut-o pe Diane o dată. Nu suportam să o mai pierd şi a doua oară. Dacă nu aş fi putut să vă salvez pe tine şi pe Vinnie, nu aş mai fi vrut să trăiesc.

— Nu m-ai pierdut.

Durerea îl făcea să se înece.

— Ar fi bine să mergem. Trebuie să-l ajutăm pe Vinnie.

Păşiră prin întuneric şi ploaie către promenadă. Când ajunseră la adâncitura de pe plajă, Vinnie îşi pierduse cunoştinţa. Îl ridicară din nisip.

— Aud... spuse Amanda întorcându-se.

— Sirene.

Rămaşi fără răsuflare, se împleticiră cu Vinnie, parcurgând promenada către zgomot. Picioarele lui Balenger păreau că nu fac parte din el, însă se străduia să înainteze, la fel ca şi Amanda. Se uită la ea. Cât îşi dorea să fi fost Diane sau, cel puţin, să poată crede că e Diane.

Delirând, probabil că spusese totul cu voce tare, pentru că Amanda se întoarse către el.

— Ţine minte, nu sunt ea, însă nu m-ai pierdut.

Ajunseră la scările promenadei. Ocolind scândurile rupte, urcară ezitant, îndoindu-şi genunchii, apoi urcând mai departe. Lumina flăcărilor se înteţea. Balenger simţi o adiere caldă dinspre foc. Apoi vântul deveni fierbinte, deşi Balenger nu se putea opri din tremurat. Sirenele încetară. Pompierii săriră din camion. Din maşinile de patrulă se repeziră poliţişti.

Vârful piramidei hotelului se prăbuşi. Săreau scântei. Devorat de foc, etajul

al şaselea se prăbuşi. „S-au dus monedele din aur”, se gândi Balenger. Îşi aminti de vulturul dublu din buzunar şi de cuvintele de pe acesta: În Dumnezeu ne încredem.

Poliţiştii alergau către ei, unul dintre ei strigând:

— *Ce s-a întâmplat cu voi?*

Când se prăbuşi la pământ, Balenger auzi *ding-dongul*, ca o bătaie de clopot al foii de metal. Încă o bucată din clădire se prăbuşi. Însă iadul avea multe niveluri. La fel şi trecutul.

— Ce s-a întâmplat cu noi? Murmură el. Abia mai putu să rostească cuvintele: Hotelul Paragon.

NOTA AUTORULUI

După cum fiecare autor ştie, cea mai frecventă întrebare care îi este adresată este „cum v-a venit ideea?”. . Deşi nu cunoşteam acest termen până de curând, am fost fascinat de acest concept toată viaţa.

Pe când aveam nouă ani, familia mea locuia într-un apartament înghesuit deasupra unui restaurant în care veneau toţi beţivii. (Asta se întâmpla în oraşul Kitchener, aflat la sud de Ontario, Canada). Auzeam adesea cum se băteau beţivii pe aleea aflată sub fereastra dormitorului meu. Erau destule „incidente” şi în apartamentul nostru. Deşi mama şi tatăl meu vitreg nu ajungeau aproape niciodată la bătaie, certurile lor mă speriau aşa de tare, încât noaptea îmi puneam perna sub plapumă ca să pară că dormeam acolo, când, de fapt, eu stăteam toată noaptea treaz, ascuns sub pat.

Adeseori fugeam din casă şi hoinăream pe străzi – aşa am învăţat secretele fiecărei alei şi parcări cale de vreo zece străzi. Am descoperit de asemenea secretele clădirilor abandonate. Privind acum în urmă, mă mir că nu mi s-a întâmplat ceva fatal în aceste clădiri. Am fost un copil al străzilor, un supravieţuitor, cea mai mare păţanie a fost atunci când o pisică m-a muşcat de încheietură şi m-am zgâriat de un cui la picior, infectându-mă în ambele dăţi.

Aceste clădiri abandonate – case, fabrici şi un bloc de apartamente – mă fascinau. Ferestrele sparte, tapetul mucegăit, vopseaua scorojită, mirosul de stătut, de învechit, m-au ademenit în mod repetat. Cea mai interesantă clădire mi se părea blocul de apartamente pentru că, deşi părăsit, nu era pustiu. Erau acolo abandonate mese, scaune, vase, veioze, oale, canapele. Majoritatea erau atât de uzate încât era evident de ce nu fuseseră luate de foştii proprietari. Laolaltă cu ziarele şi revistele rămase acolo, mesele, scaunele şi vasele creau impresia că oamenii încă mai locuiau acolo – nişte rămăşiţe fantomatice ale vieţii prospere din acea clădire.

Mai mult am simţit decât am înţeles acest lucru. Călcam cu grijă pe scările care scârţiau, păşind pe lângă tencuiala căzută şi găurile din podele privind cu atenţie prin camerele care stăteau să se prăbuşească, mă uimea tot ce descopeream. Porumbei care-şi făceau culcuş pe bufet. Şoareci cuibăriţi în saltele, ciupercile care creşteau pe pereţi, buruienile din pervazul plin de apă. Unele dintre ziarele şi revistele îngălbenite erau de pe vremea când mă născusem eu.

Dar nici o descoperire n-a însemnat mai mult pentru mine decât albumul de fonograf găsit pe linoleumul crăpat alături de o masă cu trei picioare. În cele din urmă, am învăţat că i se spunea album pentru că, înainte de anul 1950, albumele pentru fonograf erau făcute din ebonită groasă, şi erau foarte uşor de spart, având înregistrat doar câte un singur cântec pe fiecare parte şi erau ambalate în hârtie, semănau cu albumele fotografice.

La vremea când eu găseam discul de ebonită apăruseră deja discul de

vinil, subţire, care cânta mai mult, era mai rezistent şi era de departe mai încăpător, avea mai mult de opt cântece pe fiecare parte.

Nu mai văzusem până atunci un album. Când i-am desfăcut copertele, am simţit o senzaţie de teamă şi de respect care a fost puţin estompată de supărarea care m-a cuprins când am văzut că discul era crăpat. Două dintre discuri erau sfărâmate. Majoritatea lor însă (patru, aşa îmi amintesc) rămăseseră intacte. Strângând la piept această comoară, m-am grăbit spre casă. Radioul nostru avea un picup. Am întors butonul şi am pus discul.

Am ascultat cântecul de multe ori. Şi astăzi mai aud melodia (gâjâită). N-am uitat niciodată cântecul „Those Wedding Bells Are Breaking up That Old Gang of Mine”. Căutând pe internet am aflat că acest cântec a fost scris în 1929 de Irving Kahal, Willie Raskin şi Sammy Frain. Melodios şi ritmat, a devenit imediat un hit, reimprimat deseori de-a lungul anilor. Dar la acel moment, nu ştiam asta. După cum nu înţelegeam nici versurile în care era vorba despre singurătatea unui tânăr, căci toţi prietenii lui se căsătoriseră, şi nici emoţia pe care o transmiteau. Ceea ce m-a captivat a fost sunetul acela scrâşnit. Parcă devenea real, un fel de tunel care îngăduia imaginaţiei mele să se întoarcă în timp, în acele vremuri. Parcă şi vedeam trupa în haine ciudate, înconjurată de diverse obiecte, cântând cântece demodate, într-un loc ciudat, în alb şi negru. Cu regret, dar nu mai îmi amintesc numele trupei. Doar atât pentru posteritate.

De atunci, m-am supus nevoii de a investiga mai multe clădiri părăsite, ca să nu mai pomenesc de tuneluri sau canale. Dar n-am mai găsit nimic la fel de important cu albumul de fonograf. Bănuiesc că mi se trage de la traumatizanta mea copilărie fascinaţia pentru construcţiile părăsite şi că eram singur în obsesia care mă lega de trecut. Dar acum îmi dau seama că sunt mai mulţi în situaţia mea.

Ei îşi spun exploratori urbani, aventurieri urbani, şi speologi urbani. Li se spune cârtiţe. Dacă o să cauţi pe yahoo „exploratori urbani”, vei descoperi cu uimire 170.000 de contacte. În Google, vei găsi 225.000 de contacte. E o presupunere corectă când spunem că fiecare link nu ne trimite doar la un singur explorator. La urma urmelor, nu se apucă nimeni să construiască un site dacă nu ştie că sunt mai mulţi interesaţi. Aceste sute de mii de contacte reprezintă grupuri şi logica ne spune că pentru fiecare care se expune, există nenumărate persoane care preferă să se ascundă.

Cei care vor să rămână anonimi au motive întemeiate. Ţineţi minte, explorarea urbană este ilegală. Înseamnă invadarea unei proprietăţi private. În plus, este foarte periculoasă, uneori mortală. Autorităţile îi ameninţă pe cei pasionaţi de asta cu puşcăria şi cu amenzi mari ca să îi descurajeze. Prin urmare, multe dintre aceste site-uri spun că exploratorii ar trebui să obţină permisiunea proprietarilor acestor clădiri şi să fie întotdeauna precauţi şi să nu facă nimic împotriva legii. Aceste avertizări sună a responsabilitate socială, dar cred că la mulţi exploratori urbani, tocmai plăcerea riscului şi emoţia de a face ceva ce este interzis îi trimite acolo. Este semnificativ faptul că termenul pe care ei îl folosesc pentru intrarea în clădirile părăsite este împrumutat din termenul folosit de armată în momentul când invadau

teritorii ostile: infiltrare. După cum arată site-ul www.infiltration.org obiectivele sunt „locuri unde nu ar trebui să fii”.

De obicei, cârtiţele au vârsta cuprinsă între 18 şi 30 de ani, sunt inteligente, educate, pasionate de istorie şi arhitectură, şi lucrează în domenii care au legătură cu calculatoarele. Există în toată lumea, există grupuri în Japonia, Singapore, Germania, Polonia, Grecia, Italia, Franţa, Spania, Olanda, Anglia, Canada, SUA şi în multe alte ţări. Grupurile din Australia sunt pasionate de labirintul canalelor colectoare de apă pluvială de sub oraşele Melbourne şi Sydney. Grupurile europene preferă instalaţiile militare abandonate rămase în urma celor două războaie mondiale. Cele din SUA – magazinele universale clasice şi hotelurile abandonate în urma exodului din oraşe precum Buffalo şi Detroit. În Rusia, cârtiţele sunt obsedate de sistemul de evacuare subteran, pe mai multe niveluri din Moscova, destinat iniţial evacuării oficialităţilor în timpul Războiului Rece în eventualitatea unui atac nuclear. Spitalele părăsite, azilele, teatrele şi stadioanele. Fiecare ţară oferă o mulţime de oportunităţi pentru exploratorii urbani (vezi eseul scris de Mark Moran „Greeting from Abandoned Asbury Park, NJ”pe wwww. weirdnj.com).

Unul dintre primii exploratori urbani a fost un francez care în 1793 s-a rătăcit în urma unei expediţii într-o catacombă din Paris. Dar abia după 11 ani i s-a găsit cadavrul. Whalt Whitman a fost şi el un explorator urban, aşa după cum ne povestesc personajele din această carte. Autorul „Leaves of Grass”a lucrat ca reporter pentru ziarul Brooklyn Standard, unde a scris despre tunelul din Atlantic Avenue. Prezentat ca primul tunel din lume când a fost construit în 1844, dar a fost abandonat 17 ani mai târziu. Înainte de a fi sigilat, Whitman a hoinărit prin el. „Era întuneric ca într-un mormânt, rece, plin de umezeală şi era linişte” scria el.” Cât de frumos arată pământul şi cerul din nou, odată ce ai ieşit din întuneric. Poate că n-ar strica din când în când, să fim trimişi noi, muritorii, cei nemulţumiţi cel puţin, în vreun tunel, într-o călătorie de mai multe zile. Poate că am bombăni mai puţin lumea pe care ne-a dat-o Dumnezeu.”

Dar Whitman n-a prins la adevăratul înţeles al explorării urbane. El a văzut doar partea negativă a tunelului. Pentru un pasionat, răceala, umezeala, întunericul şi liniştea unui tunel sau a unui bloc de apartamente abandonate reprezintă scopul în sine. Atracţia ciudată a trecutului, bănuiesc că asta a simţit mult mai târziu, în 1980, un explorator când a descoperit acelaşi tunel la 119 ani, după ce fusese închis şi uitat.

O probă uimitoare a explorării urbane a ieşit recent la iveală din catacombele Parisului. Aceste catacombe fac parte dintr-un sistem de tunele de 170 de mile. Pe la 1700, unele dintre tunele erau folosite pentru a se depozita în ele miile de trupuri care erau scoase din cimitire, pentru a face rost de spaţiu. În septembrie 2004, o echipă a poliţiei franceze, aflată la antrenament, a descoperit un cinematograf complet echipat printre oase. Scaunele erau săpate în piatră. O mică peşteră funcţiona pe post de restaurant şi bar cu sticle de whisky şi un sistem de telefoane şi instalaţii electrice. Un alt exemplu a apărut în Moscova în octombrie 2002 când rebelii

ceceni au preluat controlul asupra unui teatru. După ce armata a înconjurat clădirea, un explorator urban rus i-a dus pe soldaţi în teatru printr-un tunel uitat.

Unele dintre aceste exemple sunt aventuri în adevăratul lor sens, dar cred că există şi implicaţii psihologice. Aşa cum am spus în lumea noastră este atât de plină de ameninţări dintre cele mai grave că pare normal să te ascunzi în trecut. Clădirile vechi pot fi în acelaşi timp un refugiu, dar care ne pot duce în trecut, când timpurile erau mai puţin stresante. În copilărie, locurile părăsite reprezentau o evadare din nebunia de acasă. Am fost un călător în timp care îşi găsea adăpost într-un trecut plăcut imaginaţiei mele, unde nu existau niciodată certuri.

În tinereţea mea. După ce am devenit adult, mi-am schimbat perspectiva, ea devenind mult mai profundă şi cu mult mai multe implicaţii. Pentru mine, clădirile vechi sunt precum fotografiile vechi, îmi amintesc cât de iute trece timpul. Trecutul pe care îl evocă atrage atenţia asupra viitorului. Îmi oferă o şansă ca să meditez.

De curând am avut ocazia să vizitez liceul pe care l-am absolvit cu mai bine de 40 de ani în urmă. O parte din clădire a ars din temelii. Majoritatea rămăşiţelor au fost bătute în scânduri vreme de 10 ani. Când am intrat o echipă căuta azbest, vopsea cu plumb, mucegai, pentru ca şcoala să poată intra în renovare. E uimitor ce pot să facă anii în care nu a fost folosită, mai ales când geamurile sunt sparte şi zăpada şi ploaia ajung în clădire. În ciudata linişte din holuri, podelele din lemn erau deformate. Din tavan cădea tencuiala. Bucăţi de vopsea erau dezlipite de pe pereţi. Dar în mintea mea, totul era curat şi în bună stare. Elevii şi profesorii umpleau coridoarele zgomotoase. Problema e că mulţi dintre aceşti elevi şi profesori au murit de mult. Aflat în mijlocul acestei „decăderi”, imaginaţia mea a readus la viaţă copilăria şi promisiunea speranţei, pierdute şi ele ca şi şcoala în sine.

Mă întreb dacă aceste clădiri puştii sunt vasele pe care copiii aduc minunile şi adulţii – temerile. Când m-am supus impulsului de a vizita rama acestei şcoli, oare m-am confruntat oare în mod inconştient cu propria condiţie de muritor? Dar vizita mea era un lucru sigur, pe când explorările – nu. Infiltrarea în locurile interzise, investigarea rămăşiţelor din trecut ale lor sunt periculoase. În orice moment, o podea poate să cedeze, un perete să cadă, ori vreo scară să cedeze.

Cârtiţele provoacă trecutul să arate ce poate face mai rău. Cu fiecare expediţie încununată de succes, ei ies victorioşi din confruntarea cu îmbătrânirea şi decăderea.

Pentru câteva ore, trăiesc intens. Obsedaţi de trecut, probabil că ei speră să amâne momentul fatidic. Sau poate sunt liniştiţi când simt că trecutul se prelinge în prezent şi astfel, o parte a trecutului lor rămâne în urmă, chiar şi după ce ei nu mai sunt.

Când fiul meu Matthew, în vârstă de 15 ani era pe moarte din cauza cancerului de oase, se plângea întruna „Dar nimeni nu o să îşi aducă aminte de mine”. Memento mori. Poate că despre asta este vorba în explorarea urbană. Este o obsesie a trecutului, o altă formă de a spera că ceva din noi

va dăinui, că peste ani cineva va explora locul unde am trăit şi unde vom dăinui? Acel album de fonograf pe care l-am găsit. Sunetul scrâşnit pe care l-am ascultat, aşa cum poate cineva l-a ascultat cu zeci de ani în urmă. „Those Wedding Bells Are Breaking up That Old Gang of Mine”. Versurile spuneau povestea unui tânăr care se simţea singur. Dar dacă mă gândesc la acel complex de apartamente cu camere goale prin care mă plimbam – canapele abandonate, scaune, lămpi, oale – acolo nu m-am simţit singur.

David Morrell,
Santa Fe, New Mexico